

ДЖЕЙН АН КРЕНЦ ЖЕНА С ТАЙНИ

Част 1 от „Бърнинг Коув“

Превод от английски: Нина Рашкова, 2017

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

Абстрактната живопис на стената в спалнята беше нова. Беше нарисувана с кръв.

Еlegantният, блестящо бял будоар, беше целият в кръв. Вечерната рокля от сребрист сатен на мъртвата жена беше подгизнала от кръв, килимът под нея — също. Кръв имаше и по кадифената тапицерия на изящния стол пред красивата тоалетна масичка.

Първата мисъл на Ана Харис беше, че случайно е попаднала в някакъв кошмар. Просто гледката не беше реална. Ана спеше и сънуваше.

Но беше израснала във ферма. Беше ходила с дядо си на лов за елени. Беше ловила и чистила риба. Беше помагала при израждането на теленца. Знаеше какъв е кръговратът на живота и познаваше мириxa на смърт.

И все пак не можеше да излезе, преди да се увери. Хелън беше паднала на една страна с лице към стената. Ана коленичи до тялото и посегна да провери пулса. Пулс нямаше, разбира се.

Но имаше пистолет. Малък. Лежеше на килима до дясната ръка на Хелън. Инстинктивно — в момента положително не мислеше трезво — Ана взе пистолета.

Тогавя видя посланието. Хелън беше го написала с кръвта си на сребристия тапет, точно над перваза на пода. „Бягай.“

И в този момент разбра, че идеалният ѝ нов живот през изминалата година е бил илюзия. Действителността беше приказка на ужасите.

„Бягай.“

Спусна се по коридора към своята прелестна синьо-бяла спалня, извади куфар от гардеробната и започна да хвърля дрехи в него. Целият ѝ гардероб беше подновен — подарък от щедрата ѝ работодателка. „Не мога да допусна личната ми секретарка да изглежда, като че ли си купува дрехите от магазини втора ръка“ — казваше Хелън при различни поводи.

Ана така трепереше, че едва успя да затвори куфара. Трудно го издърпа от леглото.

Отиде пак в гардеробната и свали кутия за обувки от най-горния рафт. Махна капака и посегна да вземе парите, които пазеше там. По време на Голямата депресия преди няколко години нямаше още деветнайсет, но както много други, преминали през това изпитание, не вярваше на банките. Държеше скъпоценните си спестявания в кутия за обувки.

Замръзна, като видя какво има в кутията.

Имаше пари, това се очакваше, но не и толкова много.

След като всичко ѝ бе осигурено от работодателята, спести почти цялата си заплата през изминалата година, но със сигурност не беше спестила и малка част от парите в кутията. Сигурно Хелън беше прибавила още. Това беше единственото обяснение, но то нямаше смисъл.

Освен парите имаше и малък, подвързан с кожа бележник, и писмо, написано на елегантен лист, каквито Хелън употребяваше.

Скъпа Ана,

Ако четеш това писмо, значи съм допуснала най-голямата грешка, която една жена може да допусне — влюбила съм се в неподходящ мъж. Страхувам се, че не съм тази, за която ме мислиш. Бягай, спасявай се. Замини колкото е възможно по-далеч и изчезни. Единствената ти надежда е да смениш самоличността си. Не бива да вярваш на никого — нито на полицията, нито на ФБР. И най-вече никога не вярвай на любовник.

Иска ми се да ти дам блестяща препоръка, каквато заслужаваш. Но заради твоята безопасност никой не трябва да заподозре, че си работила за мен.

Колкото до бележника, мога само да кажа, че е опасен. Няма да се преструвам, че разбирам съдържанието му. Съветвам те да го унищожис, но ако се случи най-лошото, може да ти послужи да сключис сделка.

Според мен ние с теб си приличаме — жени, сами на света, които се препитават благодарение на

съобразителността си.

Желая ти всичко най-хубаво в твоя нов живот.
Избягай далеч от тази къща и никога не поглеждай назад.

С обич,

твоя Хелън

Хелън Спенсър беше смела, с авантюристичен дух и решителна — жена на своето време. Животът ѝ кипеше от страст и ентузиазъм и през изминалата година Ана се озова в неговия водовъртеж. Щом Хелън казваше, че тя трябва да бяга, наистина бягството беше въпрос на живот и смърт.

Изпразни съдържанието на кутията за обувки в секретарската си чанта. След кратко колебание пусна и малкия пистолет вътре. Затвори чантата, взе я в една ръка, с другата — куфара и бързо излезе в коридора.

Когато мина покрай спалнята на Хелън, ѝ се искаше да не поглежда натам, но не се сдържа.

Хелън Спенсър беше пленително красива, ангелски русокоса, с искрящи сини очи. Богата, очарователна и с добро сърце, щедро плащаше на малобройния си персонал, включително на секретарката. В замяна изискваше лоялност и абсолютно мълчание относно привидно незначителните ѝ чудатости, като желанието ѝ за усамотение, което се случваше от време на време, или странното разписание на пътуванията ѝ.

Също както останалите от малобройното домакинство — икономката на средна възраст и икономът — Ана с радост угаждаше на Хелън. Беше прекрасен живот, който за съжаление тази вечер приключи.

Ана тръгна по стълбището. Знаеше, че късметът няма да я съпровожда вечно. Сираците имаха реалистичен поглед за живота.

Слезе на партера и мина покрай кабинета на Хелън. Погледна вътре и видя, че сейфът е отворен. Лампата на бюрото светеше. В сейфа имаше торбичка от синьо кадифе.

Поколеба се. Нещо ѝ подсказа, че трябва да види какво има в кадифената торбичка. Може би така ще разбере какво се е случило

тази вечер. Остави куфара, прекоси кабинета и бръкна в сейфа. Взе кадифената торбичка, разхлаби връзките и я изтръска върху бюрото.

Заискриха смарагди и диаманти. Колието беше тежко и старомодно. Изглеждаше изключително скъпо. Хелън имаше много хубави бижута, но Ана никога не беше виждала това колие. Не беше в стила на Хелън. Може би беше семейна ценност.

Но по-важният въпрос беше защо убиецът е отворил сейфа и не е взел толкова скъпа вещ?

„Защото е търсел нещо друго“ — помисли си тя. Бележникът.

Прибра колието в торбичката и я остави в сейфа.

Върна се в коридора, взе куфара и се втурна навън. Двуместният пакард, който Хелън настоя да ѝ даде, беше на алеята. Метна куфара и кутията за обувки в багажника и седна зад волана... и едва не се разплака от благодарност и облекчение, когато двигателят запали от пръв път.

Запали фаровете, включи на скорост и потегли по дългата, лъкатушеца алея, излезе през портала и отпраши далеч от голямата къща.

Стискаше силно кормилото и се мъчеше да се съсредоточи. Не беше научила всичко за Хелън Спенсър тази вечер, но се натъкна най-неочаквано на достатъчно от нейните тайни, за да ѝ стане пределно ясно, че трябва да замине от Ню Йорк колкото е възможно по-далеч.

Тесният планински път се виеше завой след завой към долината — мъчително изпитание за непривикналите, особено нощем. Но дядо ѝ я беше научил да шофира още на тринайсет и планинските пътища не я плашеха. Умело взимаше острите завойи, а точно този планински път познаваше много добре. Беше карала своята работодателка от апартамента ѝ в Манхатън до усамотената къща и обратно много пъти през изминалата година.

Верният иконом на Хелън господин Бартлет ѝ служеше и като шофьор, преди Ана да дойде в къщата. Но зрението му беше започнало да отслабва. Хелън беше започнала да търси шофьор, когато нае Ана. Хелън с радост научи, че личната ѝ секретарка не само умело стенографира, но и шофира.

„Спести ми главоболието да си търся шофьор“ — беше ѝ казала.

Хелън държеше персонала ѝ да е сведен до абсолютния минимум. Не беше стисната, точно обратното, но даде да се разбере

пределно ясно, че не желае в дома си много хора. Тази вечер Ана се досети, че причината Хелън да ограничава броя на персонала е била, понеже е криела тайни.

„Била съм невероятно наивна“ — помисли си Ана.

Гордееше се със себе си, че има невъзмутим и реалистичен поглед за света. Жена в нейното положение не можеше да си позволи лукса да се отдава на чувства и да се надява. В повечето случаи преценяваше, че притежава интуиция, когато си изгражда мнение за другите. Но когато грешеше, резултатите бяха едва ли не катастрофални.

Стигна до някакво заспало селце в подножието на планината и сви към главния път. Не можеше да мисли трезво, за да реши накъде да поеме, затова тръгна напосоки и мина през редица градчета.

„Бягай.“

Продължи да кара по същия объркан начин през целия ден, като спираше само да зареди с бензин и да си купи сандвич. Но когато се свечери, умората я принуди да спре в един къмпинг. Съдържателите не питаха за имена, стига да се плати за бунгало и топла храна.

Рухна на леглото и спа непробудно до сутринта. Вестниците пристигнаха с камион, докато закусваше. Купи си вестник и го разгърна със страх и любопитство. Новината за убийството на Хелън Спенсър беше на първа страница:

Богата нюйоркчанка от хайлайфа жестоко убита.

Личната ѝ секретарка е изчезнала. Издирва се за показания.

Откраднатото колие е открито в сейфа на мъртвата жена.

Кръвта на Ана се смрази от ужас. Оказва се, че е заподозряна в убийството на Хелън Спенсър. Спомни си предупреждението на Хелън: „Не бива да вярваш на никого — нито на полицията, нито на ФБР. И най-вече никога не вярвай на любовник“.

„Последното предупреждение поне е лесно изпълнимо“ — помисли си. Нямаше любовник. Не се сближи с никого след връзката си с Брадли Торп. Унизителният край беше последният случай, при

който нейната интуиция се провали с гръм и трясък. Обземаше я паника. Гордееше се, че е възпитаница на училището за секретарки „Гилбърт“. Момичетата Гилбърт не изпадаха в паника. Беше възпитана да овладява сложни ситуации. Знаеше как да подрежда по важност нещата.

Първо, беше крайно време да реши накъде ще поеме. Не можеше да обикаля безцелно Източния бряг. Само мисълта да прекара седмици, месеци или години в бягство беше достатъчна да разстрои нервите ѝ. Освен това един ден парите щяха да свършат. Рано или късно щеше да се наложи да се скрие. Да се съвземе. Да си намери работа. Да си създаде нов живот.

Не беше единствената пренощувала в къмпинга. Другите се събраха на масата за закуска, нетърпеливи да продължат пътя си. Бъбреха си непринудено и си разправяха случки от пътуването. Всички разговори започваха по един и същи начин: „Накъде сте се запътили?“.

Отговорите бяха най-различни, но един се отвори, защото предизвика любопитство, възхищение и одобрение у насъбралите се около масата.

Докато закуси, взе решение. Ще постъпи, както безброй други хора бяха постъпили, принудени да изградят нов живот. Ще се отпрати към митичната земя на запад, където безбрежният океан искри под безоблачно небе и в задните дворове на хората растат портокалови дървета. Земя, където бляскави личности творяха магия в киното и се забъркваха в ексцентрични скандали през свободното си време. Земя, където всеки е твърде увлечен да твори бъдеще, за да го е грижа, че тя няма минало.

Седна отново зад волана и се отпрати на запад.

Някъде по пътя ѝ хрумна новото име — Айрин Глейсън. „Звучи по холивудски“ — помисли си.

Намери пътя към своето бъдеще точно там, накъдето я насочиха другите пътници — в центъра на Чикаго.

Магистрала 66 щеше да я отведе право в Калифорния.

ВТОРА ГЛАВА

— Оплеска работата. — Греъм Енрайт скръсти ръце на бюрото. — Освен да елиминираш Спенсър, трябваше да намериш и бележника.

Джулиан стоеше пред портрета в стил ар деко и го разглеждаше като истински познавач. Ако се окажеше необходимо, спокойно можеше да мине за такъв. Не само беше получил превъзходно образование, което включваше познания за изящните изкуства, но беше и роден артист.

От добре подстриганата коса до модния костюм, съвършения възел на вратовръзката и елегантната бутониера, имаше вид на човек, който играе поло в свободното си време. В акцента и маниерите недвусмислено прозираше богат наследник от стар род от Източния бряг, което не беше поза. Предците на Джулиан в действителност не бяха пристигнали с първите пилигрими на кораба „Мейфлауър“, но бяха на борда на по-малкия, който беше акостираше скоро след него.

— Предположих, че бележникът е в сейфа на Спенсър — отговори Джулиан. Изглеждаше и звучеше отегчен от разговора. — Логично там трябваше да бъде, затова го разбих. Между другото, отне ми няколко минути. Когато видях, че проклетият бележник не е вътре, претърсих кабинета и спалнята на Спенсър. Старата къща е огромна. Беше невъзможно да я претърся цялата.

— Спенсър сигурно има втори сейф, може би в пода.

Джулиан всмукна дълбоко от цигарата си. Марката беше френска. Много скъпи и много специални цигари.

— Какво очакваше да направя? — каза той. Не отместваше очи от портрета. — Да изкъртя дюшемето, за да търся скрит сейф? Съжалявам, не съм дърводелец. Не правя ремонти по къщите.

— Не биваше да се отърваваш от Спенсър, преди да пипнеш бележника.

— Тя имаше пистолет в чекмеджето на бюрото си. По едно време взе да става подозрителна. Опита се да вземе пистолета. Нямах избор. Не е моя вината, че не открих бележника.

— Клиентът няма да остане очарован.

— Проблемът е твой, не мой. Ти си шефът. Аз съм само оперативен агент, забрави ли? Наистина, най-добрият съм, но независимо от това съм само наеман работник.

Греъм пренебрегна хапливата забележка.

— „Енрайт и Енрайт“ сключи договор да открие бележника и да елиминира всеки, който го е виждал. Очаквам да изпълниш задачата.

Джулиан се обърна.

— С радост ще продължа да разследвам, но искам нещо в замяна.

Греъм едва не избухна. Не беше в положение да се пазари. Репутацията на „Енрайт и Енрайт“ беше поставена на карта.

— Какво искаш? — попита той.

— Повишение в пост заместник-председател на фирмата.

Греъм се престори, че обмисля думите му. След това рязко кимна.

— Съгласен съм. Но ще очаквам резултати, и ще ги очаквам в най-скоро време.

Чувствените устни на другия мъж леко се изкривиха. Зелените му като скъпоценни камъни очи блеснаха развеселено.

— Този договор наистина ли те изнервя толкова много?

— Да, искам клиентът да остане доволен. Нов е, с много дълбоки джобове и разностранни дейности. Ако успеем, ще разчитаме на бъдеща съвместна дейност.

— Виждаш ми се много запален да хванеш точно този клиент. Защо е толкова важно?

— Представява златна възможност за фирмата да разшири бизнеса си в международен аспект.

Това привлече вниманието на Джулиан, точно както предполагаше Греъм.

— Този клиент международни интереси ли има? — попита Джулиан.

Греъм си позволи да се подсмихне доволно.

— Да, има!

— За какъв кръг от интереси говорим?

— Много широк. Четеш вестници. Съвременният свят е нестабилен.

Джулиан пренебрегна коментара.

— Това едва ли е новост. Светът винаги е бил нестабилен. Но досега „Енрайт и Енрайт“ ограничаваха дейността си само в Съединените щати.

Греъм отблъсна стола си и се изправи. Отиде до прозореца и се загледа навън. Панорамата към центъра на Ню Йорк беше забележителна, но във въображението си виждаше Европа, Близкия изток, Русия и още по-далеч, чак до Далечния изток. Възнамеряваше да се възползва от възможностите, които ще има в бъдеще. „Това ще бъде моето завещание — мислеше си, — което ще оставя на моя син и наследник, а той на свой ред ще осигури бъдещи поколения за Енрайт.“

Не че в скоро време предвиждаше да остави това наследство на сина си. Той беше в разцвета на силите си — здрав, в отлична форма. Произхождаше от род на дълголетници. За съжаление мъжете Енрайт не бяха особено плодovити. От двете си съпруги, и двете покойници, беше успял да стане баща само на един син.

Адвокатската фирма „Енрайт и Енрайт“ беше основана от неговия баща Невил Енрайт наред хаоса, последвал Гражданската война. Невил беше разбрал, че стремежът към пари, власт и отмъщение са форми на страст, следователно са присъщи на човешката природа, фирми, които задоволяват такива първични желания, винаги ще процъфтяват, независимо от фалитите на фондовите борси и войните.

На пръв поглед „Енрайт и Енрайт“ беше уважавана адвокатска фирма с подбрана богата клиентела. Беше специализирана в дела за недвижимо имущество. Освен това осигуряваше изключително поверителни услуги на клиенти, склонни да се прибегне до всички средства, за да постигнат целта си, но да не си цапат ръцете. Срещу солидни хонорари „Енрайт и Енрайт“ вършеше мръсната работа.

В резултат на войната, която трябваше да сложи край на всички войни, на Греъм му стана ясно, че не само ще има войни в бъдеще, но ще има и голямо търсене на услуги, каквито осигуряваше „Енрайт и Енрайт“.

Също така стана ясно, че бързият напредък на модерните технологии — по-бързи начини за транспорт и комуникации, както и по-ефикасни оръжия, ще отвори нови пазари и нови възможности.

— Времената се менят — каза той. — И фирмата трябва да се промени. Затова трябва да привлечем клиенти като този, който ни нае да открием бележника.

— Клиент с международна сфера на дейност — повтори тихо Джулиан. — Много интересно.

Тонът му не беше вече отегчен. В гласа му се появи някаква нова интонация. На предчувствие. Греъм се зарадва и се успокои. Беше доволен, когато се обърна.

— Единственият начин да запазим този клиент е да намерим бележника и да се отървем от всеки, който вероятно знае колко е ценен — обясни той. — Разбира се, всички средства на фирмата са на твое разположение.

Джулиан се запъти към вратата.

— Веднага се залавям.

— Един момент, ако нямаш нищо против.

Джулиан спря с ръка върху дръжката на вратата.

— Какво има?

— Да разбирам ли, че имаш представа откъде ще започнеш?

— Да, всъщност имам — отговори той. — При Спенсър са работили само трима души. Един от тях е изчезнал.

Думите му привлякоха вниманието на Греъм.

— Кой?

— Секретарката Ана Харис. Сираче без семейство и като имам предвид длъжността ѝ — без пари. От прислугата само тя е изчезнала, така че по всяка вероятност бележникът е у нея.

— Разбирам.

— Работата е там, че Ана Харис не е професионалистка като Спенсър. Няма да знае как да продаде толкова опасна вещ на черния пазар, без да се разкрие, особено когато някой я дебне да се появи.

— Някой като теб.

— Благодарение на връзките на фирмата наблюдавам пазара. Не се тревожи. Ана Харис и бележникът ще се появят рано или късно и тогава ще уредя и двата въпроса.

— Защо не ми го спомена досега?

Джулиан се усмихна с неговата усмивка на низвергнат ангел.

— Защото исках да разбера колко важен е за теб този договор.

— Да, ясно. Какво те кара да мислиш, че тази Ана Харис знае колко ценен е този бележник.

— Сигурен съм, защото е избягала, без да свие колието от сейфа. Видяла го е. Помислила си е, че ще продаде нещо много по-скъпо, иначе защо бедна секретарка ще остави толкова скъпа вещ?

— Има смисъл — отбеляза Енрайт. — Но все пак съм изненадан, че Спенсър е поверила истината за бележника на секретарката си.

Подчиненият му вдигна вежди.

— Нима? И двамата знаем, че рано или късно секретарките научават за тайните дела на работодателите си.

Греъм изсумтя:

— Така е.

За съжаление качествата на опитна секретарка — интелигентност, организаторски талант и да се досеща за желанията на шефа си, даже преди той да ги осъзнае, бяха същите, които в края на краищата навличаха проблеми.

Винаги много внимаваше да назначи опитна, неомъжена жена, без семейство и приятели. Сегашната му секретарка беше идеален пример. Рейна Кърк караше трийсетте и беше съвсем сама на света. Нямахме мъж, приятел или роднини. Когато дойдеше време да се отърват от нея, щеше да мине без главоболия.

— Не се притеснявай — продължи Джулиан. — Ана Харис е само една секретарка, която е изчезнала с нещо, което не е нейно. Първата ѝ работа ще бъде да се опита да продаде бележника. Но няма ни най-малка представа как да намери купувач на толкова странна вещ. Щом започне да прави сондажи, ще се издаде.

— Да се надяваме, че имаш право. И още нещо.

Джулиан тъкмо щеше да отвори вратата. Въздъхна мелодраматично и пак се обърна към Греъм.

— Какво има.

— Беше ли необходимо да забъркаш такава каша със случая на Спенсър? Убийството се превърна във водеща новина, защото от полицията смятат, че убиецът е маниак със склонност да убива.

— Което ги отдалечава от истинската причина за убийството — каза Джулиан с пресилено спокойствие. — Такава беше целта. Сега търсят луд... или луда. Няма как да направят връзка с бележника.

Излезе в приемната. Точно преди да затвори вратата, Греъм видя как се усмихна топло и прелъстително на Рейна.

Енрайт седна на бюрото. Обяснението на Джулиан за кървавата смърт беше разумно, но можеше да инсценира нещо не толкова зрелищно. Инцидент с кола или самоубийство пак щеше да се появи на заглавните страници — Хелън Спенсър беше светска личност, но полицията нямаше да започне разследване.

Осъзна, че онова, което го тревожи, е вкусът на Джулиан към сензации. Очевидно възбудата от убийството му доставяше удоволствие. Греъм разбираше. „Веднъж сме млади“ — напомни си той. Независимо от това беше време синът му да помъдрее и да се научи да владее импулсивната си природа.

Греъм се полюбува на портрета си, окачен на стената. Художничката Тамара де Лемпика беше използвала таланта си да му придаде излъчване на мистериозност и чар. Изглеждаше крайно мъжествен и загадъчно чувствен. Светлината позлатяваше косите му. Зелените му очи проблясваха като скъпоценни камъни. Докато ѝ позираше, Лемпика го наричаше Луцифер и се опитваше да го прелъсти. Нейните любовни връзки бяха легендарни. Усмихна се при спомена.

„По-добре цар в ада“ — помисли си той, особено когато човек командва толкова доходоносна версия на Хадес.

Не го тревожеха мисли за рай и ад, понеже не беше религиозен. Не се смяташе и за суетен, но беше доволен от портрета. Беше с трийсетина години по-стар от Джулиан, но приликата помежду им беше очевидна. Всеки, който видеше Джулиан до портрета на Лемпика, щеше да види веднага истината.

Какъвто бащата, такъв и синът.

ТРЕТА ГЛАВА

Когато Чикаго остана на няколко километра зад нея, Айрин сви встрани от магистрала 66, за да прекара още една нощ в още един анонимен къмпинг.

След вечерята със задушено и домашен сладкиш се оттегли в бунгалото и извади бележника от чантата си. Беше му хвърлила поглед вечерта, когато напусна къщата, но тогава бързаше да избяга от Ню Йорк и повече не го разгърна.

Седна на леглото и го разгледа на светлината на газения фенер. На първата страница беше изписано име с уверена и точна ръка. Д-р Томас Атертън. Под името имаше телефонен номер. По-надолу страницата беше изписана с нещо като код със същия почерк.

Взира се озадачено в странните числа и символи известно време, преди да се досети, че това са научни записки. Притежаваше личния бележник на математик или химик. Но това нямаше смисъл. Хелън Спенсър не проявяваше никакъв интерес към нито една от тези науки.

На зазоряване се събуди от неспокойния си сън с усещането, че е намерила решение. Бягаше. Трябваше да разбере от какво бяга.

Закуси яйца и препечена филийка и се възползва от обществения телефон в къмпинга да се обади на номера, изписан на първата страница в бележника. Телефонистът поиска да пусне няколко монети.

— Къде се намира този номер? — попита Айрин, докато пяхаше монетите в жлеба.

— В Ню Джърси — отговори телефонистът.

След момент се чу шлифован женски глас:

— Лаборатория „Солтуд“. С кого да ви свържа?

Айрин пое дълбоко дъх:

— С доктор Атертън, моля.

Настъпи кратко, неловко мълчание, последвано от:

— Съжалявам, но доктор Атертън вече не е между нас.

— На друга работа ли се е преместил?

— За жалост доктор Атертън почина. Искате ли да говорите с някого от неговия отдел.

— Не. Какво се случи с доктор Атертън?

Отново настъпи мълчание, преди рецепционистката да заговори:

— Извинете, кой казахте, че се обажда?

— Изглежда, че този доктор Атертън не е човекът, когото търся — отговори Айрин. — Извинете за безпокойството.

Затвори телефона и се върна на пътя. Двама души, свързани с бележника, бяха мъртви. Това не предвещаваше нищо добро за нейното бъдеще. Трябваше много умело да се скрие.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

*„Бърнинг Коув“, Калифорния
Четири месеца по-късно*

Айрин спря до перваза на дългия басейн и погледна грациозно поклащащото се на дъното тяло. Беше петнайсет минути след полунощ. Осветлението във фитнес салона на спа комплекса беше намалено, но апликът до нея светеше достатъчно силно, за да види, че косата на мъртвата жена се носеше около хубавото ѝ лице като кошмарна имитация на сватбен воал.

Айрин се извърна с намерението да изтича до рецепцията и да повика помощ. Някъде от сенките се чу проскърцване на кожени обувки по плочките. Разбра, че не е сама с мъртвата жена. След едно тихичко прещракване аплиците угаснаха. Просторният салон потъна в пътен мрак. Осветяваше се само от призрачното сияние на луната, при това лъчите падаха главно на мястото, където беше застанала тя. Все едно беше под светлината на прожектор.

Пулсът ѝ се ускори и изведнъж започна да се задушава. Най-близкият изход беше през редица френски врати, но те се намираха от другата страна на дългия басейн. Страничната врата, през която влезе, беше още по-далеч.

Освен да се престори, че владее напълно себе си и ситуацията, друго не ѝ оставаше.

— Има нещастен случай — заговори високо, като се надяваше, че гласът ѝ звучи хладнокръвно. — В басейна е паднала жена. Трябва да я извадим от водата. Може би ще успеем да я свестим.

Това беше изключено. Глория Мейтланд без всякакво съмнение беше мъртва.

Не получи отговор. Никой не помръдна в сенките.

Някъде капеше вода и тихият звук отекваше зловещо в тъмнината. Стана задушно от влагата.

Имаше две причини другото лице да не се показва. Първата беше страх от скандал. Хотел „Бърнинг Коув“ беше един от най-изисканите

на Западния бряг. Намираше се на почти сто и петдесет километра от Лос Анджелис и на онези, които можеха да си позволят да отседнат в него, се гарантираше дискретност. Ако слуховете бяха верни, списъкът с гости варираше от могъщи фигури от подземния престъпен свят до холивудски звезди и европейски кралски особи. Сред разкоша и изобилието на „Бърнинг Коув“ никой не би могъл да разбере, че времената са тежки.

Звездите и амбициозните прохождащи в киното идваха в хотела, за да избягат от любопитните очи на вечно жадните за сензации репортери и водещите на клюкарските рубрики на вестниците от Лос Анджелис. Така че, да, беше възможно скритият в мрака да се страхува да не го открият близо до току-що удавена жена. Такъв скандал със сигурност можеше да попречи на многообещаваща филмова кариера.

Но имаше и друга причина лицето да не желае да помогне в несъмнено безполезния опит за спасение. Може би то е отговорно за смъртта на жената в басейна.

Мисълта, че навярно се опитва да придума убиец да се покаже, отново разтърси Айрин. Реши да изтича до страничната врата.

Но беше се ослушвала твърде дълго. В тъмнината се чу звук от стъпки на тичащ човек и звукът ечеше сред облицованите с плочки под и стени. Осъзна, че другият човек не бягаше от местопрестъплението. Той или тя — беше невъзможно да определи мъж ли е или жена — идваше към нея.

Както беше застанала огряна от лунната светлина на фона на остъклената стена, представляваше идеална мишена.

Събу обувките си, извърна се и хвърли чантата си от другата страна на тесния басейн. Беше прекарала детството си в събиране на сено и дърва за огрев. За жена беше висока и понеже в живота никой не ѝ помагаше, беше във форма и силна. Жена като нея, сама на света, не можеше да си позволи лукса да бъде изнежена.

Чантата ѝ тупна от другата страна на басейна.

Айрин скочи във водата и започна да плува. За секунди щеше да стигне отсрещната страна. Освен ако наблюдателят не я беше последвал в басейна, имаше реален шанс да избяга. Нямахше начин другият човек да заобиколи и от двата края на басейна и да я пресрещне навреме.

Беше добра плувкиня, но модните ѝ широки панталони натежаха като олово. Плуваше трудно, теглена към дъното от дрехите си.

Не за пръв път скачаше във вода облечена. До фермата, в която отрасна, имаше река. Дядо ѝ държеше тя да се научи да плува почти веднага след като проходи.

Мисълта, че плува над тялото на мъртва жена, я изнервяше, но не толкова колкото съзнанието, че може би я преследва убиец.

Стигна насрещната страна и се измъкна от водата. Трябваше да напрегне всички сили, но откри, че страхът силно мотивира човека. Успя да се измъкне от басейна и да се изправи.

Останала без дъх, спря за миг да погледне назад. Не забеляза никого в сенките, но отново чу бързи стъпки. След малко се отвори и затвори врата в далечния край на спортния салон.

Айрин стисна дръжката на чантата си и се затича към остъклената врата на фасадата. Понесе се през облечения от лунна светлина парк.

Още веднъж бягаше от местопрестъпление и от убиец.

Точно когато беше започнала да си мисли, че новият ѝ живот в Калифорния може да протече по холивудски.

ПЕТА ГЛАВА

— Госпожице Глейсън, след като инспектор Брандън и полицаят си отидоха, мисля, че с вас можем да си поговорим на четири очи.

Айрин прехвърли наум възможностите си. Имаше неприятното чувство, че първото ѝ хрумване — да скалъпи някакво извинение и да отклони разговора, нямаше да се приеме. През краткото време, което прекара в Калифорния, се научи да очаква неочакваното, а Оливър Уорд беше тревожен пример за неочаквано.

Хвърли поглед през всекидневната, преценявайки разстоянието между грамадното кожено кресло, на което седеше, и вратата. Можеше да го пробяга. Имаше неоспоримо предимство — Уорд имаше проблеми с единия крак. Походката му беше скована и несигурна. Беше принуден да се подпира на бастун.

Причината за травмата не беше тайна. Всъщност историята се разпространяваше почти като легенда в средите на шоубизнеса. Някога Оливър Уорд беше световноизвестен илюзионист и изпълняваше поразителни номера в някои от най-големите театри в Съединените щати. Ходеше на турнета в Европа. Но преди две години нещата ужасяващо се бяха объркали. Уорд едва не загина в представление, което се оказа неговото последно излизане на сцена. Нещастieto беше отразено на заглавните страници във вестниците из цялата страна. „Кръв на сцената. Прочут илюзионист жестоко пострада пред публиката, възможно е да не оцелее.“

Какво се бе объркало се оказа предмет на догадки в пресата месеци наред. Знаеше се само, че пистолетът, използван във фокуса, е бил зареден с истински патрони. Уорд твърдо отказваше всякакви интервюта. След като излезе от болницата, както изглежда, изчезна от сцената.

Тази вечер Айрин откри, че се е заел с хотелиерство.

В момента се намираше в другия край на дневната до барчето с напитки и наливаше уиски в две чаши. Очевидно беше в отлично

здраве, но като имаше предвид сериозното му куцане, не се съмняваше, че ще стигне до вратата преди него.

И все пак едва ли щеше да избяга. Уорд поддържаше внушителен брой отлично подготвени охранители. Вечерните им униформи бяха официално облекло, но елегантните дрехи не прикриваха мускулестите им тела. Не че някой от тях се навърташе около басейна, когато можеше да се възползва от малко помощ.

„Също като ченгетата — помисли си тя, — никога не са наблизо, когато имаш нужда от тях.“

Отказа се от идеята да се втурне към вратата.

— Вечерта беше много изморителна — каза тя, като се мъчеше да си придаде патетичен вид. И отчасти положително изглеждаше така, загърнатата с дебел халат и с коса увита с хотелска кърпа. — Страшно съм изморена. Ако нямате нищо против, бих искала да се върна в моя хотел. Не можем ли да разговаряме сутринта?

С малко късмет ще се качи в колата си и ще отпраши към Лос Анджелис, преди Уорд да се усети, че е напуснала града.

— Предпочитам сега да разговаряме — отговори той.

Айрин изостави патетичната преструвка и се опита да изрази леден гняв.

— Инспектор Брандън не ме арестува — каза тя. — По всяка вероятност понеже съм невинна. Насила ли ще ме задържите тук? Защото ако е така, ще ви напомня, че съм член на журналистическата колегия. Сигурна съм, че не желаете този скандал да стане още по-шумен, отколкото вече е.

Добре де, твърдейки, че е член на журналистическата колегия, малко се поизхвърли. На практика беше само обикновена сътрудничка в „Дочуто под секрет“ — холивудски клюкарски вестник. Но в „Бърнинг Коув“ дойде по поръка на нейния редактор и беше по следите на история, която със сигурност щеше да се появи по заглавните страници — убийство и скандал, в които е забъркан известен мъж, смятан от мнозина за следващия Кларк Гейбъл.

Преди малко Уорд повика управителя и главния портиер и им даде нареждания да правят всичко възможно, за да държат журналистите настрана. Дали ставаше въпрос за репортер или за прождащ репортер, който беше открил трупа в басейна, за Оливър Уорд щеше да бъде много сериозен проблем.

„Сигурно ще ме заплаши — помисли си тя, — но нима не знае, че никоя земна сила няма да заличи историята за убийство в неговия спа комплекс.“ Още повече, съмняваше се, че на Уорд му се иска да се раздуха случаят, като заповяда на своите хора насила да я задържат... поне не и пред свидетели.

За съжаление в момента нямаше свидетели. Беше сама с Оливър Уорд в дневната на частната му вила „Каса дел Мар“.

— И двамата знаем, че няма как да избегнем новините — каза той. Затвори гарафата от дебело стъкло с орнаменти. — В момента мога само да се опитам да удържам и да контролирам историята.

— Поне сте честен за намеренията си. И как възнамерявате да удържите и да контролирате скандала?

Усмихна ѝ се хладно, като че ли я преценяваше.

— Работя върху проблема. Може би ще ми помогнете.

— Защо?

— Ще бъде във ваш интерес.

Тя се усмихна, надявайки се така хладно, както той.

— Заплашвате ли ме, господин Уорд?

— Никога не заплашвам. Само посочвам факта. Имам няколко въпроса, които бих искал да ви задам, преди да си тръгнете тази вечер. — Той взе едната чаша и се обърна към нея. — Спестете си усилието да тичате към вратата. Вярно е, че вече не съм действащ илюзионист, но все още мога да извадя от ръкава си няколко фокуса. Не съм толкова непохватен, колкото изглеждам.

Повярва му.

— Не ме интересува дали сте собственик на хотела, господин Уорд — каза тя. — Нямате право да ме задържате като затворничка.

— Надявам се да помислите и да останете като моя гостенка — отвърна Оливър. Хвана бастуна си и се запъти към нея да ѝ даде уискито. — В края на краищата сте гостенка, в моя дом сте, носите халат и пантофи, осигурени от моя хотел.

Застана пред нея и ѝ подаде чашата с уиски. Мъжествената грация на жеста му я разсея за момент. Чашата като че ли се появи в ръцете му изневиделица.

Вдигна поглед и усети, че покоряващите му очи я бяха примамили за кратко. Имаха необичаен цвят — мрачен нюанс на тъмен кехлибар. Отказа да признае, че в погледа му има нещо

наистина хипнотизиращо, но остро почувства силата на волята му. Имаше си работа с много интелигентен, много хладнокръвен човек. Беше сигурна, че щом веднъж си набележи цел и начин на действие, щеше да бъде трудно, да не кажем невъзможно, да му се отвлече вниманието или да се отклони.

Не само очите му привлякоха и задържаха вниманието ѝ. Не беше красив като артистите от синия екран, но рязко изваяните черти на лицето му, широките рамене и здравото тяло излъчваха някаква първична сила. Оливър Уорд притежаваше онова магическо качество, което се наричаше присъствие. Нищо чудно, че е запленивал публиката.

Първата мисъл беше да откаже уискито. Трябваше да запази будна съобразителността си. Но си помисли, че нервите ѝ заслужават възнаграждение. Събитията при басейна я бяха стреснали.

Взе уискито и отпи една живителна глътка. Питието я парна, но ефектът беше ободряващ.

Веднага съжали за постъпката си, понеже мъжът се зарадва. „Вече е твърде късно“ — реши тя. Отпи още една глътка.

Оливър се върна при барчето и взе своята чаша. После се добра до грамадното кресло с мека тапицерия срещу нейното и седна. Протегна увредения си крак с известна предпазливост.

— Разкажете ми пак как успяхте да влезете в моя хотел — каза той.

— Чухте какво обясних на инспектор Брандън. Госпожица Мейтланд ме помоли да се срещнем в спа комплекса. Остави името ми на рецепцията. Бях нейна гостенка вечерта.

— Гостенка на жена, която сега е мъртва.

— Да не намеквате, че съм виновна? Инспектор Брандън очевидно не мислеше така.

Хващаше се за сламка. Брандън беше повикан от шефа на охраната в хотела. Пристигна с още един полицаи от Полицейското управление на Бърнинг Коув. Беше очевидно, че са го измъкнали от леглото, но се държа професионално и учтиво.

За съжаление веднага, щом се появи, стана ясно, че с Оливър Уорд са близки. Айрин не се съмняваше, че Брандън ще изпълни желанието на Уорд и ще задържи избухването на скандал. Макар и да беше малък град, Бърнинг Коув изглежда се подчиняваше на същите

правила като Ел Ей — парите и силата контролираха всичко, включително местната полиция.

— Проверих на рецепцията — каза Оливър. — Госпожица Мейтланд наистина ви е поканила тази вечер тук, но е пропуснала да спомене, че сте журналистка. В хотела не се допускат журналисти по никакъв повод.

— Да, ами, трябвало е да поискате обяснение от госпожица Мейтланд.

— Която не е между живите. Постоянно се връщаме към този неприятен факт, нали?

— Не съм аз виновна, че Глория не се е подчинила на вашите правила — каза Айрин. — И докато сме на темата за сигурността, изглежда, хотелът има проблеми в това отношение. Една жена е убита във вашия луксозен комплекс. Това не говори добре за охранителите ви, нали?

— Да — съгласи се той. — Но фактът, че вие намерихте трупа, не говори добре за вас. — Позамълча, преди да добави: — Някой би казал, че по тази причина сте основната заподозряна.

„Не се паникьосвай — помисли си тя. — После ще имаш предостатъчно време за паника.“

— Казах истината на инспектор Брандън — изрече тя, като се помъчи гласът ѝ да прозвучи спокойно. — Журналистка съм. Имах среща с госпожица Мейтланд. Тя избра часа и мястото.

— Работите в холивудски клюкарски вестник. Не съм сигурен, че тази позиция ви дава право да се наричате журналистка.

— А вие едва ли сте в позиция да ме наставлявате по въпроса за сензационните новини. Бивш илюзионист сте, който е направил името си известно именно с такива новини за своите дръзки представления. Сигурна съм, че когато сте били на турне, сте искали събитието да бъде отразявано във всички вестници.

— Вече имам друга професия.

— И двамата знаем, че вашите редовни клиенти не идват в хотел „Бърнинг Коув“ заради дискретността. Актьорите и актрисите наемат стаи тук, защото искат да бъдат забелязани, че посещават такова скъпо и луксозно място. Богатите идват, защото искат да общуват с известните и скандалните. Признайте, господин Уорд, този хотел привлича хората, защото искат имената им да се споменават наред с

холивудските знаменитости, богатите магнати и известните гангстери. Вашите гости ще направят всичко, за да бъдат обект на журналистика, като тази на „Дочуто под секрет“.

За нейно разочарование Оливър още веднъж наведе глава в знак, че приема контраатаката ѝ.

— Вярно е — съгласи се той. — И все пак, разбирате, сигурен съм, че политиката ни да не допускаме журналисти е част от илюзията. Очевидно, ако им разреши да се навъртат около хотела, той вече няма да изглежда специален.

— Тогава всичко само заради външния ефект ли е?

— Заради илюзията, госпожице Глейсън.

— Какво искате от мен, господин Уорд?

Той завъртя разсеяно чашата с уиски.

— Тази вечер една жена умря в моя хотел при загадъчни обстоятелства — каза той. — Твърдите, че сте имали среща с нея при басейна. Тази среща е била назначена в необичайно късен час.

— В дванайсет и петнайсет след полунощ. Часът изобщо не ми се стори необичаен. И защо не. По това време вашият хотел кипи от живот. Салонът беше претъпкан. Хората танцуваха, пиеха на воля, срещаха се с чуждите съпруги и любовниците си в стаите и в кабинките при басейна. Глория Мейтланд е имала всички основания да предполага, че никой няма да забележи, когато се отправи към спа центъра, за да даде интервю на журналист.

— Изглежда имате неточно впечатление какво става тук, в „Бърнинг Коув“.

Айрин му се усмихна, все едно намекваше: „Можете да ми се доверите, нищо няма да се появи във вестника“.

— Ще поправите ли моята неточност?

— Никога не обсъждам личния живот на моите гости.

— Естествено.

— Бих искал да разбера какво очаквахте да научите от Мейтланд?

— Пак се връщаме на темата, нали?

— Опасявам се, да.

У Оливър Уорд имаше нещо непреклонно. Освен да изкрещи за помощ, не виждаше друг начин да излезе от ситуацията. Но като имаше предвид, че хотелът беше негов и той плащаше заплатите на

всеки, който работеше тук, съмняваше се, че викът за помощ ще се окаже от полза.

Хрумна ѝ, че има и друга гледна точка. Ако имаше нещо, което научи за кратката си кариера в „Дочуто под секрет“, беше, че двама могат да се надлъгват.

Като се надяваше да внуши впечатление, че е готова да му угоди, се отпусна в креслото. Ефектът от ленивата грация беше накърнен от непохватния жест, докато се загръщаше с грамадния халат. Под него не носеше нищо и се страхуваше да не се разтвори. Дрехите ѝ бяха предадени за пране и сушене.

За негова чест свирепите очи на Оливър нито веднъж не се плъзнаха по-долу от лицето ѝ. „Или е истински джентълмен, или жените не го привличат“ — помисли си тя. Женската интуиция ѝ подсказа, че второто предположение не е вярно.

Реши, че има и трета вероятност — просто не я харесваше.

— Чухте какво отговорих на всичките въпроси на инспектор Брандън — каза тя. — Вчера Глория ми се обади в редакцията в Ел Ей. Трябва да добавя, че поръча разговор за наша сметка. Моят шеф не остана очарован.

— Казахте на инспектор Брандън, че Мейтланд не е изяснила за какво иска да говори с вас и въпреки това сте пропътували целия този път от Лос Анджелис, за да спазите уговорката.

— Тя ме увери, че клюката, която ще ми каже, е истинска сензация. Да ви кажа честно, господин Уорд, бих се възползвала от всяка възможност. Относително нова съм в „Дочуто под секрет“. Опитвам се да се наложа. Ако не напиша в най-скоро време материал, който да привлече внимание, ще си търся друга работа. Всичко, което мога да ви кажа, е, че отидох в спа центъра малко след полунощ, точно както ми нареди Глория Мейтланд. Тя беше на дъното на басейна, мъртва, когато влязох във фитнес салона.

Оливър едва забележимо присви очи.

— Споменахте, че там е имало още някой.

— Да. Отначало не бях сигурна, но после чух стъпки. Това е. Не зная какво друго мога да ви кажа.

— Скочихте в басейна, за да избягате от него.

— Да.

— Казахте на инспектор Брандън, че не сте сигурна мъж ли е бил, или жена.

— Във вашия спортен салон ехти, господин Уорд. Освен това не можех нищо да видя освен сенки. Не мога да потвърдя с абсолютна сигурност мъж или жена се затича към мен. Признавам, че не обръщах внимание на подробностите.

— Но първата ви мисъл е била, че е мъж.

Айрин отпи от уискито, докато си спомняше сцената при басейна. Кимна.

— Да, бях почти сигурна.

— Какво ви накара да сте „почти“ сигурна.

Тя го погледна предпазливо.

— Защо постоянно се връщате точно на този момент?

— Защото мисля, че имате определена причина да предполагате, че убиецът на Глория Мейтланд е бил мъж. — Оливър направи пауза, за да придаде особено значение на думите си. — Може би заради онова, което ви е казала Глория по телефона, сте скочили в колата си и сте дошли чак тук, в „Бърнинг Коув“, за да се срещнете с нея.

Жената пое дълбоко дъх и бавно издиша.

— Отгатнахте, господин Уорд. Да, имам причина да предполагам, че по всяка вероятност Глория Мейтланд е била убита от мъж.

— Докато сте склонна да ми отговаряте, ще се помъча да отгатна още нещо. Не сте изминали целия този път, за да чуете постна холивудска клюка от млада, едва проходяща актриса. Сигурен съм, че в Лос Анджелис си имате по-надеждни източници. Дошли сте тук по много специален повод. Така че отново ще ви попитам какво ви каза Глория Мейтланд в онзи телефонен разговор, което ви доведе в този град и в моя хотел?

Айрин поразклати чашата с уискито. През изминалите десет дни беше тръгвала все по фалшиви следи и беше попадала все в задънени улици. Нямахше какво да губи.

Остави чашата и се вгледа в необикновените очи на Оливър.

— Дойдох да се срещна с Глория Мейтланд, защото ми каза, че ще ми съобщи нещо много важно за Ник Тримейн.

— Актьорът ли?

Айрин си помисли, че Оливър беше заинтересован, но не и изненадан.

— Да, господин Уорд, актьорът. Познавате го, нали? В момента е отседнал при вас.

— Никога не давам информация за моите гости — отговори Оливър.

— Да, постоянно го повтаряте. Вижте, не ви моля да потвърдите или да отречете дали Тримейн в момента е в хотела. Знам, че е тук, понеже Глория поне това ми съобщи по телефона.

— Мислите, че снощи другото лица в спа центъра е бил Тримейн.

Това не беше въпрос.

В момента се озова върху несигурна почва. Ник Тримейн беше подписал договор с едно от най-могъщите студиа в Холивуд. Първият му филм „Море от сенки“ най-неочаквано оглави класациите и стана хит. Последният му филм „Късметът на измамника“ превърна Тримейн от изгряващ талант в звезда, а печалбата от филма беше огромна. Донесе много пари на своите работодатели, което означаваше, че те ще стигнат до крайности, за да предпазят своята инвестиция.

Живя в Лос Анджелис достатъчно дълго, за да е наясно, че хората, управляващи големите студиа в Холивуд, управляват и голяма част от града. Редовно плащат на полицаи, съдии и на избрани политици. Да изчезне неопитна репортерка от малък клюкарски вестник, изобщо нямаше да е проблем. Трябваше да си отваря очите на четири.

Директорите на студиото не бяха единствените заинтересувани от капиталовложенията си в Ник Тримейн. Оливър Уорд печелеше много добре, поддържайки най-малкото илюзията за дискретност у своите холивудски клиенти. Имаше основателни причини да предпазва гости като Тримейн.

Може би каза вече твърде много, благодарение на уискито и напрежението. Беше време да си държи устата затворена.

Успя някак да се усмихне твърдо.

— Нямам представа какви заключения си извадихте, господин Уорд. И през ум не ми е минавало да твърдя, че снощи Ник Тримейн е бил другото лице в спортния салон.

Той прие това твърдение невъзмутимо. Айрин реши, че го е очаквал.

— Разбирам нежеланието ви да ми се доверите — отбеляза той. — Но ако казвате истината за събитията от вечерта, тогава може би ще размислите.

— И защо да размислям?

— Защото ако сте честна, тогава ви давам думата си, че имаме една и съща цел.

— Каква?

— Да открием кой уби Глория Мейтланд.

Тя притихна. По някаква неочаквана причина беше склонна да му вярва. Но беше научила по болезнен начин, че не бива да се осланя на интуицията си.

— Ами ако се окаже, че убиецът е човек от вашите гости? — попита тя. — Богат гост със силни връзки? Някой, който има всички основания да очаква, че ще запазите неговите или нейните тайни.

Оливър я погледна с учтива насмешка.

— Ако моите гости предполагат, че ще пазя всичките им тайни, то си е тяхна работа.

— Но вие им разрешавате да си мислят, че ще ги предпазвате.

— Моите услуги не се простират до прикриване на убиец.

Тя хвана реверите на халата.

— Искам да се върна в моя хотел, господин Уорд. Трябва да си помисля за всичко това.

— Щом настоявате. — Той се изправи и взе бастуна си. — Казахте, че сте оставили колата си на пътя зад хотела.

Айрин стана припряно.

— Не исках да моля някого от прислугата да паркира вместо мен.

— За да не чакате да ви докарат колата, в случай че се наложи бързо да си тръгнете ли? Няма значение. Не ми отговаряйте. Ще ви изпратя до колата.

— Не е необходимо да ме изпращате, наистина.

— Минава два през нощта, госпожице Глейсън, и ако казвате истината, тук се разхожда свободно убиец. Възможно е той или тя да е още в хотела. Държа да видя, че благополучно си отивате.

„Има право“ — помисли си тя. Знаеше със сигурност едно нещо. Оливър Уорд не беше човекът, на когото се натъкна в спортния салон.

Убиецът не куцаше и не се подпираше на бастун.

Имаше още една причина да е сигурна, че Уорд не е убиецът. Смяташе, че ако той пожелае да се отърве от някого, ще свърши работата ефикасно и с финес. Щеше да внуши убедителна илюзия за нещастен случай.

„Но дори повечето изпечени убийци не изпипват всеки детайл“ — напомни си тя. Понякога нещата се объркват дори за един от най-известните илюзионисти в света.

В края на краищата Оливър Уорд имаше ново поприще, защото преди две години нещата при него се объркаха много, много зле.

ШЕСТА ГЛАВА

Пронизително стържещият шум на печатарската машина проглуши ушите на Оливър и разговорът с нормален тон стана невъзможен.

Погледна чичо си, който наблюдаваше движението на писеца напред и назад по хартията с вид на алхимик, който следи резултатите от последния си опит да трансформира оловото в злато.

— Не можеш ли да изключиш проклетото нещо? — надигна глас Оливър както някога на сцената.

— Почти приключвам с изпитанието — провикна се Честър. — Казвам ти, Оливър, тази машина е бъдещето на вестниците. Трябва ти само радиотехника и печатарско устройство като това.

С разрошена, буйна, посивяла коса, очила с кръгли златни рамки и избелял работен комбинезон, Честър Уорд приличаше на кръстоска между отнесен професор и ексцентричен механик. Всъщност беше точно такъв. Беше изобретател.

Обичаше да разглобява машини, за да разбере как работят. Когато беше удовлетворен, че е вникнал в замисъла на някой инструмент или устройство, на всяка цена внасяше промени, след което го сглобяваше така, че работеше по-бързо и по-ефикасно, дори променяше изцяло предназначението му. Беше регистрирал множество патенти за най-различни машинарии — от монетен автомат до двигател на кораб с подводни криле. За съжаление идеята за кораба с подводни криле не привлече вниманието на военните, затова от този патент не спечели.

Монетният автомат се оказа съвсем различен случай. Продаде патента на мъж с много хазартни заведения. Лутър Пел наскоро инсталира игралния автомат на Чес Джей Уорд в казиното си в Рино и на увеселителния си кораб с хазартни зали на котва в Санта Моника. „Трудно е да пробиеш в хазартния бизнес“ — размишляваше Оливър. Честър може би повече нямаше да продаде друг доходоносен патент,

но пък и не му трябваше. Редовният доход от игралните автомати му осигуряваше средства за безкрайните му проекти.

Именно изобретенията на Честър издигнаха „Удивителното шоу на Оливър Уорд“ на равнище, каквото до този момент никой не беше виждал в света на магическото изкуство. Точно преди да се случи нещастieto, Оливър беше на път да се превърне във втори Худини и Блэкстоун, а Честър беше неговото тайно оръжие.

Честър можеше да измайстори всичко, което роди въображението на мага. Публиката излизаше от театралния салон въодушевена, не само заради превъзходното магическо зрелище, но и защото беше убедена, че е станала свидетел как работи екзотична, напреднала технология.

Бързи мотори без водач, подводници за сам човек, работи, пещи, в които храната става готова с едно натискане на копче... „Удивителното шоу на Оливър Уорд“ канеше хората „да видят бъдещето“. Рекламата беше гръмка. Разгласяваше се образователният аспект на представленията, което подтикваше родителите да водят децата си да ги гледат. Учители по точни науки насърчаваха учениците си да не ги пропускат. В местните вестници се появяваха сензационни статии, превъзнасящи футуристичните инженерни чудеса, представяни на сцената.

След катастрофата, разбира се, пресата запя на друг глас. Мистерията около грешката при последното представление беше главна тема във вестниците седмици наред. Най-накрая репортерите се захванаха с друга сензация, но въпросите около кървавия край на едно от най-прочутите магически зрелища го превърнаха в легенда. Оливър си мислеше, че грешката е негова. Изказаха се всякакви хипотези, най-вече защото той категорично отказваше всякакъв коментар по случая. Освен това забрани и на служителите си да говорят за нещастieto.

— Знаеш ли, докато се отпечата само заглавната страница на този радиовестник, ще прочетеш „Бърнинг Коув Хералд“ и няколко вестника от Ел Ей — каза Оливър. Показа брой на холивудския жълт вестник „Дочуто под секрет“, който взе от рецепцията. — Този например е доставен в хотела преди петнайсет минути.

— Остаряла технология — извика Честър. — В бъдеще няма да се налага да чакаш новините да се отпечатат и вестниците да се

доставят. Ще стигат направо по домовете и учрежденията с едно от тези бебчета.

Пронизителното скърцане изведнъж спря. Оливър облекчено изпъшка. Загледа как Честър взе току-що отпечатаната страница.

— Ето. — Сияещ като горд с първородната си рожба баща, Честър показва страницата. — Получих го от малка радиостанция на крайбрежието, отдалечена на няколко километра. Съгласиха се да ми сътрудничат в изпитателната фаза.

Оливър погледна страницата. На нея пишеше „Пробен екземпляр“. Статията беше кратка. „Слънчево и горещо време“.

— Тук няма новини — учуди се той.

— Естествено няма. Още провеждаме изпитания.

— Мастилото не е изсъхнало. Никой няма да иска да чете мокър вестник. И със скоростта, с която се печата, ще отнема много време, докато заглавната страница излезе от машината.

Честър изсумтя. Рунтавите му вежди се сключиха.

— Бавната скорост на отпечатване и времето, необходимо да изсъхне мастилото, са проблем, но работя върху него. — Вдигна поглед и присви очи към заглавието на „Дочуто под секрет“. — Какво пише?

Оливър го прочете на глас:

Актриса открита мъртва в СПА комплекса на хотел
„Бърнинг Коув“.

— Да му се не види — промърмори Честър. — Онази репортерка май не си е губила времето.

— Да — отвърна навъсено Оливър. — Никак даже. Сигурно е телефонирала на редактора си още снощи, веднага щом се е върнала в хотела. А редакторът от своя страна навярно е направил чудеса, за да се появи статията на заглавната страница в днешното издание.

— Хм — изсумтя Честър. — Е, „Дочуто под секрет“ е нищо и никакъв вестник. Съмнявам се, че го четат много хора.

— Днес ще го четат — възрази Оливър. — А утре сутринта историята ще се появи във всеки вестник в страната.

— Ха! Глория Мейтланд не е някоя известна актриса. Поредното хубавичко лице, отишло в Холивуд да стане звезда. Не е успяла.

— Вярно е, но името на Ник Тримейн бързо стана известно и се споменава в дописката.

Честър се разтревожи:

— Много сериозна ли е новината?

— В статията се твърди, че Тримейн е бил на почивка в същия хотел като мъртвата жена. Но големият проблем е, че леко се загатва за слух, според който с Мейтланд преди време са имали любовна връзка.

Честър сви устни.

— Това не е добре.

— Не е — съгласи се Оливър.

Другият мъж го потупа по рамото.

— Горе главата. Не за пръв път избухва скандал в хотела. За няколко дни ще отшуми. Ще видиш. Просто още малко реклама.

Оливър захвърли „Дочуто под секрет“ на работния тезгях. Вестникът падна върху последния брой на „Популярна наука“ — любимото четиво на Честър. На корицата на списанието художникът беше изобразил представата си за военна кола-амфибия на бъдещето.

— На хотела не му е необходима такава реклама — каза той.

Честър замислено присви очи.

— Полицията разследва ли смъртта на госпожица Мейтланд?

— Не знам. Тази сутрин не съм говорил с Брандън. Него го бива. Сигурен съм, че има подозрения, но ще остана изненадан, ако началник Ричардс му разреши да проведе сериозно разследване.

Честър изсумтя.

— Всички знаят, че Ричардс има топло местенце в градския съвет, а съветът претендира, че в Бърнинг Коув няма престъпност. Иначе няма да е добре за бизнеса.

— Точно така. И ако Брандън не събере сериозни улики, смъртта на Мейтланд ще се класифицира като нещастен случай.

— „Бърнинг Коув Хералд“ отразил ли е удавянето?

— Кога за последен път в „Хералд“ се е появявала друга новина освен за благотворителни приеми и вълнуващи събития в Клуба по градинарство в града? — попита Оливър.

— Знаеш ли, говори се, че едно време Едуин Пейсли е бил страхотен криминален репортер.

— Очевидно се е оттеглил от журналистиката.

Честър взе „Дочуто под секрет“ и прегледа набързо водещата статия.

— Репортерката твърди, че се позовава на думите на собственика на хотел „Бърнинг Коув“. Каква е тази работа?

— Не ми напомняй — измърмори Оливър.

— Наистина ли й каза нещо повече?

— Казва се Айрин Глейсън и почти нищо не споменах пред нея. Постарах се да я предупредя да стои настрана от случая. Казах й, че ако не е предпазлива, полицията може да заключи, че има нещо общо със смъртта на Мейтланд.

— Като че ли не си успял да я изплашиш много.

— Очевидно не съм.

Замисли се за впечатленията си от Айрин. Не му се налагаше да рови в спомените си. Мислеше за нея от мига, в който я видя. Случи се снощи, когато Том О'Конър, шефът на охраната в хотела, го повика във фитнес салона. Айрин беше мокра до кости и трепереше от студ. Някой й беше дал кърпа, с която беше наметнала раменете си. С едната ръка стискаше двата й края пред себе си, с другата — чанта, каквато сигурно носеха жените с професия. Червеникавокестенявата й коса висеше мокра. Широките панталони и тънката блуза бяха залепнали за стройното й тяло.

Съзнаваше, че Айрин е единственият свидетел и същевременно главен заподозрян, затова набързо я отведе в частната си вила, преди някой от гостите да я зърне. Тогава главната икономка Джийн Файърбрейс се погрижи за нея. Двете жени изчезнаха на горния етаж в спалнята за гости, спалня, която до този момент никога не бе подслонявала гост.

Следващия път, когато Оливър видя Айрин, тя беше с дебел бял халат и седеше на грамадното кресло пред камината.

Онова, което най-много го изненада, беше, че не успя да я разгадае. Обикновено беше много проникателен относно хората. Например избираше непознат от публиката и му правеше точна психологическа характеристика за няколко минути. Беше необходимо само да му зададе няколко ключови въпроси и бързо да проучи облеклото му, бижутата и гласа. Изумително беше колко много говореха за личността обувките на човека.

Само едно му беше ясно от самото начало. Айрин не му вярваше. В големите ѝ очи се таяха тайни и бдителност, които му подсказваха, че житейските ѝ уроци са били трудни.

„Много добре, имаме нещо общо, госпожице.“

Никога нямаше да се класира на кастинг в Холивуд, понеже освен прекрасните ѝ очи, всичко друго у нея беше твърде неуловимо за камерата. Беше привлекателна, но някак ненатрапчиво. Излъчваше интелигентност и енергия, което възбуди любопитството му. Беше абсолютно сигурен, че зад фасадата на Айрин Глейсън е скрито много, като във всеки изкусен фокус.

Докато доуцука до вилата, след като я видя да потегля с очукания си форд седан, заключи, че е повече от любопитен. Беше направо очарован.

Помисли си, че може би реакцията му спрямо нея трябва да го разтревожи.

— И къде е този забележителен цитат от управата? — попита Честър, преглеждайки статията.

— Някъде към края, и ти казах, че не е цитат.

— Аха, ето го: „Управата на хотел «Бърнинг Коув» отказа на молбата на репортерката да даде разяснения“.

— С други думи не съм потвърдил, че Ник Тримейн е бил в хотела и че е имал любовна връзка с госпожица Мейтланд.

— Все едно си ѝ казал направо, че той е бил в хотела и е имал връзка с Мейтланд.

— Госпожица Глейсън вече го знаеше.

Честър продължаваше да се вглежда в статията.

— На твоето място не бих се тревожил. Това са само вечните холивудски клюки.

— Освен намека на репортерката, че вероятно става въпрос за убийство.

— Да, с изключение на тази част. Къде е описано как е скочила в басейна, за да избяга от убиеца?

— Пропуснала е този малък епизод от драмата.

Честър сви вежди.

— Чудя се защо.

— Може би защото иска да акцентира върху смъртта на Глория Мейтланд. Убедена е, че става въпрос за убийство.

— А защо упорства? Само за да напише сензационна статия ли?

— Не мисля. — И той се питаше същото, откакто Айрин Глейсън попадна мокра до кости в неговия иначе подреден и отлично организиран свят. — Почувствах, че има нещо повече. Тя каза, че има нужда от интересен материал, за да запази работата си, но интуицията ми подсказва, че причината е друга. Нещо лично.

— Нещо лично, свързано с убийство ли? Вижда ми се странно.

— И на мен.

— Обикновено дяволски много те бива да разгадаваш хората.

— Известно е, че допускам грешки — мрачно му напомни Оливър.

— Да, но струва ми се, че в този случай има шанс да си прав. — Честър пак се зачете в статията. — Пише, че хотелската управа на всяка цена ще спре слуховете за убийство, за да се избегне скандал.

— Колкото и да е странно, тя не ми е повярвала, когато ѝ казах, че имам намерение да разбера какво точно се е случило с Мейтланд.

Честър захвърли вестника.

— Госпожица Глейсън не знае с кого си има работа.

— Не, не знае.

— Като че ли ще оставиш някого да се измъкне под носа ти за убийство от твоя хотел.

— Точно така. Тук не се интересуваме от личния живот на нашите гости, но няма да си затворим очите за убийство.

— Трябва да има някакъв стандарт.

— Да, пък и едно убийство пречи на бизнеса.

— Когато бяхме на турне с „Удивителното шоу на Оливър Уорд“, все си казвахме, че няма лоша реклама.

— Вече не сме на турне.

Честър свали очилата си и започна да лъска стъклата с голяма носна кърпа.

— Не познавам човек с по-точно око за детайлите от теб. Отчасти затова беше добър илюзионист. Според теб какво се е случило снощи във фитнес салона?

— Тази сутрин пак огледах. Едва ли е възможно Глория Мейтланд да се е подхлъзнала на плочките до самия басейн, да си е ударила главата и да е паднала във водата. Според ъгъла на удара по-

скоро е нападната отзад. Било е неочаквано, загубила е равновесие, паднала е в басейна и се е удавила.

— Значи е убита.

— Така изглежда.

Рунтавите вежди на Честър подскочиха.

— Има ли вероятност репортерката да го е извършила?

— Ако бях ченге, госпожица Глейсън щеше да бъде идеалният заподозрян. Тя призна, че е имала среднощна среща с жертвата. Също така за жена е силна. Би могла да надвие Глория Мейтланд.

— Какво те кара да мислиш, че Глейсън е силна?

— Преплувала е басейна с всичките си дрехи. Да, досетила се е да си събуе обувките, но все пак да се плува с дамски панталони не е лесно. Широки са и има много плат в тях, който натежава. След това е успяла да се измъкне от водата на насрещната страна. Има и още нещо.

— Какво?

— Носела е голяма чанта. Прилича на лекарска, но по-малка.

— Какво от това. Жените обикновено носят чанти.

— Хвърлила я е на отсрещната страна, преди да скочи в басейна.

— Хм. — Честър се позамисли. — Странно ли ти се вижда, че не я е захвърлила, когато си е събула обувките?

— Мисля, че в чантата е носела нещо много ценно.

— Сигурно пари и дамски джунджурии.

— Каквото и да е, за нея е било важно да го спаси, преди да скочи във водата. Чух, когато съобщи адреса си в Ел Ей на Брандън и името на хазайката.

— И?

— Обадох ѝ се тази сутрин. Казах ѝ, че се надявам да говоря с моята братовчедка, с която сме загубили връзка. Хазайката явно не знаеше почти нищо за Айрин Глейсън, само че преди няколко месеца е потърсила апартамент под наем. Платила е веднага за първия месец и хазайката не попитала повече нищо.

— Обади ли се в редакцията на „Дочуто под секрет“?

— Естествено. Говорих направо с редакторката, която потвърди, че госпожица Глейсън работи във вестника, но не научих нищо повече. Стори ми се разтревожена. Когато ѝ се представих, тя се разтревожи още повече.

— Нищо чудно. Е, и какво се мъти, та не можеш да уловиш спатиите ѝ?

— Айрин Глейсън като че ли няма минало. Всички следи водят до появата ѝ в Ел Ей преди четири месеца. Животът ѝ като че ли започва от този момент.

— Не е първата, която идва в Калифорния, за да сложи ново начало. Вземи себе си например, или мен, както и повечето хора, които работеха в „Удивителното шоу на Оливър Уорд“.

— Ех, така е. Например. Но всички ние имаме минало. Айрин Глейсън няма.

Изражението на Честър стана угрижено.

— Предполагаш, че ще ти докара някоя беля ли?

— Вече я докара. Въпросът е какво да правя с нея? Проклет да бъда, ако ѝ разреша да съсипе този хотел. Всяко пени, което съм спечелил, е вложено тук.

— Имаш ли план?

— Планът ми е да разбера какво се е случило с Глория Мейтланд.

Честър го погледна хитро.

— Какво друго си наумил?

— Наистина бих искал да знам какво носи в чантата си Айрин Глейсън.

СЕДМА ГЛАВА

— Нали пиявицата Мейтланд нямаше да бъде проблем? — Ник Тримейн захвърли на масата „Дочуто под секрет“. — Какво, по дяволите, се обърка?

— Не зная.

Клодия Пиктън притисна бележника до гърдите си и се опита да съдържи тревогата си. Работата ѝ зависеше от спокойствието на звездата и отговорността беше нейна.

— Господин Огдън ме увери, че всичко е под контрол.

Ник я посочи обвинително с пръст.

— Нищо подобно. В „Дочуто под секрет“ пише, че се носи слух за връзка между мен и онази Мейтланд. Всеки, който прочете статията, ще заключи, че Мейтланд ме е последвала в Бърнинг Коув. Че ме е заплашила със скандал. И това е вярно, по дяволите. Доказва мотив за убийство.

— Сигурна съм, че всичко ще се нареди — каза Клодия. В момента тя всъщност се защитаваше. — Полицията класифицира смъртта на Мейтланд като трагичен инцидент. Никой не я определи като убийство.

— Никой, освен долнопробен, клюкарски вестник. Това е достатъчно.

— Отново телефонирах на господин Огдън преди няколко минути — отвърна тя, насилвайки се да говори успокоително. — Той каза, че няма място за тревога. Каза да продължиш почивката си в хотела, все едно нищо не се е случило. Ако напуснеш по-рано, само ще предизвикаш подозрения.

Ник я погледна свирепо, след това наперено се запъти към остъклената врата, от която се излизаше във вътрешния двор.

Двоят с градина беше с ограда и през плетеницата от ковано желязо се виждаха заливът и океанът. Танцуващите отблясъци върху повърхността на водата бяха така ярки, че заслепиха Клодия.

Мисълта, че Ник кипи от яд, беше достатъчна да опъне нервите ѝ до скъсване. Имаше работа, за която повечето жени в Америка биха продали душата си. Беше лична секретарка на Ник Тримейн. Само ако знаеха истината тези жени. Мечтаната ѝ работа се бе превърнала в кошмар.

В първия си филм „Море от сенки“ той имаше поддържаща роля, но успя да грабне вниманието във всяка сцена, в която участваше. След това го избраха за главната роля в „Късметът на измамника“ — неговият втори филм. Филмът го изстреля право към звездите. Ключарските списания не преставаха да пишат за него. Почитателките му примираха за него. Говореше се, че Стенли Банкрофт, който играеше главната роля, го ударил на пиене, после минал на кокаин, за да лекува депресията си.

— Огдън трябваше да се оправи с Мейтланд, преди тя да ни докара тази неприятност — каза Ник.

Загледа мрачно пейзажа. Клодия го наблюдаваше и се опитваше да отгатне настроението му. Звездите бяха ужасно своенравни и Ник Тримейн не правеше изключение. Най-смуцаващо беше, че можеше както се смее, за миг да го обхване гняв. Това беше една от характерните черти на таланта му, но пък изнервяше хората с поведението си.

— Господин Огдън каза, че е дал на Мейтланд парите, които е поискала — каза Клодия. — Беше сигурен, че ще изчезне.

— Но не изчезна, нали? — Той не се обърна. — Вместо това ме проследи до Бърнинг Коув. И сега е мъртва, а онази проклета репортерка от „Дочуто под секрет“ все едно подмята, че аз съм убиецът.

— Господин Огдън каза, че персоналят на хотела ще те пази от журналисти.

— Лесно му е на Огдън. Неговото бъдеще не е заложено на карта. Какво се очаква да правя през следващите две седмици? Да се мотая около басейна и да се наливаам с мартини, докато се крия от журналистите ли? Или да ходя на масаж. Това със сигурност ще бъде предмет на интересна клюка, не мислиш ли? Виждам и заглавието: „Актьор се радва на вниманието на прелестна масажистка в спа комплекса, където любовницата му се удави“.

— Сигурна съм, че всичко ще бъде наред. Господин Огдън ще се оправи с полицаите и с хотелиера. Ще се споразумее и с редактора на „Дочуто под секрет“. Това му влиза в задълженията. Студиото му плаща да урежда проблеми като този. Знае си работата. Не се съмнявам, че е попадал и на по-неприятни ситуации.

— По-неприятни от обвинение в убийство! — Ник се извърна. — Огдън има влияние в Ел Ей, но ние сме в Бърнинг Коув. Нещата тук може да се окажат различни.

— Не е така — възрази бързо Клодия. — Парите са сериозен аргумент. Огдън разполага с финансите на студиото. Може да подкупи полицаи и съдии в Ел Ей. Какво пречи да подкупи ченгетата на Бърнинг Коув?

— Отказвам да стоя в тази вила, докато някаква си репортерка от долнопробен вестник саботира кариерата ми. Твърде много се трудих да стигна дотук. Проклет да съм, ако се оставя да ме съсипе тази кучка Глейсън.

Клодия стисна здраво бележника си.

— Какво искате да направя?

Ник я погледна с блеснали от гняв очи. За разлика от много холивудски звезди, които разчитат на външен вид и на минимален талант, той беше талантлив актьор. Беше надарен със свръхестествена способност да изразява емоции в много широк диапазон — от стаена страст до смразяващ гняв. Не пречеше, че от красотата му секваше дъхът. Лицето му беше изваяно, с високи скули, фигурата — атлетична. Черната му коса беше подстригана късо и пригладена назад по модата, въведена от такива като Кари Грант и Кларк Гейбъл. Блестеше от брилянтин, но поставен с мярка.

Камерата обичаше Ник. Жените — също.

Клодия беше започнала да мисли, че жените ще го провалят. Холивудските списания го наричаха „неустроим“ и той взе, че им повярва. В резултат се занизаха афери за по една нощ и краткотрайни любовни връзки. Беше неизбежно рано или късно да се оплете в история като тази с Глория Мейтланд.

— Според слуховете в хотела репортерката, която е написала статията, още е в града — каза Ник.

Гласът му прозвуча замислено.

— Вярно е — потвърди Клодия и си отдъхна, понеже той като че ли се поуспокои. — Господин Огдън е разпитал шефа на полицията тук и е научил в кой хотел е отседнала.

— Говори с нея. Предложи ѝ нещо изключително.

Шокирана, тя го зяпна.

— Не разбирам. Какво изключително нещо.

— Интервю, което ще дам само на нея, глупачке. Тя ще се побърка от радост, че лично ще разговаря с Ник Тримейн. Всеки журналист ще се побърка, особено при обстоятелства като тези.

Клодия преглътна.

— Мислиш ли, че е разумно? Господин Огдън ми нареди да те пазя от журналистите.

— Огдън е в Ел Ей, аз съм в Бърнинг Коув. Моята кариера е заплашена. Ще разреши проблема. Уреди среща още днес.

Искаше ѝ се да възрази. Мисълта да не спази нарежданията на Огдън я плашеше. Но Ник Тримейн веднага щеше да я изхвърли на улицата, ако реши, че не му е от полза.

Мина ѝ през ума, че идеята за ексклузивно интервю може би не е толкова лоша. Ник положително умееше да очарова, когато има изгода. Нямаше причина Айрин Глейсън да не се поддаде на чара му.

— Веднага ще я потърся.

Спусна се към входната врата на вилата.

Когато се озова невредима навън, спря и пое дълбоко дъх няколко пъти. Въздухът беше топъл и благоуханен. По-рано имаше лека мъгла, но слънцето в късния септември я прогони. Сега небето сияеше с някакъв неземеен нюанс на синьото.

След като нервността ѝ премина, тръгна по пътеката, покрита с каменни плочи, която се виеше през свежата зеленина в парка на хотела. Ник обитаваше една от частните вили — „Каса дел Оро“, а нейната стая беше в главната сграда. Уединените вили с градини и прекрасен изглед бяха запазени за звезди и за други гости, готови да платят куп пари за лукса и усамотението.

Хотелът „Бърнинг Коув“ се издигаше на възвишение над висок, скалист бряг. В подножието му се разбиваха вълните и обливаха с бяла пяна девствения бряг. Главната сграда и вилите бяха построени в испански колониален стил. От онова, което беше видяла — къщите, хотелите, пощенската станция и бензиностанцията бяха в същия

архитектурен стил — бели, варосани стени, червени керемидени покриви, покрити алеи.

„Като от холивудски филм е този град — помисли си тя. — И точно както във филмите, никога не се знае какво става зад кадър.“

Реши, че мрази Бърнинг Коув.

ОСМА ГЛАВА

— Първи отпечатахме новината за Мейтланд — отбеляза Велма Ланкастър. Телефонната линия леко изпращя. — Но сега вече половината от репортерите от Лос Анджелис ще се втурнат към Бърнинг Коув. Трябва да ми подготвиш горещо заглавие за утрешния брой.

Айрин трепна и отдръпна слушалката от ухото си. Когато Велма беше възбудена, говореше много и твърде високо. А тази сутрин определено беше възбудена. Смъртта на Глория Мейтланд, връзката ѝ с Ник Тримейн, легендарният хотел, известен със звездната си холивудска клиентела, беше най-сензационната новина, която беше отпечатвана в „Дочуто под секрет“. Велма изразходва цели пет минути от междуградския разговор, за да изтъкне, че е и най-опасната.

На четирийсет и няколко години, висока, силна и агресивна като амазонка, Велма пое ръководството на западналия малък вестник преди две години, когато нейният много по-стар съпруг рухна на бюрото си и умря. Айрин веднага си представи новата си работодателка.

С необикновен ръст и същият външен вид, Велма боядисваше косата си аленочервена и я носеше на къса прическа, излязла от мода преди няколко години. Носеше екзотични туники, пушеше и държеше бутилка уиски в най-долното чекмедже на бюрото си.

— Не се тревожи — отговори Айрин. — Ще имаш статия.

Сниши гласа си, понеже телефонът беше на рецепцията във фойето на хотела. Милдред Фордайс, сивокосата съдържателка, се мотаеше наоколо и се правеше, че не я интересува, но тя знаеше, че слухти за всяка дума.

— Обади ми се веднага, щом я подготвиш за печат — изрече с груб глас Велма.

— Ще се обадя, но никак няма да е лесно — отвърна Айрин. — Хотел „Бърнинг Коув“ се охранява по-строго от повечето банки.

— И какво? Постоянно се обират банки. Свърши си работата.

— Да, шефе. Но има един проблем...

— Сега пък какво?

— Възнамерявах да остана само една вечер в града. — Несъзнателно погледна полата си до прасеца и блузата с широки ръкави, които носеше. — Имам само един тоалет. Снощи в хотела ми взеха мокрите дрехи, след като излязох от басейна. Не знам дали ще станат за обличане.

— Да плащам телефонния разговор е едно. Но ако мислиш, че ще ти подновя гардероба, трябва да се откажеш. Заминавай да обереш някоя банка.

„Време е да изиграя най-силната си карта“ — реши Айрин.

— Става въпрос за Пеги, шефе. Нейната смърт не е нещастен случай. И двете го знаем.

От другата страна на линията настъпи кратко, напрегнато мълчание.

— Не е необходимо да ми напомняш — каза най-накрая Велма. Гласът ѝ прозвуча грубо, но всъщност се тревожеше. — Обещай ми да бъдеш предпазлива. Не ми се ще да изгубя още един репортер. „Дочуто под секрет“ е холивудски клюкарски вестник. Следим кой актьор с коя актриса спи. Не следим убийствата.

— Освен когато някой от нашите не е жертва.

Велма въздъхна тежко.

— Така е.

— Трябва да продължим с този случай, шефе.

Преди десет дни Пеги Хакет се удави в своята вана. Определиха смъртта като нещастен случай. Десет години беше легендарна водеща на рубрика за клюки в един от най-големите вестници в Ел Ей. Беше също така известна като страстна пушачка и страстна любителка на мартини. В по-младите ѝ години се знаеше, че спи с информаторите си — мъже и жени, за да се добере до някоя история. Но когато годините ѝ проличаха, вече не разполагаше „със средства за убеждение“, както сама се изразяваше, за да накара хората да говорят.

В края на краищата пиенето и разгулният живот взеха своето. Изхвърлиха я от вестника, в който толкова дълго поддържаше рубрика.

Преди шест месеца Пеги се появи на прага на „Дочуто под секрет“. Велма я нае. Пеги беше успяла да контролира донякъде пиенето, но вече не беше нито достатъчно млада, нито достатъчно

хубава, за да прелъстява старите си информатори. Повечето тайни, които едно време използваше като „средства за убеждение“, вече бяха изтъркани клюки за залезли звезди. И все пак твърдо беше решила да изгради наново кариерата си.

Именно Пеги склони Велма да наеме Айрин, въпреки липсата ѝ на опит. „Глейсън има хъс — аргументира се тя. — Само това има значение. Напомня ми на мен, когато прохождах. Да му се не види, мога да я науча на всичко, което трябва да знае.“ Измъчена и огорчена, с хронична кашлица, Пеги като че ли се подмлади, когато се зае да учи Айрин. „Дължа ти го, Глейсън“ — казваше тя.

„Дължа ти го, Пеги. Беше до мен, когато имах нужда от приятелка.“

— Добре — съгласи се Велма. — Продължи с нейния случай, но бъди адски внимателна.

— Не се притеснявай, ще внимавам — обеща Айрин.

Но не чу нищо повече. Велма беше затворила телефона.

Постави слушалката на вилката и се усмихна лъчезарно на Милдред Фордайс.

— Не се тревожете — каза тя. — Ще платя разговора.

Съдържателката на хотела се обърна усмихната и огледа с възхита Айрин.

— Значи ти си репортерката, дето снощи е намерила тялото на горката жена.

— Значи четеш „Дочуто под секрет“.

— До днес не бях го разгръщала — каза оживено Милдред. — Но сутринта си го купих от будката, като видях заглавието в местния вестник. Не вярвам на „Хералд“, особено когато става въпрос за хотела на Оливър Уорд.

Побутна към нея брой на „Бърнинг Коув Хералд“, обръщайки го така, че Айрин да прочете заглавието на първата страница:

ТРАГИЧЕН ИНЦИДЕНТ В МЕСТЕН ХОТЕЛ

— Прочетох статията — отвърна Айрин. — Имате право. Не е отразен целият случай, даже почти нищо не са написали. Прилича по-скоро на некролог.

Милдред потупа вестника.

— Според него смъртта на жената е нещастен случай. Пише, че според полицаите се е подхлъзнала на мокри плочки и е паднала. Ударила си е главата и е паднала в басейна. Била е изпаднала по всяка вероятност в безсъзнание и се е удавила.

— Явно това е официалната версия в момента — отговори Айрин.

Милдред се позамисли.

— Но в статията в „Дочуто под секрет“ се твърди, че във фитнес салона е имало още някой.

— Да, имаше — потвърди Айрин, — но нито го видях, нито го чух... него или нея.

— Не разбра ли дали е бил мъж или жена?

— Не разбрах. Беше много тъмно и стъпките отекваха в онзи грамаден, облицован с плочки салон.

— Защо реши, че този човек е убил Глория Мейтланд?

— Не го твърдя със сигурност — призна Айрин. — Но мисля, че при тези обстоятелства има основание за пълно разследване.

— Имате предвид връзката на госпожица Мейтланд с Ник Тримейн ли? Понеже според слуховете той е скъсал с нея и е бил в същия хотел по време на смъртта ѝ, затова ли?

— Виждам, че внимателно си прочела моята статия.

— Да, наистина — каза Милдред.

— Там имаше човек — потвърди Айрин. — От полицията най-малкото трябва да го открият и да го разпитат, не мислиш ли?

Милдред сви устни.

— Мисля, че няма да е толкова просто. Тук е Бърнинг Коув.

— Властите в града така корумпирани ли са, както в Ел Ей?

— Не сте го чули от мен. Според „Хералд“ жената, която е открила трупа, е била много разстроена. Пише, че страдала от някакво нервно разстройство.

— Като ме гледаш, мислиш ли, че имам нервно заболяване?

— Не — призна Милдред. — Какво възнамеряваш да направиш?

— Тук съм, за да напиша репортаж — отвърна Айрин. — Това възнамерявам да направя.

— Разбирам. Късмет, само това мога да ти кажа.

ДЕВЕТА ГЛАВА

— Що за хора са тези артисти. — Ърнест Огдън захвърли „Дочуто под секрет“ на бюрото и отиде до прозореца. — Все едно и също. Кълна се, колкото по-известни са, толкова по-голяма вероятност има да сгазят лука. Де да можеше мозъците им да са като хубостта им и таланта им. Проклети глупаци, всичките до един. Извинете за езика ми, госпожице Рос.

Максин Рос вдигна поглед от стенографския си бележник.

— Моля ви, господин Огдън.

Както обикновено беше невъзмутима. В края на краищата не за пръв път слушаше оплаквания за своенравните актьори, изречени с малко по-груб език. Беше професионалистка. Освен това по една случайност беше от малкото жени, наети от студиото, която нямаше желание да става звезда. Имаше спокойно и уравновесено излъчване в бизнес, разгорещен от страсти, мечти, амбиции и твърде много пари.

Навъсено се загледа от кабинета си на втория етаж в сцената навън — снимачни площадки, бюфет с храна и напитки, гардеробна. Зад този район се намираше мястото за външни снимки. Тази седмица снимаха уестърн — най-важният продукт във филмовата индустрия. „Уестърните винаги се продават“ — помисли си Огдън. Беше построен град с бар, шерифска служба, банка, която щеше да се ограбва, магазин, и всичко беше фалш. Такъв е филмовият бизнес. Продава илюзии. И на него му харесваше точно това.

Целият комплекс, от снимачните площадки до луксозните офиси, беше непристъпен заради високата ограда. Достъпът се контролираше през грамадна, богато украсена и добре пазена порта. На теория стените и пазачите предпазваха актьорите и снимачния процес. Но понякога му се струваше, че работи във фантастичен затвор или в секретна правителствена служба.

Беше много добре платена бавачка на шайка разглезени актьори и актриси. Постоянно спасяваше изтъкнати таланти, които се забъркваха в пиянски свадни и бягаха от местопроизшествието при

автомобилни инциденти. Поемаше отговорността за актьори със склонност към секс с малолетни. Плащаше на жени, които твърдяха, че са изнасилени от някой известен актьор или че са бременни с бебе, плод на любовта им със звезда. Опровергаваше слухове за хомосексуалност. И така нататък. Разрешаваше почти всеки проблем.

— Стореното — сторено — обади се той. — Ник Тримейн е много важен за студиото и очевидно ще трябва да разчистим тази бъркотия.

— Да, господине — съгласи се Максин.

Почака с писалка в ръка.

Огдън обмисли възможностите. Спазваше три прости правила. Правило номер едно: определи проблема. Правило номер две: определи източника на проблема. Правило номер три: определи чувствителните точки и упражни натиск, каквото и да изисква това, за да изчезне проблемът.

В повечето случаи парите бяха всичко, което се изискваше. Парите убеждаваха ченгета и съдии да погледнат на другата страна. Парите убеждаваха жените да оттеглят обвиненията в изнасилване. Парите се справяха с изнудвачите.

Но понякога се налагаха и по-агресивни мерки.

— Проблемът, госпожице Рос, е, че тази клюкарска журналистка е публикувала абсолютно неверни слухове за Ник Тримейн в някакъв си долнопробен холивудски вестник.

— Да, господин Огдън.

— Източникът на проблема ще се окаже журналистката, която е написала статията — Айрин Глейсън.

— Да, господине.

— Свържи се с редакторката. Време е с Велма Ланкастър да си побъбрим.

— Да, господин Огдън. Това ли е всичко, господине?

— Не. Личната секретарка на Тримейн ми се обади пак тази сутрин. Каза ми, че той е много нервен. Нервните звезди винаги са проблем. Стават още по-неуравновесени и непредвидими от обикновено.

— Да, господине.

Максин стана, объркана от инструкциите на човек, който общуваше с тъмни личности и известни престъпници. Излезе и

затвори много тихо вратата.

Огдън се върна при прозореца и се загледа в познатата лимузина, която спря пред портала. Шофьорът показа пропускателна карта на пазача и той му махна да мине. До неотдавна пристигането на Стенли Банкрофт предизвикваше възбуда в студиото. Но днес почти никой дори не поглеждаше голямата кола. Филмите с Банкрофт още бяха касови, но всички знаеха, че кариерата му запада.

„Славата е мимолетна, приятелю“ — помисли си Огдън. Преди няколко години, в зората на говорещото кино, Банкрофт измести друг актьор, който се оказа, че има писклив, стържещ глас. Това нямаше значение в разцвета на нямото кино, но в ерата на звуците убиваше кариерата.

Извърна се от прозореца и седна на бюрото. Започна да обмисля стъпките, които ще предприеме, за да предпази едно от най-важните капиталовложения на студиото. След малко намисли план.

„Ето защо ти плащат тлъсти пачки, друже.“

Но знаеше, че отдавна парите не бяха най-важното. Онова, което наистина го привличаше, беше властта, която упражняваше. Беше по-опияняваща от всеки наркотик.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Негова работа беше да пази звездата. „Затова са приятелите“ — напомни си Хенри Оукс.

Седеше в ъгъла на малкото кафене, приведен над чаша кафе и „Дочуто под секрет“, и обмисляше задачата, която сам си постави.

Проблемът беше, че Ник Тримейн не разбираше, че е в опасност. Хенри искаше да го предупреди, но не се осмеляваше да се разкрие. Сега не му беше времето.

Задължение на студиото беше да пази Ник Тримейн, но който и да беше отговорен за неговата сигурност, очевидно не обръщаше внимание. От студиото не забелязаха, че онази репортерка Хакет от „Дочуто под секрет“ е заплаха. И не студиото разреши проблема с Глория Мейтланд.

Хенри говори и с двете жени. Помъчи се да ги убеди. Но те се отнесоха към него, сякаш е луд. Всъщност Хакет го нарече „луд“ направо в лицето. Това му напомни думите на неговата майка: „Престани да се вманиачаваш по тези филмови звезди, Хенри. Хората ще си помислят, че не си в ред“.

Едно беше сигурно. Нито Мейтланд, нито любопитната репортерка Хакет ще го нарекат повече „луд“. След като тях вече ги нямаше, изглеждаше, че Ник Тримейн ще е в безопасност поне за известно време.

Но ето че на сцената се появи друга журналистка от клюкарския вестник и тази Айрин Глейсън представляваше сериозна заплаха за звездата.

Хенри сгъна вестника много внимателно така, че ужасното заглавие да не се вижда. Ник Тримейн не беше първият известен актьор, с когото беше споделил, тъй да се каже, по-специално приятелство. Преди връзката си с Ник, беше много близък с друг изпълнител на главни роли. Но студиото застана между тях. Двама наемни биячи го спипаха една вечер пред дома на звездата. Пострада

много, биха го почти до безсъзнание. Казаха му, че ако още веднъж доближи звездата, ще го убият. Повярва им.

Известно време се стараеше да отбягва близко приятелство с известни актьори. Но не можеше без филми и един следобед отиде да гледа „Късметът на измамника“. Играта на Ник Тримейн го докара до опиянение. Когато излезе от киносалона, почувства, че с Тримейн са предопределени за специална връзка.

Почувства също така, че този път трябва да бъде изключително предпазлив. Не биваше да допуска от студиото да разберат за връзката му със звездата. Ник Тримейн ще бъде принуден да отрече. Затова заради Тримейн остана в сянка.

Някой ден, когато му дойде времето, ще се разкрие пред Тримейн, но до тогава ще прави за каквото е предопределен — ще пази своя приятел звездата.

ЕДИНАЙСЕТА ГЛАВА

Айрин беше в стаята си и се мъчеше да измисли друга сензационна статия, когато Милдред Фордайс извика от долния етаж:

— Търсят те, госпожице Глейсън.

Оливър Уорд. Сигурно беше той. Не познаваше никой друг в Бърнинг Коув. Прониза я лек трепет, предчувствайки срещата. Помисли си, че причината е нейната статия. Посещение от страна на Уорд предвещаваха интересна история за нейната статия. Може би най-после беше решил да говори открито.

Но един тихичък, вътрешен глас ѝ нашепна, че не точно възможността да цитира полезно сведение я подтикна да се затича. В действителност беше ужасно любопитна да види отново Оливър Уорд. Щеше да бъде интересно да разбере дали първоначалното ѝ впечатление за него ще издържи на дневна светлина, или снощи въображението ѝ я е подвело.

Излезе в коридора и се наведе през перилото.

— Веднага идвам, госпожо Фордайс.

Върна се в стаята, затвори вратата и се затича към огледалото. След като снощи се върна в хотела, първо се обади на Велма и тогава се качи в стаята си. Беше превъзбудена и нервна, но намери време да защити няколко големи, мокри къдрици, преди да рухне на леглото. Сега беше доволна, че не я е домързяло. Поне не приличаше на мокра кокошка. Със сигурност нямаше да я объркат с Джинджър Роджърс или Катрин Хепбърн, но изглеждаше прилично с коса, сресана назад. Меките къдрици падаха до раменете ѝ.

Сложи си червило, пое дълбоко дъх и излезе в коридора.

Във фойето не я чакаше Оливър Уорд.

Висока, слаба жена на двацет и три-четири години погледна Айрин, докато тя слизаше по стълбището. Носеше строг кафяв костюм с пола под коленете и впито сако, което подчертаваше кльошавата ѝ фигура. Косата ѝ беше разделена на път по средата и стегнато

прибрана на тила. Прическата ѝ беше определено делова. Стискаше бележник, сякаш животът ѝ зависеше от това.

Първата мисъл на Айрин беше, че жената щеше да изглежда доста хубавичка, ако не беше толкова разтревожена.

— Госпожица Айрин Глейсън? — попита тя.

Гласът ѝ — тънък и нервен — допълваше гледката.

— Аз съм Айрин Глейсън.

Постара се да прозвучи невъзмутимо и професионално. Вече беше журналистка. Новата ѝ роля не беше по-различна от предишната на лична секретарка. Откри, че успехът и в двете сфери зависи от организационните способности и умението да мисли самостоятелно.

— Какво мога да направя за вас, госпожице...

— Пиктън, Клодия Пиктън. Секретарка съм на господин Тримейн. Дали бих могла да разменя няколко думи с вас? Много е важно.

— За какво става въпрос? — попита Айрин, но беше сигурна, че знае отговора. Обхвана я вълнение.

Клодия хвърли неспокойно поглед на Милдред и сниши глас:

— Опасявам се, че е поверително.

— Разбира се — каза Айрин. — Моята стая е много малка. Има само един стол. Да излезем на двора. Там ще говорим.

За голямо разочарование на Милдред бързо се отправи към остъклената врата, от която се излизаше в малка градина. Клодия я последва подтичвайки.

Айрин я покани да седнат на градинските столове, засенчени с тента. Посетителката се поколеба, след което седна на ръба на единия. Айрин се настани срещу нея.

— Как ме открихте, госпожице Пиктън?

Клодия трепна и се изчерви. Направи видимо усилие да изпъне и без друго скованите си рамене.

— От студиото ми съобщиха името ви — отговори.

Айрин кимна.

— Ами, да, разбира се.

— Моля?

— Тук сте, понеже са ви възложили да оправите незначителния проблем със споменаването в пресата името на Ник Тримейн. Някой, който оправя тъмните работи на студиото, се е обадил в местната

полия и е предложил щедър бакшиш в замяна на името и адреса на автора на статията за смъртта на Глория Мейтланд. Очевидно услужливият местен полицай е бил задължен.

Клодия стисна зъби.

— Говорих с представител на студиото. Но съм тук, защото Ник Тримейн ме помоли да говоря с вас.

— Нима? Много интересно. Какво ще ми предложи, за да зарежа случая?

— Не разбирате. Той иска да ви даде ексклузивно интервю.

— Много благородно от негова страна. И защо ще го прави?

— Господин Тримейн смята, че има голямо недоразумение, що се отнася до някогашната му връзка с госпожица Мейтланд. Искане да изясни естеството на техните отношения.

— Би било интересно. Разбира се, ще бъда очарована да взема интервю от господин Тримейн, но той трябва да знае, че всичко ще бъде записвано.

— Ще го уведомя, преди да се срещне с вас. — Клодия позамълча. — Трябва да знаете, че господин Тримейн снощи не е бил в спа комплекса по време на смъртта на госпожица Мейтланд.

Айрин затаи дъх, но успя да се покаже хладнокръвна.

— А това вярно ли е? — попита.

— Беше в клуб „Парадайз“ — нощно заведение в Бърнинг Коув. Много хора са го видели. Полицията ще го потвърди, ако е необходимо.

„По дяволите! — изруга наум Айрин. — Това не е добра новина.“

— В такъв случай няма причина господин Тримейн да се притеснява от разследването на смъртта на госпожица Мейтланд, нали?

— Надявам се да се опитате да разберете неговото положение — каза секретарката. — Господин Тримейн няма причина да се притеснява дали изглежда виновен. Но той и госпожица Мейтланд бяха... познати.

— Явно добри познати. Можете ли да потвърдите, че са имали любовна връзка.

— Не, нищо подобно. За господин Тримейн госпожица Мейтланд беше приятелка, нищо повече. И заради това приятелство не иска нейната репутация да бъде поставена под съмнение.

— Госпожица Мейтланд е мъртва. Вече не я е грижа за репутацията ѝ.

— Надявам се, че не забравяте чувствата на семейството ѝ.

— Тя няма семейство — отбеляза Айрин. — Проверих.

Объркана, Клодия скочи на крака.

— Мисля, че е най-добре господин Тримейн да ви обясни каква е била връзката му с госпожица Мейтланд.

— Съгласна съм. Очаквам с нетърпение интервюто. Кога и къде.

— Господин Тримейн ме помоли да ви поканя в неговата вила в хотел „Бърнинг Коув“.

Айрин едва не се усмихна.

— Идеята не ми се струва добра при тези обстоятелства.

Клодия замръзна. Очевидно не очакваше, че ще откаже поканата.

— Не искате ли това интервю? — попита.

— Искам, но предпочитам да се срещнем на друго място, а не в личната вила на Ник Тримейн.

Клодия изглеждаше поразена.

— Не разбирам. Нима се страхувате от господин Тримейн?

— Нека да кажем само, че ще се чувствам по-удобно някъде навън. Предпочитам по-оживено място. По този начин, ако господин Тримейн се опита да ме заплаши или да ми даде подкуп, веднага ще мога да повикам свидетели.

Клодия се разкъсваше между възмущението и гнева.

— Това е нелепо. Господин Тримейн иска само да ви изложи как стоят нещата от негова страна.

— Ще бъда много доволна да го изслушам. Предлагам да се срещнем в някое кафене.

— Страхувам се, че ще бъде трудно да се уреди. Господин Тримейн е известен. Не можем да влезем в заведение и да очакваме, че няма да го познаят. Веднага ще го наобиколят и ще му искат автографи. Отседнал е в хотел „Бърнинг Коув“ именно защото знае, че никой няма да му се натрапва.

Айрин сви рамене.

— Добре. Ще се срещна с него в хотела, но не и във вилата. Държа мястото на срещата да е оживено. И не забравяйте да съобщите на портала за мен, иначе няма да ме пуснат. Управата е много

стриктна, когато става въпрос за журналисти. Не се допускат в хотелския комплекс.

— Сигурна съм, че за господин Тримейн ще направят изключение — каза Клодия. — Ще ви бъде ли удобно този следобед?

— Да.

— Предлагам да се срещнете в три часа в градинския салон на хотела.

— Ще бъда там в три часа. Ако ме няма, значи не са ме пуснали през портала.

— Не се тревожете, аз ще се погрижа. Благодаря ви, госпожице Глейсън. Няма да съжалявате, обещавам ви.

Айрин й се усмихна сдържано.

— Сигурна съм, че не сте очаквали да откажа интервю с Ник Тримейн.

Клодия изглеждаше покъртително благодарна.

— Да си кажа честно, не знаех какво да очаквам. Смъртта на госпожица Мейтланд така разстрои всички, особено господин Тримейн. Разбрахме се, три часа.

Секретарката се обърна и побягна към фоайето.

Айрин изчака момент и извади от чантата си бележника. Взе молива и нахвърли впечатленията си от Клодия Пиктън. „Нервна. Тревожна. Изплашена?“

„Зная как се чувстваш, Клодия Пиктън. И аз бях нервна, тревожна и изплашена през изминалите четири месеца.“

Измина шест хиляди километра, замени първокласния си пакард с по-незабележима кола, промени името си, кариерата си и си измисли нов живот. Но все още се озърташе през рамо, все още се ослушваше за стъпки нощем, все още се страхуваше от сенките.

Вторият труп, на който се натъкна, никак не я успокои. Три жени, чийто живот се беше преплел с нейния, бяха мъртви: Хелън Спенсър, Пеги Хакет и Глория Мейтланд.

Логиката и здравият разум й подсказваха, че убийствата на Пеги Хакет и Глория Мейтланд едва ли са свързани със зловещото убийство на Хелън Спенсър. Но логиката и здравият разум почти никак не й помагаша да потуши страха, който се таеше дълбоко в нея. Заради страха, че има връзка между трите мъртви жени, я обзе натрапчиво желание да открие истината за смъртта на Пеги Хакет.

„Това е положението“ — каза си тя. Избяга толкова далеч, колкото можа, чак на другия край на страната. Повече нямаше накъде да бяга. Трябваше да открие истината заради своето душевно равновесие.

Върху разтворения бележник падна сянка.

— Съмнявам се, че ще се задържи много дълго — каза Оливър.

Айрин така се стресна, едва не се понесе, преодолявайки земното притегляне. Пое рязко дъх и вдигна поглед. Оливър стоеше до нея с бастун в ръката.

Изненада се, че не го е усетила да се приближава. Така беше потънала в мислите си, че не бе чула потропването на бастуна или неравномерните му стъпки.

Погледна надолу и видя, че на края на бастуна има дебел гумен наконечник. Това обясняваше защо не е чула потропването върху каменната настилка на двора. Оливър се движеше твърде безшумно за човек, който куца. „Потайно“ — мина ѝ през ум. Носеше панталон с идеална кройка, колосана риза и дълго лятно ленено сако. Тази мода се бе наложила, защото кройката подчертаваше ширината на раменете. Но според нея Оливър нямаше нужда от изкусен шивач. Раменете му щяха да изглеждат добре и без скъпото сако.

Досети се, че този стил има и друго предимство. Стилът беше удобен за мъж, който имаше нужда от бастун.

— Не ви чух.

Знаеше, че думите ѝ прозвучаха като завоалирано обвинение.

— Съжалявам — каза той. — Не исках да ви стресна. Имате ли нещо против да седна при вас?

— Не.

Пъхна молива в бележника и го затвори.

Оливър седна на стола, който Клодия току-що беше освободила. Айрин наблюдаваше как се разполага много внимателно, като се опитваше да определи наистина ли има нужда от бастун, или го използва само като аксесоар. „Като че ли иначе здрав мъж в разцветата си умишлено ще се преструва на куц — помисли си тя. — Напоследък подозирам всеки.“

— Стенографски ли пишете бележките си? — попита Оливър.

Тя се сепна.

— Всеки репортер развива своя версия на стенография.

— Да, но съм виждал бележки, писани от журналисти. Не бяха ни най-малко толкова изпипани — продължи той. — Нито пък толкова невъзможни за дешифриране. Предполагам, че само друг опитен стенограф ще може да ги разчете.

Опитваше се да измъкне информация.

— Нима всеки си няма личен шифър? — отбеляза тя. — Никой друг не може да го разчете. Какво намекнахте, когато казахте, че Клодия Пиктън няма да се задържи дълго?

— Предполагам, че сте си имали работа с други сътрудници и асистенти от киностудио.

— Да, главно по телефона.

— И все пак сигурно знаете, че си приличат.

— Те са най-добрите приятели, когато искат репортаж за техните звезди, и най-настървените неприятели, когато отказвате да напишете онова, което желаят.

Оливър направи кисела гримаса.

— Точно така. Не само на журналистите се налага да се разправят с асистенти и сътрудници. В този хотел постоянно си имаме работа с тях.

— Сигурна съм, че имате голям опит с тази пасмина.

— Притегателната сила на хотел „Бърнинг Коув“ се дължи отчасти на факта, че стана модно убежище за известни филмови звезди. Амбициозните асистенти искат техните актьори и актриси да бъдат забелязани, че идват, но не искат фотографи да ги издебват в компрометиращи положения. В резултат поддържам охрана главно за да не се допускат в хотелския комплекс журналисти и фотографи без мое разрешение.

— Което ви доведе при мен.

— Да, признавам. — Оливър я наблюдаваше с непроницаемо изражение. — Нямахме как да не чуя последната част от разговора ви с госпожица Пиктън. Уговорихте се да се срещнете с Тримейн в моя хотел този следобед.

— Поканиха ме да взема ексклузивно интервю от Тримейн на чаша чай в място, наречено „градински салон“. Ще ми разрешете ли да вляза на територията на хотела, господин Уорд?

— Можете свободно да влезете и да интервюирате Тримейн в градинския салон. Но ако бях на ваше място, нямаше да се надявам, че

ще науча нещо полезно на тази среща. Той ще направи всичко възможно да ви очарова. Има голям талант в това отношение.

— Сигурна съм, че ще се опита да ме покори, но аз не съм наивна, господин Уорд. Очаквам Ник Тримейн да ме убеждава, че смъртта на бившата му любовница не е нищо повече от трагичен инцидент.

Успокоен, Оливър кимна.

— Накратко казано, той наистина е много талантлив актьор.

— Зная. Гледах го в „Късметът на измамника“.

— Е, в такъв случай успех с интервюто.

— Значи ще ме допуснете във вашия хотел.

— Да, госпожице Глейсън. Можете да дойдете и да си отидете, когато пожелаете. Само ви моля да ме информирате, каквото и да научите.

Айрин се позамисли и после кимна.

— Съгласна съм, ако и вие ми казвате какво сте открили за смъртта на Глория Мейтланд.

— Дадено. — На него като че ли му стана смешно. — Да не би да намекувате, че ми вярвате, госпожице Глейсън?

Тя пусна в действие своята репортерска усмивка, онази, на която я научи Пеги. Трябваше да вдъхва доверие. Пеги я наричаше „задушевна“.

— Не повече, отколкото вие ми вярвате, господин Уорд. Но както отбелязахте снощи, в момента споделяме общи интереси.

— Един от които е охраната в моя хотел. Тази сутрин обсъдих събитията с шефа на отдела по сигурността. Проследихме пътя ви. По правило фитнес салонът се заключва през нощта, но няма следи от взлом. Доколкото разбирам, страничната врата е била отключена, когато сте пристигнали?

— Да.

— Кой ви отключи?

— Предположих, че госпожица Мейтланд е отключила. Тя избра салона за място на срещата. Каза, че в този час там няма да има никой. Трудно ли й е било да вземе ключа?

— За съжаление, не — отговори Оливър. Гласът му прозвуча мрачно. — Има няколко ключа, понеже от различните служби имат работа там по различно време.

— С други думи, ако някой иска да вземе ключ за кратко време, знае откъде.

— Да. — Той се поколеба. — Случило се е и нещо друго. Моите хора от охраната са разпитали персонала.

— Защо?

— Камериерките и чистачките са много полезни, когато става въпрос за сигурността. Никой не ги забелязва.

— Разбирам какво имате предвид.

— Една от тях е станала свидетелка на много бурна кавга между Тримейн и госпожица Мейтланд в деня преди нейната смърт. Жената не е чула всичко в подробности, но, изглежда, Тримейн е заплашвал Мейтланд.

— Много интересно.

Оливър я изгледа много внимателно.

— Какво има? — попита тя най-накрая.

— Има и друга възможност, която трябва да се обмисли.

Айрин не помръдваше.

— Да не би да ви хрумна, че аз съм откраднала ключа?

— Хрумна ми.

— Ако искате вярвайте, не съм го взела.

— Ако искате вярвайте — отвърна Оливър, — склонен съм да ви се доверя.

— Нима? Защо?

— Доколкото виждам, нямате мотив да убиете Глория Мейтланд.

— Искях от нея информация, нищо повече.

— Вече казах, склонен съм да ви вярвам.

— Нима, ще взема да се разплача.

Оливър протегна болния си крак и се загледа в нея с непроницаемо изражение. Тогава разбра и потръпна. Той чакаше да направи някой гаф.

— Не се съмнявам, че сте чули за алибито на Ник Тримейн. Желязно е — съобщи тя. — Госпожица Пиктън ми каза, че е бил в нощен клуб тук, в Бърнинг Коув.

Оливър кимна.

— Да, клуб „Парадайз“.

— Проверихте ли?

— Снощи, след като си тръгнахте.

— Госпожица Пиктън каза, че Тримейн е прекарал вечерта там и са го видели много хора.

— Хора, които са пили до забрава цяла вечер, не са най-надеждните свидетели. Но, да, бил е в клуба поне част от вечерта. Искате ли да говорите с човек, който може да ви каже повече подробности?

— Разбира се. — Вдигна вежди. — Имате предвид свидетел ли?

— Собственикът на клуба Лутър Пел.

— На всяка цена бих искала да му задам няколко въпроса, макар че той няма причина да ми каже истината.

— На никого не вярвате, нали?

Тя се усмихна едва-едва.

— Всеки има тайни.

— Включително и вие.

Това беше твърдение, не въпрос. Отново потръпна.

— Кога мога да говоря с Лутър Пел? — поинтересува се тя.

— Покани ни на вечеря днес в клуба си.

— Нас?

— Също като вас и аз имам няколко въпроса към него. Съзнавам, че не ми вярвате, госпожице Глейсън, но ви уверявам, че искам да се разкрие истината, дори може би повече от вас. Мога да стигна далеч, за да запазя спокойствието на моите гости, но убиец няма да прикривам.

— Дори това да означава шумен скандал?

За нейна изненада Оливър се усмихна.

— Моите гости привидно държат на неприкосновеността на личния си живот — каза той. — Но всъщност кариерата им зависи от новините във вестници като „Дочуто под секрет“. Умело манипулиран, един интересен скандал с нищо не може да се сравни, когато се прави реклама на изгряващ артист или артистка. Прави чудеса и за моя хотелски бизнес.

— Говорим за скандал, свързан със смъртта на жена, за която се шушука, че е имала любовна връзка с бързо изгряваща звезда.

— Затова скандалът е много интересен.

— И вие възнамерявате умело да го манипулирате.

— Трябва да се наложи след катастрофалния край на предишната ми кариера, госпожице Глейсън. А да се наложи едно име в бизнеса е скъп процес. Оцелях, но нямам намерение да започвам отначало трети

път, ако мога да го избегна. Да, ще се опитам да манипулирам скандала.

— Наистина ли си въобразявате, че ще ви разреша да ми диктувате какво да пиша.

— Без моята помощ нищо няма да напишете.

— Нима?

— Ако се откажете от моята намеса, за вас този град ще се превърне в укрепен замък — заяви той. — Ще залостят портите, ще вдигнат подвижния мост и ще напълнят рова с алигатори.

— В замяна на помощта ви ще се опитате да контролирате написаното от мен.

— От време на време ще ви подказвам идеи — призна Оливър.

— И ако не ви се понрави написаното от мен, ще оттеглите помощта си.

— Мисля, че ясно се изразих. Имаме една и съща цел. Искам убиецът да бъде заловен.

— Защо?

— Защото хотелът е мой. Аз браня своето. Никой няма да се измъкне оттук с обвинение в убийство.

— Без изключение ли?

Усмивката му беше толкова студена, колкото очите.

— С едно изключение.

Тя изведнъж се досети.

— Вие.

— Аз.

Тя пое дъх на пресекулки.

— Но вие не сте убили Глория Мейтланд — отбеляза тя.

— Защо сте толкова сигурна, че не съм я убил?

— Вие сте илюзионист. Щяхте да свършите работата много по-добре.

ДВАНАЙСЕТА ГЛАВА

Усмивката на Ник Тримейн беше ослепителна, намекваща за мъжка страст и спокойна самоувереност. Очите му в реалния живот бяха така прелъстителни, както на екрана. Носеше елегантен морскосин блейзър и бял ленен панталон. Красиво завързана вратовръзка на райета се открояваше на бялата риза. Ще рече човек, че току-що е слязъл от частната си яхта.

— Благодаря ви, че се съгласихте да чуете историята от моя гледна точка, госпожице Глейсън — каза той. — Признателен съм ви, че отделихте от времето си.

Скромност, благодарност и искреност трептяха в атмосферата около него. Айрин беше подготвена за хубавата му външност и за чара му, но беше принудена да признае, че въпреки всичко ѝ направи поразително впечатление. Имаше нещо почти нереално около този мъж. Като че ли играеше с него пред камера.

В главата ѝ отекна предупреждението на Оливър: „Наистина е много талантлив актьор“.

Градинският салон всъщност беше остъклена оранжерия с тераса, която гледаше към залива. Елегантните гости пиеха чай и похапваха изискано сладкиши сред растителност в саксии, папрати и избуяли цветя. Шушукаха фонтани из целия салон с под от изящна керамика. Зад залива океанът проблясваше на следобедното слънце.

Айрин и Ник бяха седнали в един ъгъл, изкусно отделен от салона с палми, така че можеха да разговарят необезпокоявани от никого, но все пак имаше и други посетители, точно както беше помолила.

— Зная, че ще ми задавате въпроси — каза Ник, — но преди да започнем, бих искал да обясня, че връзката ми с госпожица Мейтланд продължи само две седмици. Приключи преди около месец. Поне от моя страна.

— Как по-точно приключи?

— Признавам, че нещата се объркаха. Вижте, отначало с Глория прекарвахме чудесно. Запознах се с нея на прием в Холивуд. Беше жизнерадостна и много хубавичка. Дадох ѝ да разбере, че сериозна и дълготрайна връзка не ме интересува. На този етап от живота ми ме интересува само моето изкуство. Помислих, че ме е разбрала.

— А тя не ви ли разбра?

Ник въздъхна.

— Да си кажа честно, не зная какво е разбрала Глория. Отне ми известно време да се досетя, че жената не беше съвсем стабилна.

— Какво имате предвид?

— Ще бъда откровен. Мисля, че беше душевно неуравновесена. Когато се запознахме, тя беше много забавна. Но не мина много време, преди да разкрие истинския си талант за бурни драми. Разплакваше се при най-малкото недоразумение. Започна да ме обвинява, че ѝ изневерявам. Когато ѝ напомних, че не съм ѝ обещавал нищо друго, освен приятно прекарване на времето, тя ме заплаши, че ще посегне на себе си.

— Мислите ли, че е говорила сериозно?

— Нямам представа — отговори Ник. — Но ѝ казах от ясно поясно, че няма да ѝ разреша да ме манипулира. Предложих ѝ да отиде на лекар. Но това я вбеси. Най-накрая бях принуден да скъсам с нея много категорично. Разказах за ситуацията в моето студио и ме успокоиха, че ще уредят въпроса.

— Какво предположихте, че ще предприемат от студиото?

— Никога не съм се замислял. Казаха ми, че Глория Мейтланд повече няма да бъде проблем, и що се отнася до мен, това беше достатъчно. След това тя се появи изневиделица тук, в хотела. Казах ѝ да се разкара. И сега тя е мъртва.

— След като ми определи среща.

— Не мога да гадая какви са били намеренията ѝ, госпожице Глейсън. Но ще повторя, жената беше неуравновесена.

— Според вас какво се е случило снощи?

— Мисля, че е било нещастен случай, точно каквото е заключението на полицаите. Подозирам, че Глория е планирала някое от нейните смешни отмъщения, но преди да го осъществи, се е подхлъзнала на плочките, ударила си е главата и е паднала в басейна. Сигурен съм, че цяла вечер е пила. Постоянно се наливаше с манхатън.

— И сте убеден, че е имала намерение да ви отмъсти?

— Да. С нейния неуравновесен ум си въобразяваше, че е обект на презрение. Знаете какво казват хората. Гневът заслепява.

— Според вас какво е възнамерявала да ми каже?

— Нямам представа — отговори Ник. — Каквото и да е било, сигурен съм, че е искала да ме zlepостави.

— А знаете ли защо ме накара да дойда чак тук в Бърнинг Коув? Защо не разговаря с мен в Ел Ей?

Ник затвори очи. Когато ги отвори, Айрин можеше да се закълне, че блестяха от някаква дълбока, силна емоция.

„Той е актьор“ — напомни си тя.

— Искате ли да чуете истината, госпожице Глейсън? Ще ви я кажа. Но се надявам, че няма да я оповестите. Както ви споменах, била е намислила да ви каже нещо, с което да ме zlepостави. Но имам чувството, че е възнамерявала да посегне на живота си, след като се срещне с вас, или по-точно да инсценира такъв опит. Искала е да изнесе цялото представление в хотела, защото знаеше, че съм отседнал тук. Знаеше, че ще се разрази скандал, който ще опетни репутацията ми. И благодарение на репортажа, който написахте в „Дочуто под секрет“, точно това се случи. Станах обект на безпочвени клюки и хипотези.

„Хубаво представление — помисли си Айрин. — Ник Тримейн изигра блестящо ролята си. Съчини сценарий, според който тя носи вината, че е използвала силата на клюкарската журналистика, за да преследва невинен човек.“

Можеше и да се хване, ако не беше открила тялото на Пеги преди седмица.

Нахвърли няколко ненужни бележки, съзнавайки, че Ник внимателно я наблюдава. Когато внезапно вдигна поглед, той леко присви очи. Тя знаеше, че се опитва да подразбере дали представлението му е било убедително.

— Всичко това е много интересно, господин Тримейн. — Затвори шумно бележника. — Но не получих отговор на въпроса, който ме интересуваше, когато се съгласих на това интервю.

— Какъв? — попита той.

Тази една-единствена дума целеше определен ефект.

— Все още нямам представа какво е възнамерявала да ми каже Глория Мейтланд. — Стана от масата. — А сега ме извинете. Трябва да интервюирам и други хора.

Ник скочи на крака. Тя можеше да се закълне, че щеше да се пресегне през масата, може би за да я хване за китката и да я принуди да остане. Но за миг се овладя.

Усмихна ѝ се, което я изненада. Очите му бяха топли.

— Признателен съм ви за отделеното време, госпожице Глейсън — каза той много искрено. — Надявам се, че поне ще си помислите как стоят нещата от моя страна, преди да напишете друга статия за „Дочуто под секрет“.

— Не се съмнявайте.

Той сниши глас и го насити с многозначителна изразителност:

— Нямам нищо общо с нещастния случай с Глория Мейтланд. Искам само вашият вестник да отпечата истината. Ако това се случи, ще бъда много... благодарен.

Тя леко наклони глава, сякаш не е чула добре.

— Благодарен ли? — повтори.

— Моята кариера тръгна нагоре с „Късметът на измамника“. Затрупан съм с молби за интервюта. Нека да кажем само, че съм в позиция да избирам кои репортери ще получат истинска, вътрешна информация за професионалния ми и личен живот. Разбира се, ще предупредя моя рекламен агент, че ще говоря само с журналисти, на които имам доверие.

Тя му се усмихна с най-очарователната си усмивка.

— Не е необходимо да ме заплашвате, господин Тримейн. Вашата секретарка вече ме сплаши.

— Аз не ви заплашвам.

— О, да, заплашвате ме.

Пак се наклони да си тръгне, но спря.

— Има още нещо — каза тя, като се стараеше да прозвучи, като че ли в последния момент ѝ е хрумнало нещо. — Бихте ли обяснили защо сте отказали да разговаряте с моята предшественичка?

— Какво?

Сега вече явно се разтревожи.

— Пеги Хакет. Помните я, нали? Беше журналистка в „Дочуто под секрет“. Искаше да вземе интервю от вас точно преди да се удави

във ваната си. Интересно съвпадение, не мислите ли? Две жени, свързани с вас, са се удавили напоследък. Ще коментирате ли тези инциденти?

За миг остана като ударен от гръм. Погледна я състрадателно, като че ли не беше особено интелигентна. Притихна някак неестествено.

— Нямам представа за какво говорите, госпожице Глейсън. Не съм се срещал по никакъв повод с Пеги Хакет. Всички знаеха, че е деградирала от пиене. Рекламните агенти на студиото споменаха, че е искала интервю, но то не се проведе. Отказаха ѝ.

— Глория Мейтланд говорила ли е с Хакет?

— Нямам представа. Един съвет, госпожице Глейсън. Играете си с огъня. Студиото ще съсипе вас и вашия длънопробен вестник, преди да мигнете.

— Благодаря за цитата.

Инстинктивно ѝ се искаше да побегне, обърна се... и се сблъска с нещо много здраво, съвсем неподвижно, което препречи пътя ѝ. Сблъсъкът я стресна. Ахна, политна назад и загуби равновесие.

Оливър я подхвана със свободната си ръка.

— Съжалявам — промълви той, но вниманието му беше насочено към Тримейн, не към нея. — Търсих ви, госпожице Глейсън. Милдред е телефонирала току-що на рецепцията. Изглежда, от Ел Ей искат да се свържат с вас. Милдред намекна, че ѝ се е сторило важно.

— Благодаря — смънка Айрин. Прибра косата си зад ушите и се опомни. — Извинете, ще побързам да се прибера в моя хотел, за да се обадя.

— Не е необходимо, обадете се от моя кабинет — предложи той.

Тя отново се стресна и го зяпна.

— Благодаря, но не е необходимо. Наистина.

— Настоявам. — Взе ръката ѝ. — Ще ви оставя да говорите насаме. От фоайето няма да можете да говорите по същия начин.

Тъкмо щеше да възрази, но нещо в очите му я накара да замълчи и да приеме предложението.

— Добре. Ще се обадя от вашия телефон. Благодаря. Не се притеснявайте, ако говоря с моята редакторка, ще платя сметката.

— После ще говорим за сметката. — Оливър беше приковал вниманието си върху Ник. — Надявам се, че прекарвате добре при нас,

господин Тримейн.

— Беше интересно — изръмжа той. Не сваляше очи от Айрин. —
Ще запомните какво ви казах, нали, госпожице Глейсън?

— Всяка дума — тържествено обеща тя.

Потрепери. Разбра, че Оливър усети, понеже стисна лакътя ѝ, за
да я успокои.

— Ще ви заведа в моя кабинет.

ТРИНАЙСЕТА ГЛАВА

Айрин не успя да си поеме дъх, преди да излязат от салона. Оливър я поведе по изящните сводести алеи, които опасваха хотела.

— Добре ли сте? — попита спокойно.

— Да, разбира се. — Погледна го бързо. — Наистина ли са ме търсили по телефона?

Той направи едва забележима гримаса.

— Да.

— Защо настоявате да говоря от вашия телефон?

— Просто съм учтив. Хотел „Бърнинг Коув“ се гордее, че предлага всякакви удобства на гостите си.

— Аз не съм гост.

— Незначителна подробност.

— Опитвате се да изпратите нещо като послание на Ник Тримейн, нали? Искате да го предупредите, че ме държите под око.

— Може би.

— Зная, че намеренията ви са добри, но не мога да си върша работата, ако кръжите около мен.

— Не кръжа.

— А какво е тогава?

— Наблюдавам — отговори Оливър. — Отдалеч. Не чух и дума от разговора ви с Тримейн. Както ви беше обещано, никой не ви обезпокои. Но когато станяхте и той понечи да ви сграбчи ръката, останах с впечатление, че е стигнал до фазата да отправя заплахи.

Тя трепна.

— Каза, че студиото ще съсипе мен и вестника.

— Предчувствах, че точно това ще се случи.

— Затова се намесихте, за да разбере Тримейн, че имам до себе си мъжко присъствие, нали?

— Не се ли споразумяхме да бъдем партньори в тази рискована работа? — попита той.

Имаше нахалството да се престори на оскърбен, като че ли тя не беше изпълнила някакво обещание.

— Това не ви дава право да ме контролирате всеки път, когато се почувствате по този начин.

— Научихте ли нещо полезно от Тримейн?

— Сменяте темата.

— Нарича се отвличане на вниманието. Това е класическа техника в предишната ми професия.

Нямаше смисъл да спори с него. Беше се съгласила на партньорство. Между другото, трябваше да признае, че можеше много да се каже за впечатлението, което внушаваше близостта му. Той беше и тайнствен, и заплашителен. Знаеше, че Тримейн не е останал безразличен към излъчването на Оливър.

„Проблемът е — мислеше си тя, — че не съм свикнала да имам някого до себе си, и най-вече мъж като Оливър.“ Не беше сигурна как да се държи с него.

Беше се срещала и флиртувала с мъже по лекия, нехаен начин на модерна жена, но само към един беше изпитвала сериозни чувства — Брадли Торп. Той беше неин работодател. Очарователен и красив, доста я ухажда и по всичко личеше, че е влюбен в нея. Все още се сгърчваше, като си спомнеше колко забележително наивна е била.

След това откри, че е била последната от дългия списък наивни млади жени в елегантния кабинет на Торп. Той съблазняваше секретарки, както колекционираше спортни трофеи.

Оливър спря и отвори една врата.

— Пристигнахме.

Отхвърли неприятните спомени с девиза на дядо си — *или грешката ще те унищожи, или ще се поучиш от нея* — и влезе в представителната приемна.

На бюрото седеше четирийсет и няколко годишна жена, със забележителни черти и топли кафяви очи. Смолисточерните ѝ коси бяха прошарени със сребристи нишки и бяха стегнати в кок на тила. На безименния ѝ пръст имаше халка.

Тя престана да пише на красивата „Ремингтън“, вдигна поглед и махна очилата си.

— О, ето ви и вас, господин Уорд. Дали получихте съобщението ми? Предполагам, че това е госпожица Глейсън.

— Да, тя е. Айрин запознай се с Елена Торес. Тя управлява този офис. Всъщност управлява целия хотел. Аз само се старая да не ѝ се пречкам.

— Приятно ми е — каза Айрин.

— Радвам се да се запозная с вас, госпожице Глейсън.

— Моля, наричайте ме Айрин.

— А вие мен Елена.

— Казах на Айрин, че може да се обади по телефона от моя кабинет — обясни Оливър.

Елена повдигна вежди едва забележимо. Айрин не можа да определи изненада ли се, или ѝ стана смешно. Какъвто и да беше случаят, явно Оливър нямаше навика да предлага кабинета си на гостите, за да се обаждат по телефона на спокойствие.

Оливър вече беше прекосил стаята и отваряше вратата на кабинет с красива ламперия.

— Имате ли номера на хотела? — попита той.

— Да.

— Не бързайте. Ще почакам при Елена.

— Благодаря.

Той затвори вратата много тихо.

Айрин се огледа. Беше просторно, стените бяха златисти с первази от тъмно дърво. Високите сводести прозорци гледаха към частен двор и към океана. Писалището с изящни инкрустации беше полирано до блясък. Фотьойлите и диванът бяха тапицирани с кафява кожа. В единия ъгъл имаше висока ваза със свежи цветя.

Двете картини на стената представляваха крайбрежни пейзажи, но не от онези, навяващи приятно, лениво настроение със слънце и безоблачно небе. На тях беше изобразена стихийна буря. Вълните се разбиваха, черни облаци се виеха. Странна, зловеща светлина пронизваше и двете картини.

Имаше подпис в десните ъгли на платната. Погледна внимателно — пишеше „Пел“.

Като се изключеха картините, кабинетът на Оливър изглеждаше точно както трябваше да изглежда кабинет на собственик на луксозен хотел. Кабинетът беше като декор за холивудски филм.

Той каза, че преди две години е бил принуден да се вземе в ръце, да си върне привилегиите, но тя се питаше дали това не е илюзия,

която внушава за себе си, вярвайки, че е убедителна за другите. Съвсем същото, което тя направи. Като че ли и двамата са си изградили нов живот, но нито един от двамата не се чувства удобно при тези нови обстоятелства... във всеки случай поне не още. Може би никога.

Тя знаеше защо беше винаги готова да си събере багажа, да вземе бележника, пистолета на Хелън и да побегне. Посланието от Хелън Спенсър, написано с кръв, я преследваше. Преследваше я страхът, че някой може би я издирва.

Чудеше се защо на Оливър му беше трудно да свикне с новия си живот. Беше трудно да си представи, че постоянно поглежда през рамо.

„Може би има доста общо помежду ни, господин Уорд“ — помисли си тя.

Отиде до писалището, извади от чантата си визитна картичка и набра номера на телефона в своя хотел. Госпожа Фордайс отговори при първото позвъняване.

— Ето те и теб, скъпа. Радвам се, че си получила съобщението ми.

— Казаха ми, че сте ме търсили. Какво има?

— Обади ми се Велма Ланкастър. Била твоята редакторка. Поръча веднага да ѝ се обадиш. Било много спешно.

— Това ли е всичко? Успокой се. Що се отнася до Велма, за нея всичко е много спешно.

— Стори ми се настояща и разтревожена, затова реших веднага да ти съобщя.

— Благодаря. Веднага ще ѝ се обадя.

— Добре. Ами, това беше. Между другото от хотел „Бърнинг Коув“ изпратиха дрехите, с които си скочила в басейна. Изглеждат чудесно изпрани и изгладени.

— Радвам се. Надявам се, че не са се повредили от прането. Панталонът ми беше нов.

— Сигурна съм, че са в отлично състояние. В хотел „Бърнинг Коув“ услугите са първокласни. Трябва да кажа, че роклята е прелестна.

— Каква рокля?

— Божествена вечерна рокля. Само почакай да я видиш.

— Сигурно е станала някаква грешка.

— Няма грешка. Попитах Джордж, човекът, който донесе дрехите, но той ме увери, че няма никаква грешка. Каза, че е подарък от управата на хотела. Предполагам нещо като извинение.

— Извинение? За какво?

— За това, че едва не те убиха в хотелския комплекс, разбира се. Очаквах да получиш компенсация от управата.

— Или подкуп, за да бъде снизходителна в следващите статии.

— О, не, скъпа. — Госпожа Фордайс беше шокирана. — Не мога да си представя, че господин Уорд ще прибегне до подкуп.

— Аз не съм толкова сигурна. Роклята скъпа ли е на вид?

— О, да. От коприна, истинска, не изкуствена. А обувките са прелестни.

— И обувки ли има?

— Да, скъпа, и божествена, малка наметка. В Бърнинг Коув захладнява, щом слънцето залезе. Чудесна компенсация, бих казала. Не че си струва, дето едва не те убиха. Все пак...

— Благодаря, госпожо Фордайс. Ще затварям, за да се обадя на моята редакторка.

— Дочуване, скъпа.

Айрин затвори телефона и погледна затворената врата. Най-накрая реши, че ще уреди проблема с роклята, след като реши проблема с Велма.

Свърза се с телефонистката, даде ѝ номера и поръча разговорът да бъде за сметка на другата страна. Ако Велма откажеше да поеме разноските, тогава работата не беше спешна.

Велма прие веднага разговора.

— Преди час се обади твоята хазяйка.

— Защо ме е търсила госпожа Дрисдейл? Платила съм наема.

— Каза ми, че някой е влязъл с взлом в твоя апартамент. По това време тя не е била вкъщи.

— Моля?

— Беше много разстроена. Каза, че жилището е било обърнато наопаки.

Айрин се отпусна тежко на грамадния стол до писалището. Обхвана я паника и едва не се задуши. Несъзнателно попипа чантата си, за да се успокои, че бележникът е там на сигурно място. Никога не го изпускаше от поглед.

Но ако убиецът на Хелън Спенсър я беше открил, нямаше как да знае, че винаги го носи със себе си. Ще предположи, че е направила това, което правят всички хора — скрила го е на някое тайно място.

Погледна ръцете си и с ужас забеляза, че треперят, макар и съвсем леко.

„Успокой се. Не се паникьосвай. Мисли.“

Прехвърли наум малкото вещи, които си бе купила, откакто живееше в Ел Ей. Нямаше нищо скъпо — дрехи, ново радио, евтини мебели и кухненски съдове.

— Взето ли е нещо?

— Явно не — отговори Велма. — Госпожа Дрисдейл ми каза, че е повикала полиция. Съставили са протокол, но след като нищо не липсва, едва ли има шанс да заловят извършителя. Казах на госпожа Дрисдейл, че е просто вандалщина, но между нас казано, не съм толкова сигурна.

„Нито пък аз“ — помисли си Айрин. Почувства се изведнъж доволна, че е напълнила догоре резервоара на колата. Няма да губи време на някоя бензиностанция. Ще вземе багажа си от хотела, ще го сложи в колата и ще заmine. Щом се озове на пътя, ще има достатъчно време да реши накъде да поеме.

Велма не съзнаваше каква тревога е причинила и продължи да говори:

— Трябва да помислим дали взломът в твоя апартамент не е свързан със статията за Мейтланд. Обадиха ми се от студиото на Тримейн — самият Ърни Огдън.

Името ѝ прозвуча познато, но Айрин не се сети веднага откъде.

— Пеги го е споменавала няколко пъти — каза най-накрая.

— Не се изненадвам. Той урежда нечистите игри в студиото на Тримейн. Според клюката едно време са имали връзка с Пеги. Каза ми, че е чул за назначението ѝ в нашия вестник и че много се радва. Мисля, че наистина я е обичал, което вероятно обяснява защо днес не беше много груб с мен. Независимо от това не беше доволен.

Айрин стисна телефонния кабел.

— Заплаши ли те?

— Да кажем само, че ми даде да разбере, че ще бъде много неразумно от моя страна да отпечатам друга статия за Тримейн, освен

ако не го арестуват за убийство. Та ти казвам, че не бих се учудила, ако Огдън е наел някого да преобърне апартамента ти.

Айрин почувства огромно облекчение. Отново можеше да диша.

— Може да е бил частен детектив — вкопчи се тя във възможността. — Търсил е нещо, с което да ни уличи. Е, по-скоро мен.

— Именно — съгласи се Велма. — Времето на взлома ме навежда на мисълта, че е някой от студиото. Тази сутрин разгласихме новината за Мейтланд. Няколко часа по-късно ме предупредиха по телефона да се откажа от материала. И след това, рано следобед, някой е влязъл в твоя апартамент. Всичко съвпада.

— Имаш право — каза Айрин. — Сигурно не е случайност.

На другия край на линията настъпи кратко колебание.

— Поправи ме, ако греша, но ми се струваш твърде доволна за човек, на когото току-що са съобщили, че някой е направил на пух и прах апартамента му.

— Гледам откъм добрата страна. От студиото много са се изнервили. Това е чудесна новина, шефе. Току-що завърших интервю с Тримейн... по негова молба, представи си.

— Много добре. Предполагам, че е пуснал в обращение чара си.

— Направо ме заля.

— Научи ли нещо?

— Когато не успя с чар, завоалирано ме заплаши. Пеги ми каза, че това поведение е типично за звездите. Мислят си, че студиото ще им разчиства безобразията.

— Имат право — съгласи се Велма, очевидно раздразнена. — Ако звездата им носи големи печалби. Очевидно Тримейн в момента пълни касите, но не е Кларк Гейбъл или Гари Купър. Във всеки случай не още.

— Попаднали сме на сериозна история тук. Чувствам го.

— Съгласна съм. Статия за известен актьор, убил любовницата си, и журналистка, която разкрива престъплението, може или да изстреля вестника ми в класациите, или да го унищожи. Затова трябва да имаме солидни доказателства, преди да отпечатаме каквото и да било с името на Тримейн.

— Работа по въпроса. Тази вечер имам интервю с Лутър Пел.

— Защо това име ми се струва познато?

— Собственик е на клуб „Парадайз“ тук, в града.

— По дяволите. Значи *този* Лутър Пел. Бъди внимателна. Пел пази винаги ръцете си чисти, но се говори, че е свързан с всички престъпници от Рино до Ню Джърси.

Айрин погледна пейзажите с разразилите се бури. Като че ли бяха вдъхновени от насилие.

— Тримейн твърди, че е бил в клуба, когато е била убита Глория Мейтланд — каза тя. — Ще проверя дали алибито му отговаря на истината.

— Пел се е съгласил да говори с теб за свой клиент! Поразена съм.

Айрин хвърли поглед към затворената врата.

— Оливър Уорд, собственикът на хотел „Бърнинг Коув“, ми каза, че Пел е негов приятел. Уорд уреди срещата.

— Това е още по-интересно. Как склони Уорд да ти съдейства?

— Надява се да контролира текста, ако участва в проучването.

— Сигурно има право, да му се не види. И той има някои интересни връзки.

— Мисля, че наистина иска да се разкрие какво се е случило с Мейтланд. Не му се нрави идеята, че някой си въобразява, че може да се измъкне безнаказано за убийство в неговия хотел.

— Хм. — Велма се покашля. — Извинявай, че любопитствам, но има ли вероятност да са намерили нещо компрометиращо в апартамента ти, с което от студиото да ти затворят устата?

Айрин хвана здраво чантата си.

— Не, негодниците няма какво да намерят.

— Това ме радва. Добре, работи, поне засега. Уведоми ме, щом научиш нещо неопровержимо. До тогава ще си траем. Нека Огдън да си мисли, че ни е изплашил. И Глейсън?

— Да, шефе?

— Внимавай. Добри репортери не се намират на път и под път. Не ми се ще да ти търся заместник.

— Нима мислиш, че съм добра репортерка, шефе?

— Пеги казваше, че притежаваш каквото е необходимо. Само бъди дяволски внимателна.

— Ще внимавам. Не се тревожи, шефе.

Линията прекъсна. Айрин остави слушалката и за момент се замисли за изключително убедителната илюзия, която внушаваше

кабинетът на Оливър.

„Какво криеш зад сцената, фокуснико?“

Стана, прекоси стаята и отвори рязко вратата.

— Каква е тази история с роклята и обувките? — попита тя.

Оливър стоеше пред бюрото на Елена и четеше някакво писмо, написано на пишеща машина. Погледна я.

— Икономката, госпожа Файърбрейс, предположи, че може би нямате подходящ тоалет за тази вечер.

— Това е просто интервю — подчерта Айрин. — Ако съм с вечерна рокля и високи токчета, хората ще си помислят, че съм ви дамата за вечерта.

— Такъв е планът — каза Оливър.

— Що за план е това?

— След като ни видят заедно в клуба на Пел, хората ще допуснат, че за управата на хотел „Бърнинг Коув“ не представлявате заплаха за гостите му.

„Разумно е“ — помисли си тя. Но имаше, разбира се, съвсем реална възможност хората да си помислят, че собственикът на хотела я е прелъстил. И какво от това? За този град тя беше незначителна репортерка от жълт вестник. Ако се престори, че е гадже на Оливър, може да се окаже отлично прикритие.

— Защо не.

Елена се обърна и припряно започна да навива нов лист на пишещата машина. Но Айрин забеляза как тъмните очи на секретарката проблеснаха развеселено.

— Трябва да се създаде илюзия — каза Оливър, — за да се отвлече вниманието на публиката от истинската цел на вашето посещение в клуба. Нарича се пренасочване.

— А аз ще бъда асистентка на илюзиониста за вечерното представление, така ли?

Сега беше ред на Оливър да се подсмихне.

— Така излиза.

ЧЕТИРИНАЙСЕТА ГЛАВА

Оливър чакаше във фоайето на пансиона. Айрин спря на стълбищната площадка и се позабави няколко секунди, преди да заслиза, за да се справи с поразителната реакция на сетивата си, която предизвика този мъж.

Носеше бяло вечерно сако, бяла риза, папийонка и черни панталони с непринудеността на човек, свикнал с официално облекло. „Нищо чудно — помисли си тя. — В края на краищата до скоро е упражнявал предишната си професия на сцената.“

Излъчваше овладяна сила, хладнокръвие и мъжка грация, и въпреки очакването, че абаносовият бастун ще наруши общото впечатление, ефектът беше точно обратният. Подказваше, че Оливър е от онези, които надживяват събитията.

Започна да слиза, остро усещайки лека възбуда и учестено сърцебиене. Напомни си, че не отива на любовна среща, а на работа. И все пак изведнъж се почувства много, много доволна, че беше облякла тоалета, който ѝ изпратиха като компенсация за инцидента във фитнес залата.

Роклята беше от морскосиня коприна с кройка, която плавно очертаваше фигурата, разширяваше се надолу и при всяка стъпка се развяваше около глезените. Съчетана с официални сандали с висок ток и ефирен шарф, тоалетът беше съвършена хармония от калифорнийска непринуденост и холивудски чар.

„Такава прелестна и скъпа рокля е истинско бижу“ — помисли си Айрин. Беше рокля, плод на илюзия, предназначена за вечер, внушаваща илюзия, в град, обгърнат с илюзии, какъвто беше Бърнинг Коув. Когато се върне в Ел Ей, ще прибере роклята най-отзад в гардероба, защото може би повече няма да я облече.

Когато слезе, се поколеба за малко, понеже можеше да се закълне, че е зърнала някакво чувство в очите на Оливър. Той се усмихна и взе ръката ѝ.

— Виждам, че роклята ти е по мярка — отбеляза той.

Госпожа Фордайс сплете ръце и загледа Айрин с одобрение.

— Стои ти прекрасно, скъпа — възхити се тя. — Но чантата ти ужасно разваля ефекта. Къде е обшитата с мъниста чантичка към роклята и обувките?

Айрин стисна по-здраво чантата си.

— В нея не влиза бележникът ми.

„Или дневникът на Атертън, или пистолетът“ — добави наум.

— О, тази вечер едва ли ще провеждаш интервю — затюхка се госпожа Фордайс.

— Човек никога не знае — отвърна Айрин. — Читателите на „Дочуто под секрет“ ще бъдат много доволни да надзърнат в клуб „Парадайз“. Може да срещна някоя звезда.

Оливър стисна лакътя ѝ и я поведе към вратата.

— Време е да тръгваме. Коктейлите са в седем, а вечерята — в осем.

Айрин го остави да я съпровожда. Излязоха навън в благоуханната нощ.

Пред пансиона ги очакваше лъскава тъмносиня спортна кола. Тя беше виждала най-различни скъпи коли, докато работеше при Хелън Спенсър, но никога като тази на Оливър Уорд. Дръзките аеродинамични линии ѝ напомняха за яхта или за самолет.

— Роклята ми отива на колата ти — отбеляза Айрин.

Оливър се усмихна.

— Обичам синьо.

Отвори ѝ вратата да се качи. Тя се настани на тясното като в пилотска кабина място. Тапицерията беше разкошна, кожена, с цвят на масло и също толкова мека. Таблото като че ли беше проектирано от художник, почитател на ар деко.

— Мога да вдигна гюрука — предложи Оливър.

— Не, благодаря. — Извади шал от чантата си. — Прекрасна вечер. Бих искала да ѝ се порадвам.

— Аз също.

Но той гледаше нея, а не нощното небе.

Затвори внимателно вратата, като че ли слагаше Айрин да спи. Тя се изчерви, като си го представи, и се залови да завърже шала под брадичката си.

Оливър заобиколи предницата на колата и седна зад кормилото. Тясната седалка изведнъж стана хиляда пъти по-тясна, а пространството — по-интимно.

Той запали и се отлепи от бордюра. Мощният мотор замърка като опитомен леопард.

В края на улицата Оливър зави към крайбрежния път, който се виеше покрай скалист бряг. Тя не се изненада, че е отличен шофьор. Влизаше леко във всеки завой и след това плавно увеличаваше скоростта.

Последните отблясъци на огнения залез бързо избледняваха. Покривите с червени керемиди и варосаните стени, характерни за архитектурата на града, бяха окъпани от цветовете на залеза. На хоризонта океанът се очертаваше на вечерното небе.

Айрин изведнъж изпита желание двамата да се отправят на нощно пътешествие, без да мислят накъде отиват.

— Тази кола е разкошна — обади се тя. Докосна лъскавото табло. — Но не разбрах нито каква марка е, нито какъв модел.

— Шасито е от марка „Корд“, но всичко останало — моторът, воланът, спирачките, таблото и купето, са изработени по поръчка. Моят чичо ги проектира.

— Изглежда толкова гладка. Как откри кой да изпълни поръчката?

Оливър се усмихна.

— Моят чичо познава разни хора. Но като му разреших да направи толкова модификации, може би сгреших.

— Защо?

— Не смея да разреша на обикновен монтьор да я докосне. Само Честър я преглежда, защото само той знае как работи.

— Какви промени е направил чичо ти с двигателя?

— Не питай мен, попитай Честър. Единственото, което знам, е, че тази кола развива голяма скорост.

Стана й ясно.

— Обичаш да караш бързо.

— Понякога. — Оливър смени скоростта с деликатността на любовник. — От време на време е приятно разнообразие.

— Разнообразие, при което не разчиташ на бастуна — изтърси тя, преди да се усети.

Хвърли ѝ поглед, сякаш я преценяваше, след което пак се загледа напред. Тя почувства, че не се изненада, а по-скоро, че затвърди първоначалното си впечатление.

— Да — отвърна той.

Едносричният отговор беше лишен от емоции, но той ѝ разкри колко много мразеше бастуна и онова, което символизираше.

— Логично е — каза тя.

— Не се тревожи, не задоволявам вкуса си към високите скорости, когато има пасажер в колата.

— Не се страхувам от висока скорост, особено ако имам доверие в шофьора.

— Като имам предвид, че постоянно куцам с този бастун, което се дължи на много погрешна преценка, която едва не ме уби, няма да задам очевидния въпрос.

— Няма да ме попиташ дали ти вярвам ли?

— Да. Твърде рано е за този въпрос.

— Нищо лично — подхвърли тя, — но аз също пострадах сериозно от погрешна преценка. Затова заключих, че е по-добре да не вярвам на никого.

— Така е по-сигурно.

— Да.

— Да оставим доверието. Няма ли да ми зададеш въпроса, който всички искат да ми зададат?

— Имаш предвид какво в действителност се е случило на последното ти представление ли?

— Да. — Той стисна кормилото едва забележимо. — Този въпрос.

— Не, няма да го задам — отговори тя.

— Защо? Репортерка си. Не си ли любопитна?

— Винаги си поддържал версията, че е било нещастен случай и слуховете за опит за убийство са безпочвени. Нямам причина да предполагам, че ще промениш версията тази вечер, не и за журналистка в скандален, жълт вестник. Освен това дойдох в Бърнинг Коув да пиша статия за друг случай, забрави ли?

— Не съм забравил. Ще те попитам за другия случай, който проучваш.

— Да?

— Не е просто статия за поредния скандал с филмова звезда, нали? За теб е личен въпрос.

— Да — отговори тя, — засяга ме лично.

— А ще ми обясниш ли?

Айрин знаеше, че рано или късно той ще ѝ поиска повече информация. Този следобед, докато прикрепяше с фуркети къдриците си, обмисляше точно колко да му разкрие.

— Преди десет дни друга журналистка от „Дочуто под секрет“ беше убита — каза най-накрая. — Казваше се Пеги Хакет.

— Хакет ли? Онази, която водеше клюкарската рубрика и която се пропи. Отнеха ѝ рубриката и я изхвърлиха от вестника.

— Нашата главна редакторка я назначи преди шест месеца. Пеги работеше върху материал за Ник Тримейн, когато умря. Според властите се е подхлъзнала, паднала е във ваната и се е удавила.

Очакваше Оливър да направи връзка и той я направи. Веднага.

— Като Глория Мейтланд — каза тихо.

— Пеги е умряла във вана, не в басейн, но, да, почти по същия начин като Глория Мейтланд.

— Абсолютно сигурна ли си?

— Аз открих трупа на Пеги. Повярвай ми, имаше много сходства между двете местопроизшествия. Удар в тила. Кръв по плочките. Смърт от удавяне. Връзка с Ник Тримейн.

— А ти не вярваш на случайни стечения на обстоятелствата.

Тя се загледа в него.

— А ти?

— Не, не вярвам. Имаш ли някаква представа какво е писала за Тримейн?

— Пеги следваше схемата „говори се, че Тримейн има връзка с изгряваща актриса. Този път изглежда е сериозна“. Ей такива неща. Но мисля, че се е случило нещо в процеса на проучването.

— Какво ви кара да мислите така?

— Когато се захвана със статията, за нея беше като всяка друга задача. Щеше да се получи сладък, скандален материал. Но в последната минута, точно преди крайния срок, Пеги заяви на редакторката, че има нужда от още време. Каза, че е попаднала на нещо много по-голямо от история за „сексапилен, известен актьор, който сваля млади актриси“. И след няколко дни умря.

Оливър обмисли чутото.

— Как се случи, че ти намери трупа?

Айрин се загледа във виещия се пред мощната кола път.

— Няма нищо чудно. Една сутрин Пеги не дойде на работа. След като Велма не успя да се свърже с нея по телефона, ме изпрати у Пеги да проверя какво става. Страхуваше се Пеги да не е започнала пак да пие. Когато отидох, вратата не беше заключена. Влязох и открих тялото във ваната.

— Разбирам защо втората смърт от удавяне те навежда на мисълта за определен модел на действие.

— Отидох в дневната и се обадох в полицията и за линейка. Измина цяла вечност, преди да дойдат. — Айрин потръпна. — Излязох да чакам на стълбището, но не преставах да мисля за сцената в банята.

— Защо?

— Нещо не беше наред.

— Била е сцена с мъртъв човек. Нищо чудно, че не е изглеждала наред.

— Зная, но...

— Върна се отново да огледаш, нали?

Тя трепна.

— Как се досети? Имаш право. Не зная защо почувствах, че трябва на всяка цена да се върна. Може би, за да се уверя, че наистина е мъртва и няма какво повече да направя. Но като се замисля сега, било е заради кръвта.

— Кръвта във водата ли?

— Не. Разбира се, във водата имаше кръв от раната в главата на Пеги. Но имаше и на пода зад един от краката на ваната. Открих и по плочките под ваната.

Оливър мълчеше. Само слушаше.

— Но най-много ме обезпокои — продължи тя, — че пред ваната нямаше постелка, нямаше и кърпи на закачалката до ваната.

Почака, като се питаше дали няма да си помисли, че е изперкала, че е параноичка или че просто има богато въображение.

— Заключила си, че убиецът е почистил след убийството с постелката и кърпите — каза той.

Говореше спокойно, все едно съобщаваше какво ще бъде времето.

Айрин се загледа съсредоточено към пейзажа, но виждаше само безжизнените очи на Пеги, които се вираха в нея изпод кървавата вода. Пое дълбоко дъх и бавно издиша.

— Да, мисля, че е ударена по тила, преди да я потопят във ваната. Мисля, че е имало прекалено много кръв по пода и може би по стените, за да съответства на неволно падане във ваната.

— Нещо друго?

— Да, има и още нещо. Не намерих записките на Пеги. Може и да имаше проблем с бутилката, но преди всичко беше журналистка, при това първокласна. Водеше много точни бележки. Тя ме научи как веднага да улавям цитати и как да представя нещата като че ли са ми дадени, докато човекът всъщност никога не ми ги е давал.

— Аз ли не знам?

Айрин го погледна бързо и изпитателно. Не изглеждаше ядосан, а по-скоро примирен.

— Просто си върша работата — отбеляза тя.

— Забрави. Стигнала си до заключението, че убиецът е взел бележника на Хакет.

— Да. Не го намерих, но намерих нещо друго интересно, когато разчиствах бюрото ѝ в редакцията.

— Какво?

— Листче с името Бети Скот, написано с почерка на Пеги. Като че ли го беше написала набързо, докато е говорила по телефона. Имаше и телефонен номер.

— Обади ли се? — попита Оливър.

— Да.

— И?

— Оказа се от Сиатъл. Обади се жена — госпожа Кемп. Явно се изненада, когато потърсих Бети Скот. Била наела стая при нея, но починала преди година.

— Защо очаквам да чуя, че смъртта на Скот е била следствие на удавяне при трагичен инцидент?

— Вероятно защото си магьосник. Според госпожа Кемп Бети се е подхлъзнала и е паднала във ваната. Ударила си е главата. Удавила се е.

Оливър тихо подсвирна.

— Връзка с Тримейн?

— Няма, доколкото успях да разбера.

— Ударила си на камък.

— Да. Но когато започнах да я разпитвам, госпожа Кемп каза, че и друга журналистка се е интересувала от Бети Скот.

— Хакет.

— Така мисля. Госпожа Кемп само повтори онова, което беше казала на първата журналистка. Бети Скот била сервитьорка, която мечтаела за Холивуд.

— Ето че има слаба връзка с Холивуд — отбеляза Оливър.

— Много слаба. Много хора, включително не една и две сервитьорки, мечтаят да отидат в Холивуд и някой да открие таланта им.

— Откъде е Ник Тримейн? — попита след малко Оливър.

Айрин отново го погледна бързо и изпитателно.

— С теб мислим по един и същи начин. Потърсих биография на Тримейн. От средния запад е. От Чикаго.

— Не ми се вярва.

— Не е тайна, че голяма част от биографиите на филмовите звезди са измислени. Пишат ги рекламните агенти. Какво те кара да се съмняваш в биографията на Тримейн?

— Акцентът му. Не мога да го определя, но не е от Чикаго. По-скоро от Западния бряг. И така, попаднала си на три жени, умрели от удавяне. Две от тях са свързани с Тримейн. Нищо чудно, че журналистическият ти нюх се е изострил. Наистина ли нямаш представа за какво е искала да говори с теб Глория Мейтланд?

— Не, нямам. Знам само, че е било свързано с Тримейн и е било много скандално.

Оливър намали скоростта, за да завие от главния път.

— Защо Глория Мейтланд е предположила, че ще се заинтересуваш от случая с Тримейн?

— Чудесен въпрос. Предполагам, че е говорила с Пеги. Когато се обади в редакцията, помоли да се свърже с човека, който е поел случаите на Пеги.

Оливър свърна в павирания паркинг пред поредната сграда с червени керемиди и варосани стени. Но тази беше много голяма. Беше обградена с разкошни градини и високи стени. Порта с орнаменти от ковано желязо преграждаше входа.

Имаше група млади мъже, които обслужваха паркинга. Лицата им светнаха, като видяха колата на Оливър. Видимо се разочароваха, когато той ги заобиколи и умело паркира.

— Мисля, че току-що съсипа вечерта им — каза Айрин.

— Нямам доверие на нито един от тях, за да оставя ключа — обясни Оливър и изгаси двигателя. — Вероятно няма да устоят на изкушението да направят едно кръгче, щом изчезнем от погледа им.

— Че кой не би се изкушил с такава кола?

Той я погледна замислено.

— Искаш ли да седнеш зад волана?

— Шегуваш ли се? С най-голямо удоволствие.

Той се усмихна.

— Не се надявай. Никой освен мен не кара тази кола.

Тя въздъхна.

— Ако беше моя, и аз на никого нямаше да я давам.

Той отвори вратата и слезе.

Тя също несъзнателно се наклони да отвори вратата.

— На среща сме, нали не си забравила? — напомни ѝ Оливър.

— О, вярно.

Тя се облегна и развърза шала си, а в това време Оливър си взе бастуна и заобиколи колата.

Отвори вратата и ѝ подаде ръка. Тя не знаеше какво да направи. Ако приеме предложената ръка, дали нямаше да му наруши равновесието. Затова се хвана за вратата, за да се измъкне от ниската седалка.

— С теб винаги ли е така трудно? — попита Оливър. — Или имаш специално отношение към мен?

Преди да отговори, той хвана ръката ѝ здраво като в менгеме. Дръпна я така силно и така бързо, че тя се изплаши да не литне.

— Извинявай — смънка тя, — не исках...

Замълча, смутена да изрече притеснението си. Знаеше, че няма да ѝ бъде благодарен.

— В бъдеще не се тревожи — каза той. — Ще те предупредя, ако има опасност да се просна по лице.

Беше почти сигурна, че ѝ говори през стиснати зъби. Началото на вечерта не предвещаваше нищо добро.

— Извинявай.

— Направи ми услуга. Не казвай „извинявай“ до края на вечерта, разбрахме ли се?

— Разбрахме се. Извинявай. Искрах да кажа...

— Забрави!

Насочи се към портала с врата от филигранно желязо, където стояха двама едри здравеняци с официално облекло. Айрин предположи, че е било предвидено да изглеждат като икономисти в имение, но поразително приличаха на професионални боксьори или гангстери. Досети се, че под елегантните сака има място за кобур с пистолет.

А може би въображението ѝ се развихри.

— Добър вечер, Джо, Нед — поздрави ги Оливър. Очевидно познаваше и двамата. — Хубава вечер, нали? Мисля, че ни очакват с госпожица Глейсън.

— Добър вечер, господи Уорд — отвърна Джо.

— Господин Уорд, сър — поздрави и Нед.

Двамата мъже кимнаха учтиво на Айрин.

— Господин Пел ни предупреди, че ще дойдете — каза Джо. Шефът ви очаква на втория етаж в личния си салон. Да ви придружим ли?

— Благодаря, знаей пътя — отговори Оливър.

Нед отвори едното крило на грамадната порта. Оливър поведе Айрин през оградената със стена градина.

Тя се спря за малко да се полюбува на вълшебната красота около клуба. Лампички блещукаха между избуялата зеленина и осветяваха изящния фонтан.

Оливър се забавляваше.

— Не си очаквала подобно нещо, нали?

— Ами, не — призна тя. — Представях си стар, ремонтиран бар, като онези през сухия режим, с вход откъм тъмна алея.

— Преди години бащата на Пел Джонатан Пел натрупал състояние от хазарт, кръчми и клубове в Лондон. Оттеглил се от бизнеса и преместил семейството си в Америка. Решил, че е земята на големите възможности, където ще може да зарови тъмното си минало и да стане уважаван член на обществото. Инвестирал едва ли не цялото си състояние на стоковата борса.

— Разбира се. Говорило се е, че там няма как да загубиш.

— След като загубил почти всичко, през двацет и девета Лутър поел финансите.

— И решил, че най-добрият начин да върне загубеното, е да се захване с първоначалния фамилен бизнес.

— Да. Открил редица контрабандни барове по време на сухия режим. След отмяната купил казино в Рино. Също така има увеселителен кораб с игрални салони на котва в Санта Моника. Но клуб „Парадайз“ е звездният му проект. Също така е негов дом.

— Нима живее в нощен клуб?

— Аз живея в моя хотел.

— Да, но това не изглежда толкова... необичайно.

— Ние с Лутър обичаме да държим под око инвестициите си.

— Разбирам. Знаеш ли, нямаше как да не забележа, че някои от тези мъже носят оръжие.

— Ами... хм.

— Твоите охранители също ли носят?

— Не — отговори Оливър. — Управлявам хотел, не нощен клуб. Последното нещо, което искам, е около моя хотел да се стреля.

— Разбирам те.

— Не обичам оръжия — добави той. — На хората, които ги носят, внушават измамно чувство за сигурност. Оръжията имат склонност да заяждат, когато най-много са необходими. Освен това е много трудно да уцелиш движеща се мишена, особено под стрес.

Явно имаше категорично мнение по въпроса. Реши да не споменава, че носи малкия пистолет на Хелън.

Оливър спря пред друга яка, желязна порта и натисна бутона на домофона.

— Уорд и госпожица Глейсън идват при господин Пел — съобщи той.

Отговори дълбок мъжки глас, леко стържещ поради устройството:

— Добре дошли, господин Уорд. Веднага ще слеза да ви отворя.

— Благодаря, Блейк.

Оливър престана да натиска бутона.

— Блейк управлява домакинството на Пел.

— Иконом ли е?

— Също и бодигард.

— Наоколо явно има доста като него.

— Това е нощен клуб, Айрин, собственост на човек, който печели от алкохол и хазарт.

— Стана ми ясно.

— Искам да те попитам нещо.

Тъкмо беше започнала да се радва на вечерта и настроението ѝ изведнъж се помрачи.

— Какво?

— За кръвта.

Погледна го сепнато.

— За кръвта ли?

— За пръските кръв под ваната и умивалника в банята на Пеги Хакет. Също така ме интересува фактът, че си забелязала липсата на постелка и кърпи. Много хора, ако попаднат на сцена, каквато описа, ще останат толкова шокирани, че нищо няма да забележат. Чудя се какво те накара да обърнеш внимание на дребни на пръв поглед подробности.

Айрин така се стресна, че онемя за няколко секунди. Не можеше да му каже истината, че след като откри тялото на Хелън Спенсър, стана свръхчувствителна към детайлите, които говореха за акт на насилие. Някои биха го определили като фобия. Други биха казали, че нервите ѝ са напрегнати до скъсване.

Обърна се към богато украсената порта. Към тях идваше висок, широкоплещест мъж с облекло на иконом. „Ето още един мъж с широка дреха, под която да скрие пистолет“ — помисли си тя.

Изведнъж ѝ мина през ума, че по някакъв гротескен начин тази обстановка — красива градина и елегантен дом, пазени от въоръжени по всяка вероятност мъже, е умален образ на града. Влезе в очарователен, бляскав, райски свят, който криеше мрачни тайни.

„Моят нов живот е такъв. Отвън изглежда прекрасен. Започнах отначало, имам хубава нова работа, кола и тази вечер съм поканена на вечеря от най-интересния мъж, когото познавам, и съм облечена с прекрасна рокля. Но зад всичко това крия много страшни тайни.“

— О, кръвта ли? — попита толкова хладнокръвно, колкото можа.
— Може би я забелязах, понеже съм журналистка. Човек с моята професия се учи да обръща внимание на детайлите.

— Също като с моята.

Икономът почти беше стигнал до вратата. Айрин хвърли кос поглед на Оливър.

Почувства, че той не ѝ повярва... нито за миг.

— Коя професия? — попита тя. — На илюзионист или на собственик на луксозен хотел?

— И двете. Казах ти, те имат много общо.

ПЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

Излъга за кръвта. Въпросът беше защо?

Оливър опита мартинито, което Блейк му забърка, и се загледа в техния домакин, който се надяваше да очарова Айрин, а тя се правеше, че се е поддала на обаянието му, и пиеше коктейл от джин и гренадин.

„Не е само преструвка“ — помисли си Оливър. Очевидно Лутър възбуждаше любопитството ѝ, но не беше се поддала на чара му. Това беше интересно, понеже Лутър винаги очароваше компанията, особено жените, когато му беше по вкуса. Много малко хора надникваха зад чаровната външност.

Той се убеди много отдавна, че истинският Лутър Пел е разкрил себе си в мрачните морски пейзажи в неговия кабинет. Стори му се любопитно, че Айрин скришом поглежда картините, като че ли търси нещо в тях.

Пел беше висок и строен. Смолисточерната му коса беше пригладена по холивудски, с път встрани, и лъскавината от брилянтина беше с абсолютна мярка. Имаше отлично образование и широки интереси. Можеше да разговаря на всякакви теми — най-новите книги, икономика, новини, резултати от последния поло мач.

Беше очевидно, че Айрин възбужда любопитството му толкова, колкото и той нейното, но Лутър не постигна никакъв успех в преодоляването на нейната невидима защита. По някаква причина това забавляваше Оливър и му харесваше.

„Едва ли има нещо по-интригуващо от жена с тайни, а Пел определено е заинтригуван. И двамата сме заинтригувани“ — помисли си.

Острото чувство за собственост го изненада. Да го вземат дяволите, ако разреши на Пел да успее там, където той се провали. „Ще бъда мъжът, който разплита мистерии“ — каза си.

Потисна неочаквано бурната си реакция, но фактът, че даже изпита наелектризираща възбуда, го смая.

— Достатъчно за мен, господин Пел — изрече Айрин. — Аз съм само журналистка, която пише статия. Господин Уорд каза, че сте съгласен да отговорите на няколко въпроса за Ник Тримейн.

Оливър тъкмо щеше да отпие от питието си. Позабави се, преди да го глътне на един дъх.

— Оливър — каза той.

Айрин го погледна недоумяващо.

— Моля?

— Името ми е Оливър.

— О, да. — Тя се изчерви и пак се обърна към Лутър: — Приемате ли, господин Пел.

Лутър се усмихна. Оливър преглътна един стон. Усмивката беше илюзия, като коронния номер „Дамата изчезва в огледалото“ в „Удивителното шоу на Оливър Уорд“.

— Доколкото разбирам, искате да знаете дали ще гарантирам за алибито на Тримейн — каза Лутър. — Той е заявил, че е бил тук, в моя клуб, по времето, когато е убита госпожица Мейтланд.

— Точно така. — Айрин остави коктейла, отвори грамадната си чанта и извади бележник и молив. — От полицията установиха, че Глория Мейтланд е умряла между единайсет и четирийсет и дванайсет и петнайсет след полунощ, когато открих трупа.

Лутър погледна бележника.

— Осъзнавате ли, че като ви отговарям на въпросите, правя услуга на Уорд.

Айрин се поколеба и стана предпазлива.

— Услуга ли?

Усмивката на мъжа стана малко по-сияйна.

— Длъжник ми е.

Айрин погледна Оливър.

— Това проблем ли е?

— Не се притеснявай. Престани да се шегуваш с дамата, Пел. Отговори на въпросите й, за да си допием питиетата и да вечеряме.

— Добре. — Лутър се обърна към Айрин: — Но искам да стане от ясно по-ясно, че каквото и да кажа, е неофициално.

Тя стисна устни.

— Щом настоявате.

— Опасявам се, че се налага. Аз съм бизнесмен, госпожице Глейсън. Не мога да си създавам повече неприятели. Имам си достатъчно. Ако името ми се появи на страниците на вашия вестник в неблагоприятна за моя клуб статия, ще направя всичко възможно „Дочуто под секрет“ да престане да съществува, преди да е изсъхнало мастилото.

Айрин му се усмихна хладно.

— Разбрах, господин Пел. Ще прибавя името ви към списъка с хора, които заплашват да унищожат нашия вестник.

Черните вежди на Оливър се вдигнаха.

— Дълъг ли е?

— И става все по-дълъг с всяка минута. Което ми подсказва, че съм на прав път.

— Не, госпожице Глейсън. Това подсказва, че си пъхате ръката в торба с гърмящи змии.

— Не си губи времето да я плашиш — намеси се Оливър. — Тя не разбира от дума. На мен ми омръзна.

Лутър бавно издиша.

— Ах, да, ами, госпожице Глейсън, ще ви кажа каквото мога, но не мисля, че ще имате голяма полза. Според моите охранители, снощи Тримейн е пристигнал около десет. Очевидно първата част от вечерта беше прекарал в „Карусел“.

— Какво е това? — попита Айрин.

— Бар от времето на сухия режим. Намира се в близката околност на града. Собственикът е устроил там нелегално казино под прикритието на частен клуб. Освен напитките и хазарта, на джентълмените се предлагат и други, чисто мъжки форми на забавления.

— Проституция?

— Както казах, моите момчета ми съобщиха, че Тримейн е бил в „Карусел“, преди да дойде тук.

Айрин нахвърли няколко бележки.

— Моля, продължавайте.

— Тримейн е дошъл доста пийнал и продължил да пие през цялата вечер, както ми казаха барманите. Танцувал е с всяка похубавичка жена в салона и очевидно се е забавлявал.

Айрин бързо вдигна поглед.

— Твърдите ли, че е бил пред очите на вашия персонал през цялата вечер?

— Не точно.

— Какво искате да кажете? — попита Айрин.

— Доколкото разбрах, никой от моите хора не е виждал Тримейн от единайсет и четирийсет и пет до дванайсет и половина приблизително.

— Изчезнал ли е? — попита тя.

— Въпрос на интерпретация.

— Какво означава това?

— Когато се е върнал на бара да поръча поредното питие, е бил с жена. И двамата са били, как да кажа... раздърпани.

Айрин го погледна озадачено.

— Раздърпани ли? Като че ли са се сбили или нещо подобно. Не ми е хрумвало, че снощи при басейна може да е имало двама души.

Оливър преглътна една въздишка. Айрин беше натрапчиво обзета от идеята, че е извършено убийство, и не забелязваше дипломатичното поведение на Лутър.

Лутър улови погледа му и повдигна въпросително вежда. Оливър поклати глава, с което му даде да разбере да не очаква нищо от него.

Развеселен, Лутър се обърна пак към Айрин:

— Косата на дамата е била в безпорядък, червилото — размазано. Роклята ѝ на гърба е била до половината разкопчана. Тримейн е имал червило по лицето си. Косата му — разрошена, връзката развързана. Човек веднага може да си извади заключение. Не е лесно да си сложи папийонка без огледало.

Айрин се изчерви.

— Ах, да. С други думи, Ник и дамата са били в градината, когато никой не ги е виждал в салона.

— Да — потвърди Лутър.

Айрин потупа с молива бележника с мрачно изражение.

— Бях толкова сигурна.

— Съжалявам — каза той.

Тонът му беше едва ли не любезен, като че ли искрено съжаляваше, че не е успял да помогне.

Оливър остави недопитата си чаша, взе бастуна и отиде до прозореца. Загледа се в градината, оградена със стена. Въпреки

пръснатите тук-там лампи зеленината беше толкова гъста, че на места тъмнината беше непрогледна.

„Лесно е да се шмугне човек в сенките — помисли си. — Но после как ще се върне.“

— Господин Уорд? — повика го Айрин доста рязко. — Оливър? Какво има?

Той отново се съсредоточи върху проблема как може да се изпълни фокусът.

— Не е толкова трудно да се излезе от градината — или като се прехвърли стената, или през входа за доставки.

Тя бързо отиде при него до прозореца. Лутър застана от другата страна на Оливър.

— На места покрай оградата е съвсем тъмно, нали? — отбеляза Айрин. В гласа ѝ се долавяше възбуда. — Тримейн е в отлична форма. Сигурна съм, че може да се прехвърли през оградата.

— Не и без въже или стълба. Предполагам, че в павилиона за градински сечива ще се намерят — каза Оливър.

— За жалост е вярно — потвърди Лутър. За пръв път гласът му прозвуча разтревожено. — Но вратата за доставки винаги е заключена, когато не се използва.

Оливър го погледна.

— Ключовете лесно се взимат тайно и после се връщат, както установих снощи.

Лутър направи гримаса.

— Също така има малка, но съвсем реална възможност някой от моя персонал да е помогнал на Тримейн.

— Значи има начин да се измъкне от клуба, без да бъде забелязан — каза Айрин.

Оливър погледна Лутър, после — Айрин.

— По принцип с Лутър имаме проблем с тайно промъквачи се журналисти и посетители без покани. Нашите гости не са затворници. Персоналът се грижи за тяхната безопасност, но не ги пази да не избягат.

— Независимо как е излязъл, на Тримейн са му били необходими няколко минути да отиде до хотела и да се върне — заключи Айрин.

Лутър погледна Оливър и сви рамене.

— Би било напрегнато до секунда, но предполагам, че е възможно. Необходимо е само предварително да се обмисли добре.

Айрин застана пред тях, стискайки здраво бележника си. Очите ѝ блестяха от трескава възбуда. Смътно усещане за опасност прониза Оливър: „Ако тя продължава така настървено да рови, ще убият и нея“.

Но не му идваше наум как да я спре.

— Какво имате предвид? — попита тя.

Лутър отпи от мартинито и придоби замислен вид.

— Ще има нужда от кола.

Айрин сви вежди.

— Той има кола. Проверих.

— Тримейн е оставил колата си на персонала — обясни Лутър.
— Не е поръчвал да му докарат колата преди три сутринта.

— Може да е оставил друга на задната улица — веднага добави Айрин.

— Да — потвърди Лутър. — Но дори да сте на прав път, забравяте дамата, с която се е появил откъм градината и чийто външен вид показвал недвусмислено, че е изживяла кратък любовен антракт.

— Трябва да говоря с нея — заяви тя. — Сигурно знаете как се казва и къде да я намеря.

— Дейзи Дженингс — отговори Лутър. — И преди да попитате, тя е от редовните ни посетителки. Харесва ѝ да се отърква о холивудските знаменитости. Прелестна е, и мъжете и жените обичат компанията ѝ. Нямам никакви възражения срещу нея. Но ако се окаже, че подозренията ви относно Тримейн не са безпочвени, това означава, че е склонил Дейзи да му помогне, за да излъже. Ако е така, обзалагам се, че ще ви каже точно каквото искат Тримейн и неговото студио.

— Намекват, че ще ѝ платят, за да ме излъже.

— Или ще я заплашат — добави невъзмутимо Оливър. — Или Тримейн ще ѝ даде да разбере, че повече няма да бъде допускана в неговата компания, ако не помогне. По един или друг начин, съмнявам се, че ще измъкнеш от нея истината.

Лутър беше замислен.

— Ще ви напомня, че версията на Тримейн може да се окаже вярна. Може би наистина е бил с Дейзи Дженингс в градината през онзи промеждутък от четирийсет и пет минути. Въпреки всичко

Оливър е прав, госпожице Глейсън. Ще чуете само онова, което Тримейн и неговото студио пожелаят.

Айрин се загледа в градината.

— Навярно има и друг начин да разберем дали снощи Тримейн е излизал отгук. Ако е паркирал втора кола на задната улица, може би някой е забелязал. В края на краищата нали е трябвало да спре някъде около хотела, за да отиде в спа центъра, и после да се върне. И тук възниква въпросът чия кола е заел? Може би на Дейзи Дженингс?

Лутър погледна Оливър.

— Тя отказва ли се някога?

— Не, доколкото съм забелязал — отговори той.

— Това може да се окаже проблем — продължи Лутър — за нейното бъдещо благополучие.

— Опитай се да ѝ го обясниш — каза Оливър. — Аз се опитах, но почти без успех.

Айрин затвори рязко бележника.

— Ако продължите да говорите все едно ме няма, ще си тръгна и ще се прибера сама.

— Моля за извинение — каза Лутър.

На вратата се появи Блейк.

— Вечерята е сервирана.

Лутър се усмихна.

— Идваш тъкмо навреме, Блейк.

— Имаме нужда да се поразсеем — добави Оливър. — Какво похубаво от една вечеря.

Хвана Айрин за лакътя и я поведе към трапезарията. Междувременно тя хвърли последен поглед на морските пейзажи на Пел.

— Вие ли сте рисували картините, Лутър?

— Да.

— Те са... интересни.

Лутър се подсмихна.

— С други думи не бихте ги окачили в дома си.

— Не бих могла да кажа — отвърна Айрин. — Аз нямам дом. Живея под наем в Ел Ей.

ШЕСТНАЙСЕТА ГЛАВА

Оливър спря пред пансиона. Всички прозорци бяха тъмни, мъждукаше само една лампа на входа.

— Изглежда, госпожа Фордайс е решила да не те чака — каза той.

— Даде ми ключ от входната врата.

Той си помисли за самотното си легло, после си помисли как постепенно беше свикнал да спи сам. През повечето нощи това не го тревожеше. Но тази нощ щеше да бъде различно. Тази нощ, когато си легнеше, щеше да мисли за Айрин. Предчувстваше, че дълго време ще лежи буден.

Не бързаше да слезе. Над водата в залива се търкаляше мъгла, но виждаше светлините на яхтклуба и на стария рибарски кей.

Чудеше се как ще приеме Айрин предложение за разходка по кея, преди да се прибере в стаята си в пансиона.

Какво пък толкова. В най-лошия случай щеше да му откаже. Заобиколи колата и отвори вратата. Този път, като ѝ подаде ръка, Айрин не се дръпна. Пръстите ѝ бяха топли и нежни, но в начина, по който хвана ръката му, се усещаше сила.

Този път не се държа, сякаш се страхува, че ще го повали. Имаше напредък.

— Искаш ли да се поразходим? — попита с най-обикновен тон, за да не разбере тя, че с цялото си сърце копнее да каже „да“.

Айрин не отговори веднага и той беше сигурен, че сърцето му спря да бие.

— Късно е — каза най-накрая. Загърна се с тънкия шал. — И е малко влажно.

Но застана на тротоара, без да прави опит да си тръгне.

Тънкият шал не я пазеше от хладния нощен въздух, нахлуващ от океана. Без да каже дума, Оливър разкопча смокинга си и я наметна. Беше прекалено голям за деликатната ѝ фигура. Загръщаше я като

пелерина. Но тя не отметна дрехата. Оливър попи с радост гледката, която представляваше.

Подаде ѝ ръка. Тя я прие. Той отново задиша нормално. Но кръвта му кипеше.

Тръгнаха бавно по тротоара. Уличните лампи осветяваха пътя им известно време. Той мрачно съзнаваше колко силно куца. Искаше му се да счупи бастуна на трески. Но Айрин не обръщаше внимание... може би защото мислеше за друг, а именно за Ник Тримейн.

— Е? — попита след малко. — Как ти се стори Пел?

— Мисля, че разбирам защо го цениш като приятел, въпреки че е няколко години по-възрастен от теб.

Не очакваше такъв отговор.

— Какво те кара да мислиш, че сме добри приятели?

Айрин се усмихна.

— Имаш две негови картини в твоя кабинет.

— Значи си ги забелязала? Може би харесвам живописиста му.

— Повече от това е. Мисля, че я разбираш. Струва ми се, че имате някои общи неща.

— Защото и двамата предлагаме на публиката бляскави илюзии ли?

— Не, защото и двамата носите маски, които крият нещо по-дълбоко и по-сложно.

— Никога не съм се възприемал като сложна личност. Но Лутър Пел определено е много по-сложен, отколкото хората осъзнават.

— Защо?

— Както отбеляза, той е с няколко години по-възрастен от мен. Отиде да се бие в Голямата война, когато беше на деветнайсет. Имаше късмет. Върна се без видими рани. Но не всички рани са видими.

— Да, така е.

Стигнаха до входа към кея. Две редици лампи го осветяваха. Далечният му край се губеше в пронизана от лунна светлина мъгла.

Айрин не възрази, когато той я поведе по кея. Тишината се нарушаваше от тихия плисък на вълните в дървените подпори.

Тя беше така близо, че от време на време долавяше мириса ѝ — на някакъв парфюм с дъх на цветя, примесен с нейния женски аромат. Пулсът му беше по-забързан от обикновено. Притисна инстинктивно

ръката ѝ. Искаше да я задържи до себе си колкото е възможно по-дълго.

— Съжالياвам, че Пел не оправда очакванията ти.

Тя въздъхна.

— Никога не съм мислела, че ще бъде лесно да докажа, че Тримейн е убиец.

— Да, няма да е лесно. По всяка вероятност невъзможно.

— Според теб си губя времето, нали?

— Според мен — започна той бавно — поемаш твърде голям риск.

Айрин му хвърли кос поглед.

— Риск, който и ти си склонен да поемеш. Какво ще направиш, ако установим със сигурност, че Ник Тримейн е убил три жени, но не можем да го докажем?

— Ще се тревожа за този проблем, когато стане проблем.

Тя рязко спря.

— Какво означава това?

Той също беше принуден да спре. Пусна я, закачи бастуна на перилото и се подпря на него.

— Това означава, че тук е Бърнинг Коув, а не Ел Ей — отговори.
— Правилата са малко по-различни.

— Господин Уорд...

— Оливър.

— Оливър. Оценявам, че имаш интерес да откриеш какво се е случило в твоя спа комплекс, и съм благодарна за помощта ти, но не искам да бъда отговорна, ако се стигне дотам, че да те арестуват.

Той се усмихна.

— Повярвай ми, ако ме арестуват, ще бъде по моя вина.

Тя скръсти ръце, обгърната от топлината на неговата дреха. Почувства се закриляна. На слабата светлина от близката лампа той забеляза, че очите ѝ помръкнаха.

— Сигурно ще се опиташ да интервюираш Дейзи Дженингс.

— Да.

— Лутър беше прав. Тя няма да проговори. Досега от студиото са се добрали до нея.

Айрин наклони леко глава на една страна и се загледа в лицето му на мъждивата светлина. Той осъзна, че се мъчи да проумее що за

човек е.

— Струва си да опитам — каза тя. — Нямам никакви други следи.

— Няма да се откажеш, нали?

— Не — отговори тя. — Не мога. Да познаваш случайно Дейзи Дженингс?

— Познавам я. Добро момиче е, но си пропилява живота, преследвайки една мечта.

— Актриса ли иска да стане?

— Дейзи Дженингс прекарва нощите в клуб „Парадайз“ и понякога се излежава на шезлонгите в моя хотел. Защото си въобразява, че ако спи с влиятелен мъж, най-накрая ще я допуснат до пробни снимки, които ще я преобразят във филмова звезда.

— Това е много тъжно.

— И не е само тя. Холивуд е пълен с момичета като нея. Някои от тях идват в Бърнинг Коув, защото директорите и звездите идват тук.

— Зная — каза Айрин. — Откакто работя във вестника, срещнах много хора с искрящи погледи. Всички имат мечти.

— Каква е твоята мечта? — попита той.

— Мечтите се менят. Загубих родителите си, когато бях малка. Отгледа ме моят дядо. Мечтаех да обикалям света. Но дядо почина, когато бях на четиринайсет. Следващите няколко години прекарах в сиропиталище. За кратко мечтаех да си имам семейство. Но скоро стана ясно, че онова, от което имам най-вече нужда, е да си изкарвам хляба. Напоследък мечтите ми са много по-практични. А ти?

— Както каза, мечтите са различни. Някога исках да стана следващият Худини. Сега целта ми е хотел „Бърнинг Коув“ да носи печалби.

— Излиза, че и двамата сме нагодили мечтите си към обстоятелствата.

— Може би така разочарованията ще бъдат по-поносими — подхвърли той.

— Може би.

— Какво ще се случи, ако твоето разследване стигне до задънена улица? — попита Оливър.

— Ще се върна към моята работа и ще намеря за какво друго да пиша. Като стана въпрос за моята работа, благодаря ти, че отвори

някои врати пред мен. Беше мило да ме запознаеш тази вечер с Лутър Пел.

— Изпусни благодарностите. Не ги искам.

Явно се беше изразил по-остро, отколкото възнамеряваше, понеже тя застина, после го загледа внимателно.

— Опитвах се да бъда учтива и внимателна — изрече хладно. — Винаги ли си толкова раздразнителен?

Той изпъшка.

— Съжалявам. Не исках да бъда груб. Само исках да кажа, че не очаквам нищо повече от нашето партньорство.

— Нищо повече? — повтори тя прекалено предпазливо.

Дървеното перило му се стори ужасно неустойчиво. Страхуваше се от следващия ход, но се почувства длъжен да обясни:

— Благодарността може да се разбере погрешно.

— Нима? За мен не е проблем да разбере какво точно означава.

— Опитвам се да ти кажа, че не очаквам да се озовеш в леглото ми заради това, че съм ти отворил проклетите врати.

— Не се притеснявай. Нямам абсолютно никакво намерение да спя с теб, за да ти се отплатя за помощта. Изяснихме ли се по този въпрос?

— Напълно.

— Много добре. В такъв случай се връщам в моята стая в пансиона. Сама.

Отдръпна се бързо от него, заобиколи го и закри по кея.

— По дяволите, Айрин, изопачи думите ми.

Взе бастуна и тръгна след нея. Болка прониза осакатения му крак. Няколко секунди едва си поемаше дъх. Стисна зъби, хвана здраво бастуна и продължи да върви.

Айрин не поглеждаше назад, но заради високите токчета трябваше да забави крачка. Той почти беше скъсил разстоянието между тях, когато тя стигна до стълбите на пансиона. Пръв забеляза двама мъже, които се спотайваха в сянката на верандата, понеже тя търсеше ключа в чантата си.

— Айрин, спри — извика той със сценичния си глас, онзи, който стигаше до най-задните редове на театралния салон.

Тя се стресна и се закова на място.

— Какво има?

Двамата мъже излязоха на светло. Единият държеше някакъв предмет, приличен на кутия.

Оливър напрегна сили и сграбчи Айрин. Привлече я до себе си, за да я защити от онова, което знаеше, че ще последва.

Светкавицата блесна ослепително. Оливър извърна глава.

— Ще направите ли изявление за пресата, господин Уорд? — попита единият от мъжете. — От кога се срещате с госпожица Глейсън?

Другият фокусира фотоапарата и светкавицата пак блесна в нощта.

— А вие, госпожице Глейсън? — продължи първият мъж. — Ще коментирате ли естеството на вашата връзка с господин Уорд?

— Приятели сме — отговори тя с много напрегнат глас.

Най-накрая намери ключа. Оливър го взе от ръцете ѝ, придружи я до вратата и отключи.

— Чухте дамата — подхвърли през рамо. — Приятели сме.

Той я дръпна във фойето и затръшна вратата.

Дочуха отдалечаващи се стъпки. След това буботенето на двигател.

— По дяволите — недоумяваше Айрин. Отдръпна се от Оливър и свали от раменете си смокинга му. — Аз пиша статии... не се пишат статии за мен. Тази неочаквана среща с какво може да ни навреди?

— Нямам представа — отвърна той. — Някой е изпратил тези двамата да ни причакат.

— От студиото на Тримейн ли?

— Вероятно. Въпросът е какво възнамеряват да направят със снимките?

— Ние с теб не сме звезди — каза Айрин. — Нито един холивудски вестник или списание не би платил за тези снимки.

— Знаеш ли, за сираче, което на четиринайсет е престанало да сънува красиви мечти, си голяма оптимистка.

СЕДЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

— Какво, да му се не види, се случва там, в Бърнинг Коув? — Гласът на Велма Ланкастър бучеше в телефонната слушалка. — Според „Тайни от синия екран“ се срещаш с онзи бивш фокусник, собственика на хотел „Бърнинг Коув“. Конкументите ни първи публикуваха новината. За какво ти плащам?

Айрин стискаше слушалката и смаяно се взираше в заглавната страница на „Тайни от синия екран“. Госпожа Фордайс предвидливо беше оставила вестника на рецепцията, където тя непременно щеше да види голямата снимка.

Снимката не беше ласкателна. Устата ѝ беше отворена, а очите ѝ — разширени от изненада. Изражението ѝ беше ужасено, като на жена, хваната на местопрестъплението. Белият му смокинг на раменете ѝ и здравата прегръдка на Оливър.

Направи ѝ впечатление, че той беше успял някак да изглежда невъзмутим и опасен, и същевременно неудържимо привлекателен. Беше несправедливо. Фактът, че беше без смокинга, допринасяше за това, което можеше да се опише само като крайно сексапилен елемент в изображението.

Обяснението към снимката хвърляше възможно най-противна светлина върху ситуацията:

Бившият илюзионист господин Оливър Уорд и неговото ново романтично увлечение журналистката Айрин Глейсън.

Айрин се приведе над телефона и сниши гласа си до шепот:

— Не е каквото изглежда.

— Какво? — извика Велма. — Не те чувам.

Тя повтори малко по-високо:

— Казах, че не е, каквото изглежда.

Госпожа Фордайс се преструваше, че си върши работата, но всъщност вибрираше от любопитство. Очевидно попиваше всяка дума от разговора.

— Ти си във вестникарския бизнес — сопна ѝ се Велма. — Знаеш много добре, че снимка или статия е точно това, което изглежда. Написаното черно на бяло влиза под кожата. В случая излиза, че проучваш убийство и си се оплела в любовна връзка със собственика на хотела, където е станало убийството. И което е още по-скандално, пише, че собственикът на хотела е прочутият илюзионист, който едва не е бил убит на сцената при неговото последно представление.

— Всичко това няма никакъв смисъл. Защо се интересуват от личния ми живот?

— Освен на мен и на колегите ти от „Дочуто под секрет“ на никого не му пука за личния ти живот. Личният живот на Уорд е на прицел с тази снимка.

— Не разбирам. Той каза, че не го интересува какво пише във вестниците от Ел Ей, понеже вече не е знаменитост.

— Излиза, че е сгрешил. Очевидно още живо се интересуват от прочутия илюзионист, който изчезна, след като едва не се уби на сцената. Хубава рокля, между другото. Как, по дяволите, си купи такава рокля с парите, които ти плащам?

— Дадох ми я от хотела на господин Уорд в знак на любезност.

— Оливър Уорд ли ти я даде?

— Престани с намеците. Връзката ми с Оливър Уорд е чисто делова.

— Напоследък деловите ти връзки са много интересни.

— Господин Уорд ми помага в разследването — каза хладно Айрин.

— Да бе. Прочети статията до края.

Тя я прегледа набързо.

Легендарният илюзионист, господин Оливър Уорд, който изчезна като по магия след катастрофален инцидент на сцената, се материализира в градчето Бърнинг Коув, Калифорния. Сега управлява луксозен хотел, който приема богатите и известни личности на Холивуд.

Снощи господин Уорд е бил забелязан да придружава госпожица Айрин Глейсън в известен нощен клуб в крайбрежния град.

Човек се пита дали някога прочутият илюзионист знае, че се среща с журналистка, която работи в невзрачен вестник от Ел Ей. Факт е, че госпожица Глейсън е била разпитвана във връзка със смъртта на една от гостенките в хотела на господин Уорд.

Очевидно дори умелият илюзионист може да бъде измамен с евтин номер.

— Евтин номер ли? — повтори Айрин.

— Опасявам се, че точно това пише.

— Зарежи моята репутация, явно Оливър Уорд е бил прав.

— От моя гледна точка се чувствам оскърбена, заради думите „невзрачен вестник“, с които е окачествен „Дочуто под секрет“ — възмущаваше се Велма. — В статията „Тайни от синия екран“ дори не се споменава името на моето издание. — След кратко мълчание попита: — Какво имаш предвид, като казваш, че Уорд е бил прав?

— Срещата ни снощи трябваше да пренасочи вниманието. Очевидно намерението ни се е оправдало.

— За какво пренасочване говориш? Ако случайно не си забелязала, в статията недвусмислено се намеква, че имаш нещо общо със смъртта на Мейтланд. Приписва се вина по асоциация, мисля, че така се нарича... а не пренасочване.

— Няма значение, шефе. Виж, тук се случват разни неща. Трябва да говоря с още хора тук, в града. Ще остана още два дена.

— Идеята не е добра.

Айрин не ѝ обърна внимание.

— Не си взех дрехи за продължителен престой, затова днес ще се върна в Ел Ей, за да си взема дрехи и да видя дали нещо не е откраднато от апартамента ми. Ще мина през редакцията и ще те осведомя какво става тук. Щом чуеш, ще разбереш, че новината ще бъде сензационна.

— Предполагам, че очакваш да плащам разноските в онзи пансион.

— Новината ще изстреля „Дочуто под секрет“ на първо място в Ел Ей, шефе.

— Или ще го извади от строя — каза Велма.

— Не става въпрос само за Тримейн — обясни Айрин. — Всъщност става въпрос за Пеги, забрави ли?

— Добре, добре, ще платя разноските за пансиона за още няколко дни. Но не си прави труда да пишеш друга статия за Тримейн без солидни доказателства за неговата вина.

— Благодаря. Няма да съжаляваш.

— Какво ще кажеш за роклята?

— За роклята ли?

— Онази, с която си на снимката — каза Велма. — Онази, която струва сигурно повече, отколкото ти плащам за една години.

Айрин си помисли за роклята, която висеше на закачалка в гардероба в стаята ѝ.

— Казах ти, за временно ползване е. Днес ще я върна в хотел „Бърнинг Коув“.

— Лоша работа. Стои ти много добре.

— Това е само реквизит.

ОСЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

Ник Тримейн хвърли броя на „Тайни от синия екран“ на масата в градината и стана от бамбуковия стол.

— Според Огдън тази снимка ще реши ли моя проблем? — попита.

— Той е много доволен. — Клодия мъчително преглътна. — Каза, че днес всички в Ел Ей ще говорят за живеещия в усамотение бивш илюзионист, който има връзка с журналистка, която се продава евтино и която сега всеки ще свърже със смъртта на госпожица Мейтланд. Господин Огдън е сигурен, че дописката ще омаловажи написаното от госпожица Глейсън в „Дочуто под секрет“.

— Аз не съм толкова сигурен.

Сервираха закуската в частния вътрешен двор. Хранеше се сам, понеже не беше в настроение да води разговори. Клодия не влизаше в сметката. Разреши ѝ да остане, за да го информира за статията в „Тайни“, докато довършваше яйцата по бенедиктински. Стоеше права и той не ѝ предложи дори чаша кафе. В края на краищата беше негова секретарка и сама можеше да си налее кафе.

Отиде до края на вътрешния двор и се загледа в залива. Утринната мъгла се беше вдигнала и се очертаваше още един искрящ ден... още един съвършен по калифорнийски ден, какъвто трябваше да бъде неговият живот като на пощенска картичка.

И до неотдавна всичко вървеше безоблачно. Намираше се в много бърз асансьор, който го отвеждаше към върха. Да, все още се налагаше да се съобразява с договора със студиото, но скоро щеше да бъде в такава позиция, че сам да избира ролите си. По дяволите, ще бъде толкова богат, че ще си плаща и няма да се съобразява с проклетия договор, ако това му се иска.

Но преди няколко седмици първата репортерка от „Дочуто под секрет“ започна да се рови в миналото му. След фаталния инцидент с Хакет беше сигурен, че му се е разминало. Но се появи отново Глория Мейтланд и го заплаши да разгласи тайните му, ако не ѝ плати, за да си

мълчи. Подкупът, който ѝ даде Огдън, се оказа недостатъчен да спре Глория. „Знаех си, че парите няма да запустат устата ѝ“ — помисли си Ник. Глория искаше нещо друго — отмъщение.

След като Глория беше отстранена от пътя му, се осмели да се надява, че още веднъж му се е разминало. Не очакваше проблеми от местната уличница, която сваляше знаменитости — Дейзи Дженингс. Тя се закле, че ще му осигури алиби за нощта, когато беше убита Мейтланд. „Ще направя всичко за теб, Ник.“ В замяна искаше само да я уреди за пробни снимки. Знаеше, че няма такова влияние в студиото... поне не още. Но обеща. С малко късмет това щеше да бъде достатъчно да си мълчи, докато реши как да спре Глейсън.

„Все някоя жена ще се изпречи на пътя ми — мислеше си той. — Бети Скот в Сиатъл, пропилата се клюкарска журналистка Хакет, Глория Мейтланд, Айрин Глейсън.“

Винаги жена.

— Наистина хората вероятно ще повярват, че тази Глейсън спи с Уорд — каза той. — Дори може да се питат дали не е отговорна за смъртта на Мейтланд. Но това не означава, че няма да напише друга статия за мен. Публиката ще я чете, дори да вярва, че Глейсън е евтина малка курва. Не мога да си позволя повече клюки, които ме свързват с убийство. Огдън трябва да се погрижи Глейсън да не пише повече по този въпрос в онзи вестник.

— Господин Огдън каза отново да ти предам, че всичко е под контрол — успокои го Клодия. — Обеща, че ще се оправи с Айрин Глейсън.

— Безполезна си. Разкарай се от очите ми. Трябва да помисля.

Клодия бързо се върна във вилата и след няколко секунди излезе.

Ник пак се съсредоточи в смайващата гледка към залива. Няма да разреши на жена да извади от релси неговия почти съвършен живот.

ДЕВЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

Кога по-точно беше започнал да си мисли, че в Лос Анджелис ще успее.

— Сигурен ли си?

Джулиан Енрайт разговаряше по телефона.

— Виж сам, господине — каза Маркърс Гудман. — Вземи „Тайни от синия екран“. Ако това не е жената от снимката, която ми даде, ще изям папката с досието.

Маркърс Гудман беше последният от многото частни детективи и ченгета, на които беше платил да издирват Ана Харис. От месеци всички следи водеха до задънена улица.

„В началото изглеждаше толкова лесно“ — помисли си Джулиан. Когато се върна в къщата на Хелън Спенсър, тя беше изоставена. Полицаяте се бяха отказали да разследват повече. Домашната прислужница и икономът бяха напуснали. Адвокатите още се опитваха да открият наследник на голямата къща.

В резултат този път имаше възможност да огледа, без да бърза. Реши, че е имал късмет, когато намери фотография в рамка на Ана Харис с нейния нов жълт пакард.

На снимката стоеше до колата и изглеждаше развълнувана и щастлива като дете, което току-що е отворило подаръка изненада за рождения си ден. По изражението ѝ се виждаше, че не беше свикнала да получава такива подаръци. Беше намерил разписката за колата в кабинета на Спенсър.

Беше напуснал къщата с превъзходна снимка на своята жертва и пълно описание на колата, която кара. Едва ли щеше да е трудно да се проследи. Беше претърсил един след друг всички хотели, мотели и пансиони на един ден път. Най-накрая се досети, че или спи в колата, или спира за през нощта в евтини къмпинги. Само това не беше очаквал. В края на краищата тя беше свикнала с луксозни хотели и първокласни ресторанти, докато е работела при Спенсър.

Неочакваните затруднения се дължаха на предварителното му убеждение, че тя ще остане на Източния бряг и ще търси купувач за бележника. От опит знаеше, че когато хората бягат, обикновено се крият на място, което познават. Чувстват се в безопасност, когато обстановката им е позната. Освен това като частна секретарка на Спенсър Харис би трябвало да знае към кого да се обърне на черния пазар, за да я свърже с крадци и шпиони.

Но не се получиха никакви сведения за бележник с научна информация, който да се предлага в подземния свят.

Докато я търсеше по Източния бряг, изминаха два месеца. Баща му се вбеси.

Джулиан се зарадва, че ходът на събитията ще се промени, когато един от преследвачите най-накрая откри пакарда. Беше паркиран в селски двор. Селянинът обясни, че една сутрин го открил изоставен на черен път.

За пръв път на Джулиан му хрумна, че неговата плячка сигурно пътува на автостоп.

Пак се озова в сляпа улица.

Най-накрая се добра до първото предположение, че Ана Харис е поела пътя на толкова много други, които търсят нов живот и ново начало. Тръгнала е към Чикаго и се е насочила на запад по магистрала 66.

Но докато стигне до това заключение, мина още месец. Ана Харис вече не беше предизвикателство. Беше се превърнала във фиксидея.

Също така в играта се появи и друг фактор. Старецът беше научил, че бележникът на Атертън струва много повече, отколкото мислеше в началото. Имаше повече от един потенциален купувач с много дълбоки джобове.

Магистрала 66 свършваше в Санта Моника, Калифорния. От три страни градът граничеше с Лос Анджелис. От четвъртата беше обърнат към Тихия океан. Джулиан беше сигурен, че Ана Харис е изчезнала в Ел Ей. Наистина възможно беше да е продължила към Сан Франциско, но интуицията му подсказваше, че ще чувства по-сигурна в баснословно разпръснатия Лос Анджелис. В този град нищо не беше каквото изглежда. Тук беше и Холивуд, идеално скривалище за жена,

която бяга. Искаш ли ново име, ново минало, ново бъдеще? Никакъв проблем.

Нямаше смисъл Ана Харис да продължи да бяга. Беше стигнала края на континента.

Но скоро стана ясно, че Ел Ей е още по-надеждно място да се скрие човек, отколкото предполагаше в началото. От месец беше в града и не откри никаква следа. Лос Анджелис и околните градове и градчета бяха населени с хора, включително със самотни млади жени, които се опитваха да открият себе си. Изглежда, в Калифорния никой нямаше минало.

Той и детективите отново удариха на камък.

Беше отседнал в хотел „Бевърли Хилс“, а за подобна привилегия се беше трудил много. Нямаше смисъл да си богат, ако не се възползваш от облагите. Хотелът, който се намираше на булевард „Сънсет“, с неговите акри поддържани градини и палмови дървета, беше сбъдната калифорнийска мечта.

Интересни и елегантни хора, включително филмови звезди, се събираха в бара и се изтягаха около басейна, четейки списания за знаменитости като „Варайъти“ и „Холивудски репортер“. Преди два дни зърна Карол Ламбърд, а вчера следобед беше сигурен, че видя Фред Астер.

Атмосферата беше пропита с очарование и както заключи, именно очарование беше липсвало в неговия живот. Този невъзможно блестящ свят му беше по мярка.

— Ще ти се обадя, щом погледна вестника.

Остави слушалката и улови погледа на едно пиколо.

— Донеси ми днешния брой на „Тайни от синия екран“. Ще бъда до басейна.

— Да, господине.

След малко пиколото го намери. Щом видя снимката на заглавната страница, го обхвана безумна радост. Беше се вглеждал в снимката на Ана Харис всеки ден от четири месеца насам. Беше я уголемил, за да проучи всяка черта от лицето ѝ, извивката на веждите, формата на устните.

На снимката във вестника тя беше с различна прическа. Не беше с пригладена и прибрана коса, както подхождаше на секретарка. Сега падаше на големи къдрици до раменете ѝ. Много модерно. Съвсем по

холивудски. Но нямаше съмнение, че жената на снимката е двойница на тази, която преследва от толкова време.

Според обяснението под снимката сега се казваше Айрин Глейсън, журналистка в „Дочуто под секрет“. Беше сменила името и професията си. „Умно момиче, но не чак дотам — помисли си той. — Сега си моя.“

Загледа мъжа, който беше прегърнал през раменете Ана-Айрин. Името Оливър Уорд му беше смътно познато. Забеляза бастуна и си спомни. Прочете цялата статия.

„... Легендарният илюзионист господин Оливър Уорд, който изчезна като по магия след катастрофален инцидент на сцената, се материализира в градчето Бърнинг Коув в Калифорния. Сега управлява луксозен хотел, където приема богатите и известни личности на Холивуд.

Снощи господин Уорд е бил забелязан да придружава госпожица Айрин Глейсън в известен нощен клуб в крайбрежния град...“

Джулиан остави вестника, сложи слънчеви очила, постоя замислен известно време, загледан в танцуващите слънчеви лъчи върху повърхността на водата в басейна. След малко се усмихна.

Отдавна беше открил, че преследването е по-възбуждащо от съблазняването и любовната игра. А убийството надминаваше всяко сексуално изживяване, което беше изпитвал.

В момента, в който държеше в ръцете си живота на друго човешко същество, когато виждаше ужаса в очите на жертвата, тогава разбираше какво е да се чувстваш абсолютно жив.

Но всяко нещо по реда си. Трябваше да намери бележника, преди да се позабавлява с Айрин. Старецът няма да престане да му опява, докато проклетият бележник не бъде открит.

ДВАЙСЕТА ГЛАВА

Айрин беше в стаята си и се приготвяше за дългия път до Лос Анджелис, когато чу, че госпожа Фордайс я вика от долния етаж.

— Търсят те по телефона, госпожице Глейсън.

Прехвърли наум изключително късия списък от познати, които знаеха къде е отседнала и имаха причина да я потърсят. Досети се само за двама души: Велма Ланкастър и Оливър Уорд. Велма ѝ се обади преди малко, затова имаше реална възможност да я търси Оливър.

Обзе я радостно предчувствие. Опита се да го омаловажи. Те бяха партньори в разследване, напомни си тя. Дотам се простираше познанството им.

Излезе в коридора и бързо слезе по стълбите. Госпожа Фордайс посочи слушалката, оставена на плота на рецепцията.

— Ако продължиш да използваш моя телефон, ще искам допълнителна такса — предупреди я тя.

— Включи я в сметката. Редакцията ще плати.

— Добре. А сега трябва да се върна в кухнята. Тази сутрин всички стаи са заети — каза госпожа Фордайс и излезе.

Айрин хвърли поглед през рамо към уютната трапезария. Масите до една бяха заети от гости и всички като че ли гледаха нея иззад сутрешния вестник.

„Ставам параноичка“ — помисли си тя.

Взе слушалката и се овладя. Искаше гласът ѝ да прозвучи спокойно и професионално, а не като на жена, която е тръпнела в очакване да ѝ се обади мъж.

— Айрин Глейсън.

Не беше Оливър. Трепетът се изпари. Не беше и Велма. Гласът беше женски, дрезгав и леко задъхан. Жената почти шепнеше. Отново я обзе вълнение, макар и по-различно.

— Кой се обажда? — попита.

— Някой с информация за вас. Искам да ви я продам.

Айрин стисна по-здраво слушалката.

— Страхувам се, че трябва да ми обясните по-подробно — каза тя с престорено безразличие. — Аз съм журналистка. Постоянно ми се обаждат манияци, които твърдят, че имат полезна информация за продан.

Настъпи кратко мълчание. Очевидно въпросният информатор не беше очаквал да го пренебрегнат.

— Повярвайте ми, ще искате да чуете това, което имам да ви кажа. Знам какво в действителност се случи в нощта, когато Глория Мейтланд умря.

— Така ли? — Айрин придаде на тона си известно любопитство. — На местопрестъплението ли бяхте?

— Какво? Не. — В шепнещия глас се долови паника. — През онази нощ бях далеч от хотела.

— Тогава се съмнявам, че имате полезни сведения. Ще затворя телефона.

— Почакайте. Не бях в хотела, но бях в клуб „Парадайз“.

— Имате шейсет секунди. Говорете бързо. Кажете ми нещо, на което да повярвам.

— Аз съм жената, която беше с Ник Тримейн в градината на клуба.

Изрече думите като скоропоговорка.

— Ти си Дейзи Дженингс.

Жената явно пак се стресна и замълча.

— Откъде знаеш името ми? — попита.

— Посъветвах се с медиум.

— Наистина ли? — учуди се Дейзи. — С кого? Има няколко в града.

— Губиш си времето, Дейзи.

— Ще ти кажа какво се случи в нощта, когато жената се удави в басейна, но не по телефона, ясно? Първо парите, после приказките.

— Защо ще ми казваш каквото и да било за Ник Тримейн?

— Защото имам нужда от пари, и то веднага. Напускам Бърнинг Коув със сутрешния влак. Интересуваш ли се, или не?

— Колко искаш?

— Сто долара.

— Забрави — отсече Айрин. — С кого мислиш, че разговаряш? С Рокфелер? Нямам у себе си толкова пари.

В чантата си носеше парите за спешен случай. Можеше да вземе от тях, ако се наложи. В случай че Дейзи имаше полезна информация, Велма щеше да се съгласи да плати. Но сто долара щяха да ѝ се видят прекалено много.

— Добре, добре, нека да са петдесет — съгласи се Дейзи.

— Цената, която определям за безполезна информация, е нула долара — заяви Айрин. — Но ако ме интересува онова, което ще чуя, може да преговаряме.

— Двайсет? — предложи бързо Дейзи.

— Мога да си позволя толкова, ако сведенията ти са полезни. Кога и къде да се срещнем?

— На ъгъла на Олив стрийт и Палм има телефонна будка. Бъди там в единайсет и половина довечера. Ще ти се обадя и ще ти кажа къде ще се срещнем.

Дейзи затвори телефона, преди Айрин да попита още нещо.

Затвори бележника и се замисли. Едно беше сигурно — днес нямаше да замине за Лос Анджелис. Ако по някаква причина се забавеше — проблем с колата или отклонение от пътя заради ремонт, нямаше да може да се върне в Бърнинг Коув навреме за срещата.

Вдигна телефона и набра номера на Оливър в неговия офис. Елена веднага я свърза. Оливър не се впусна в обичайните любезности.

— Какво има? — попита.

— Как разбра? Няма значение. Искам да говоря с теб насаме колкото е възможно по-скоро.

— Ще те взема след петнайсет минути.

Тя се поколеба.

— Ще плъзнат още клюки.

— Пренасочване, забрави ли?

ДВАЙСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

— Ума ли си загуби? — изненада се Оливър. — Среща посред нощ с информатор, който иска пари? Едва ли говориш сериозно.

— Хрумва ли ти по-добра идея? — попита Айрин. — Нямаме друга следа. Искам да говоря с Дейзи Дженингс. Това е моят шанс.

Съжаляваше, че реши да говори с Оливър за случая с Дейзи. Освен това започваше да се ядосва.

Оливър пристигна пред пансиона за по-малко от десет минути, след като му се обади. Изгаряща от желание да сподели новината, беше се настанила на предната седалка, преди той да успее да се измъкне иззад волана.

Изслуша я внимателно и ставаше все по-мрачен с всяка дума, докато караше към едно изолирано място на брега. Тя не съзнаваше колко е разгневен, докато не изключи двигателя и не се обърна към нея. Очакваше да е загрижен, но не и да я мъмри.

— Не разбираш ли? — каза той. — Това е капан. Положително е капан.

— Не знаеш дали е капан. Каква е целта?

— Ако си права, имаме си работа с човек, който е убил няколко жени. Една в повече едва ли ще има значение за него.

— Съгласна съм, но също така си имаме работа с човек, който много грижливо пази себе си. Всички убийства са инсценирани като самоубийства.

— Ето кратка справка, госпожице репортер. Тъгълът на „Олив“ и „Палм“ се намира в търговски район. В единайсет и половина ще бъде безлюдно. Идеално място за фатален автоинцидент.

Тя въздъхна.

— Съгласна съм, не познавам квартала, където се намира телефонната будка, но вярваш или не, мина ми през ума, че Дейзи не ми каза истината. Защо мислиш, че те повиках да обсъдим ситуацията?

— Бих искал да повярвам, че си проявила здрав разум, но само ще се самозалъгвам.

— По дяволите, престани да се държиш с мен, като че ли съм идиот. Зная, че има риск, но има и реална възможност Дейзи Дженингс да предложи за продан убедителна информация. Каза ми, че се нуждае от пари, за да напусне Бърнинг Коув с първия сутрешен влак.

— Каза ли защо?

— Не, но очевидно е, че се страхува.

— В тази ситуация няма нищо очевидно. С всеки изминал ден става все по-неясна.

Оливър рязко се извърна и отвори вратата. Измъкна се от колата и взе бастуна. Тя го гледаше, докато той отиваше до брега. Знаеше, че го боли. Куцаше малко повече. Досети се, че снощи може би е претоварил осакатения си крак, докато се мъчеше да я защити от фотографите. Днес си плащаше за кавалерството.

Той спря до водата и се загледа във вълните. Профилът му рязко изпъкваше. Ветрецът от океана рошеше косата му и развяваше пешовете на лененото му сако. Тя почака. Като видя, че няма намерение да се върне в колата, отвори вратата и слезе.

Отиде до брега и застана до него.

— Съжалявам, че те въвлякох в тази история.

Той я погледна. През слънчевите очила очите му бяха непроницаеми. „Но пък те често са непроницаеми“ — помисли си тя.

— Нали се разбрахме да престанеш да се извиняваш? — напомни ѝ той.

— Съжалявам.

— Още в началото на нашето партньорство ти обясних, че участвам в разследването, защото искам да разбера какво в действителност се е случило с един от моите гости.

— Точно така.

Той изпъшка.

— Аз трябва да се извиня. Не биваше да ти се сопвам.

— Тук съм абсолютно съгласна с теб.

Настъпи деликатно мълчание.

— Как Дейзи Дженингс е разбрала, че искаш да говориш с нея? — попита Оливър.

Айрин си спомни телефонния разговор.

— Тя всъщност не каза, че знае за намерението ми да я интервюирам. Каза само, че е била с Ник Тримейн в парка на клуб

„Парадайз“ в нощта, когато Глория Мейтланд е намерена мъртва. Каза, че ще ми продаде информация.

— Колко поиска?

— Началната цена беше сто долара.

Той подсвирна тихичко.

— Как очаква един репортер да извади за броени часове толкова много пари в брой.

— Казах й, че не разполагам с такава сума. Тя веднага смъкна цената до петдесет долара, после до двайсет. Най-накрая се съгласи да преговаряме. Имах чувството, че ще вземе колкото й дам. Сигурна съм, че моят издател ще плати разхода, предвиждайки, че крайният резултат ще продава вестника.

— Аз ще имам грижата да платя на нашия информатор — заяви Оливър.

— Не е необходимо.

— Казах, че е моя грижа — повтори той с равен глас.

— Щом настояваш. Не мога да повярвам, че спорим колко да платим на Дейзи Дженингс.

— Нито пък аз. — Оливър се умълча за малко. — Като че ли тя не се пазари много-много.

— Мисля, че е отчаяна. И много неспокойна. Знае нещо, Оливър. Трябва да говоря с нея.

— Ще дойда с теб.

— Предчувствах, че ще го предложиш.

— Това не е предложение.

— Признавам, че бих искала да си с мен. Но Дейзи държи да отида сама при онези складове. Както казах, изплашена е.

— Не се притеснявай, няма да ме види.

Айрин премисли думите му. После се усмихна.

— Разбира се, че няма, ти си удивителният Оливър Уорд.

— Не толкова удивителен, вече не. Но все още мога да изпълня умерено убедителен номер с изчезване.

Тя задържа развяната от вятъра коса и се обърна да го погледне.

— Вярвам ти.

— Нима?

— Да.

— Защо?

— Нямам представа... освен че ми напомняш за някого, когото познавах преди много години. Ако той обещаеше, човек бе сигурен, че ще изпълни обещанието или ще прави всичко възможно да го изпълни.

— Нима? И кой е?

— Моят дядо.

Оливър трепна.

— По-възрастен съм от теб само с няколко години, Айрин, не чак толкова много.

— О, за бога, нямах предвид възрастта, а само че може да се разчита на теб, да ти се вярва.

— Като на вярно куче ли?

— Там, където съм родена, доверието, това, че можеш да разчиташ на някого, са най-ценните неща. Но както открих, те са рядкост.

— И как, по дяволите, прецени, че притежавам тези качества?

— Можеш да научиш много за един човек от хората около него. Твоят приятел Лутър ти вярва. Съмнявам се, че има много приятели, на които да вярва.

— Естеството на бизнеса на Пел драстично ограничава числото на хората, на които може да има доверие.

Тя се усмихна.

— От което става още по-интересно, че вие двамата сте приятели.

Оливър я загледа напрегнато.

— Фактът, че има връзки с подземния свят, може да не говори много добре за мен според някои хора.

— Работя във вестник с тематика, насочена към скандали със знаменитости и гадни клюки. И това не говори особено добре за мен. А теб притеснява ли те?

— Не, не ме притеснява.

Той не каза нищо повече, но тя остро усети електрическия заряд в атмосферата между тях. Беше почти сигурна, че ще я целуне. Не знаеше дали е разумно, или не. Знаеше само, че иска да разбере какво е чувството да целуне Оливър Уорд.

— Айрин.

Тя докосна с пръсти устните му.

— Не говори — каза тя. — Само ме целуни.

Очите му заискриха. Обхвана тила ѝ и устните му изведнъж докоснаха нейните.

Беше дълга, бавна, пареща целувка. Тя я пожела без определени очаквания, просто от непреодолимо любопитство. Помисли си, че може би заради това остана поразена от силата на желанието, което я прониза.

Никой не беше я целувал така. Оливър впи устни в нейните, като че ли е жадувал за нея от много дълго време, може би цял живот. Целуваше я, като че ли нищо на света не беше по-важно от този миг и от тази прегръдка, като че ли я желаше повече, отколкото следващия си дъх.

Ако това беше фокус на опитен любовник, беше съвсем убедителен. Не искаше да знае каква е тайната зад този трик. Искаше само да се наслади на магията.

От вълнение ѝ се зави свят. Обви ръце около врата му и отвърна на целувката с несдържана страст, което я шокира. Ако някой я бе попитал, щеше да отговори, че е лишена от подобна чувственост. Един тих глас ѝ нашепна, че Бродли Торп щеше да се съгласи с това мнение. Но Торп беше лъжлив негодник и като погледнеше назад, беше досаден любовник.

От целувката олекна, изпадна в еуфория. Почувства се, сякаш е отворила отдавна забравен килер и е открила куп светли, красиви мечти, заключени там откакто беше на четиринайсет години.

Илюзията изчезна, отнесена от клаксон. Една кола свърна от пътя и паркира до колата на Оливър. В нея се бяха натъпкали куп хлапета — момчета и момичета. „Някое от тях е свило колата на баща си“ — помисли си Айрин.

Децата махаха и се смееха, докато се изсипваха от предните и задните седалки. Отвориха багажника и извадиха одеяла и кошници за пикник.

Шофьорът се ухили на Оливър.

— Хей, ти не си ли магьосникът, дето е собственик на най-големия хотел в града? — попита хлапакът. — Тая сутрин ви бяха изтипосали във вестника, господине. — След това насочи вниманието си към Айрин: — А ти не си ли журналистката, дето намери трупа в басейна?

— Да си тръгваме — каза Оливър.

Хвана Айрин за ръка. Поеха по късата пътечка към колата. Хлапетата ги последваха, скупчиха се около тях и ги засипаха с въпроси. Момичетата питаха за удавената жена, а момчетата веднага се заинтересуваха от колата на Оливър.

— Вярно ли е, че това е най-бързата кола в Калифорния?

— Колко вдига?

— Какво има под капака, господине?

— Имаш ли нещо против да направя едно кръгче, господин Уорд?

— Не и днес — отговори Оливър.

Едно от момичетата се загледа в бастуна му.

— Татко ме заведе веднъж на твое представление. Най-много ми хареса номерът с изчезването на жената в огледалото.

Оливър отвори вратата и напъха Айрин в колата.

— Радвам се, че си харесала представлението — каза на момичето.

Заобиколи колата и седна зад волана.

— Татко казва, че никой не знае какво се е объркало вечерта, когато едва не си умрял на сцената — продължи да проявява гадно любопитство момичето. — Казва, че според слуховете някой се е опитал да те убие.

— Слуховете не са верни — каза Оливър. — Приятно прекарване на пикника и внимавайте с вълните. Внимавайте с океана. Във всеки момент може да ви изненада. Тук навсякъде покрай брега има силно течение.

Отговориха му учтиво в хор „да, сър“.

Оливър запали двигателя и изкара колата на пътя.

— Извинявам се за случката — изрече след малко.

— За какво по-точно се извиняваш? — попита Айрин.

Със стаен дъх очакваше отговора.

— За ненадейното прекъсване. Трябваше да намеря по-уединено място.

Тя започна отново да диша.

— Значи не за целувката.

Той й хвърли бърз, изпитателен поглед.

— Трябва ли да се извинявам за целувката?

— Не — отвърна тя.

Той кимна.

— Добре. Хлапетата ще се раздрънкат, а Бърнинг Коув е малък град. Ще плъзнат още клюки.

Айрин прихна, чувствайки се безпътна и безгрижна, както не беше се чувствала от много време.

— Пренасочване — напомни му тя.

Оливър се разсмя. Тя осъзна, че за пръв път го вижда да се смее.

— Да — каза той. — Пренасочване.

ДВАЙСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Мъжът с изпито костеливо лице седеше в ъгъла и четеше „Тайни от синия екран“. „Прилича на персонаж от филм на ужасите — помисли си Айрин. — Не е грозен, просто е странен.“

Тя седна в края на бара и си поръча сандвич с маруля и домати и кафе. Не беше кой знае каква вечеря, но беше твърде изнервена преди среднощната среща с Дейзи Дженингс, за да има апетит.

Мъжът с изпитото лице сгъна вестника много педантично и стана. Запъти се към нея. Не гледаше към него, но когато той застана съвсем близо, разбра, че няма да ѝ се размине.

— Вие сте Айрин Глейсън, нали? — попита мъжът с глас, който сякаш идваше от гробница. — Вие написахте статията за жената, която се удави в басейна.

— Да — отговори тя. — Вие кой сте?

— Не е необходимо да знаете.

— Щом е така — каза Айрин, — бихте ли ме оставили да вечерям на спокойствие?

— Престанете да създавате неприятности на господин Тримейн.

Айрин замълча и после много бавно се обърна към мъжа с изпитото лице. За пръв път видя очите му. Беше сгрещила, не приличаше на персонаж от филм на ужасите, а на фанатик, който прокламира края на света.

— Защо сте толкова загрижен за господин Тримейн? — попита тя с по-мек тон.

— Господин Тримейн е мой приятел.

— Знаете ли нещо за Глория Мейтланд? — попита Айрин. — Нещо, което трябва да знам.

— Престани да задаваш въпроси.

Мъжът се обърна и излезе от ресторанта.

Айрин погледна сервитьорката с надеждата, че ще получи някакво обяснение.

— Не му обръщай внимание, мила. — Сервитьорката взе чашата й от кафето. — Луд е, но изглежда безобиден. Все актьори и актриси са му в главата.

— Познавам този тип хора. — Айрин замълча, преди да попита: — От кога е в града?

— Не знам точно. Появи се при нас преди около седмица. Идва два пъти на ден точно като по часовник. Винаги носи някой от тези холивудски вестници и списания. Нали ти казах, луд е по филмовите звезди.

— Има ли си име.

Сервитьорката изпуктя.

— Сигурно си има, но никога не ни се е представял.

ДВАЙСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Малко преди единайсет и половина същата вечер Айрин влезе бавно в улицата. Оливър беше прав. Кварталът беше безлюден в този час. Уличните лампи светеха мъждиво, но повечето прозорци бяха тъмни. Остро усещаше мрака, прииждащ от всички страни. Цялата сцена беше обвита в зловеща тишина.

Както ѝ беше обяснено, на ъгъла на двете улици имаше телефонна кабина. Остъклената врата зееше отворена. Тя спря, изключи двигателя и спусна стъклото, за да чуе позвъняването. „Ако позвъни“ — помисли си.

— Не виждам никакви коли — каза.

— Това е добър знак — обади се Оливър, който се беше свил на пода зад предните седалки. — Може наистина жената да има информация. И все пак ще се държим, все едно някой ни наблюдава.

Айрин скръсти ръце.

— Съжалявам, че мястото ти е така неудобно.

— Тесничко е, но изобщо не може да се сравнява с преградата, която употребявах за номера „Коридор на безкрайността“.

— Този номер ли едва не те уби?

За момент тя си помисли, че няма да ѝ отговори.

— Не — каза най-после. — „Клетката на смъртта“.

Искаше да попита какво по-точно се е случило, но интуитивно усети, че въпросът е твърде нетактичен, от онези, които могат да зададат само близки приятели и любими хора. Той я целуна, но това не означаваше, че са близки приятели или любовници.

— Днес попаднах на един от най-големите почитатели на Тримейн. Предупреди ме да не пиша повече за него.

— Дали не е бил изпратен от студиото?

— Не. Не беше от яките момчета, просто фанатик. Сервитьорката в ресторанта каза, че е редовен посетител от около седмица. Бил безобиден.

— Тримейн се регистрира в хотела преди около седмица.

— Знам.

— Ще поръчам на О'Конър, шефа на охраната в хотела, да се поинтересува от него.

— Добре. Но съм сигурна, че е просто още един вманиачен почитател.

Телефонът звънна. Тя трепна. Въпреки че го очакваше, звукът я изплаши.

— Започва се — прошепна.

Слезе от колата и взе слушалката.

— Айрин Глейсън.

— В края на Мирамар Роуд има изоставен склад — каза Дейзи. Пак шепнеше, но този път говореше много бавно. — Използван през Сухия режим, но след отмяната е празен. Ще те чакам там. Ела сама. Сделката отпада, ако забележа друг човек с теб. — След кратка пауза добави: — И не забравяй двайсетте долара.

— Почакай, как да намеря този склад? Не съм оттук, забрави ли? Предполагам, че не искаш да разпитвам в близкия бар или бензиностанция.

— Не. — В гласа ѝ се долавяше паника. — Никой не бива да знае къде отиваш. Аз ще ти обясня по кой път да тръгнеш.

Дейзи обясни набързо и затвори телефона.

Айрин се върна в колата и запали двигателя.

— Отиваме в изоставен склад в края на Мирамар Роуд. Знаеш ли къде е?

— На няколко километра извън града е. Пътят е неподдържан. Ще ни трябват цели четирийсет и пет минути, за да стигнем дотам. Според местните жители складът е бил използван от контрабандистите през Сухия режим като разпределителен пункт.

— Дейзи ми спомена.

— А случайно да ти е споменала, че там има док и навес за лодки?

Това сведение я вцепени за няколко секунди.

— Док и навес ли?

— Старият склад се намира на брега на малък, закътан залив. Затова складът е там. Контрабандистите са прекарвали незаконния алкохол, без да привличат вниманието на властите. — Оливър направи

пауза, за да придаде тежест на думите си. — Използвали са го също така да се отърват от трупове.

— Трупове ли?

— Конкуренцията в бизнеса е била жестока.

— Да, разбирам.

— В края на краищата изглежда идеално място за още едно удавяне при нещастен случай — добави Оливър.

Дъхът ѝ секна.

— Да, така изглежда. Добре, каза си мнението. Наистина ли мислиш, че Дейзи ще се опита да ме убие?

— Мисля, че по-скоро нашият убиец използва Дейзи да те подмами. Предупредих те, че по всяка вероятност това е капан.

Тя забарабани с пръсти по волана.

— Ами ако Дейзи не лъже?

— Тогава имаш право. Ще си тръгнем от срещата със сериозна информация, която може да ни помогне да разберем кой е убил Глория Мейтланд.

Долови в гласа му нова нотка, каквато досега не беше забелязвала. Позамисли се да я определи и най-накрая се досети. Звучеше като мъж, който очаква с нетърпение малко силни усещания.

— Ами ако си прав? — попита. — Какво ще стане, ако срещата с Дейзи се окаже капан?

— Ще извадим заек от шапката.

ДВАЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Дейзи Дженингс драсна още една клечка и запали още една цигара — последната в пакета. Палеше една след друга цигарите, откакто днес се обади за пръв път на репортерката. Гърлото ѝ беше възпалено, а нервите — обтегнати. Пулсът ѝ беше прекалено бърз. Клечката кибрит потрепери в ръката ѝ.

Проклетият склад я плашеше. Нищо чудно, че по приказките на местните деца тук витаят духовете на жертвите на гангстерите. Беше взела газен фенер, но пламъкът все повече се снишаваше. Помисли си, че е трябвало да напълни фенера на път за насам. Сега беше късно. Само можеше да се надява, че журналистката ще дойде навреме. С неохота духна догарящата клечка кибрит. Пусна я в консервена кутия, която намери захвърлена в един ъгъл. Много внимаваше с клечките кибрит и с фасовете. Складът бързо можеше да се превърне в огнен капан.

Зад постройката имаше голяма порта, от която се излизаше на кея. Тя висеше на пантите. Чуваше плисъка на водата и поскърцването на изгнилото дърво. Като че ли някакво злоещо чудовище от дълбините пирува с труповете, потопени в залива. Може би беше гледала прекалено много филми на ужасите.

От време на време чуваше злокобно шумолене в сенките. Всеки път вдигаше фенера, за да види по-добре, и зърваше косместо тяло и гола опашка, прилична на змия. Контрабандистите бяха отнесли стоката и се бяха захванали с друг бизнес, но плъховете се бяха размножили и си бяха направили леговища между купищата прашна слама, щайги и всякакви боклуци, с които беше осеян подът.

Захвърли празния пакет и вдъхна дълбоко, което предизвика още един пристъп на кашлица. Толкова за рекламата, че тези цигари имат успокояващ ефект. Просто не биваше да се вярва на рекламите в списанията. Не биваше да се вярва на филмови звезди или на лекари, които превъзнасят тютюневите компании.

„Но пък една умна жена не вярва на никого — помисли си тя. — И най-вече на очарователен, красив филмов актьор.“ Ник Тримейн беше мъж мечта и беше обещал да сбъдне мечтите ѝ и да ѝ осигури пробни снимки в неговото студио. Вече знаеше, че я бе излъгал, също като всички преди него.

Но Тримейн поне се изръси... доста пари ѝ даде. Никой от другите не е бил толкова щедър. Получи половината в аванс, след срещата тази нощ щеше да получи останалата половина. Щеше да има достатъчно пари, за да си купи дрехи и да започне нов живот в Ел Ей.

Повече никакви холивудски мечти. Хубостта ѝ скоро щеше да започне да повяхва. Време беше да си намери богат старец, за предпочитане грохнал, който ще ѝ даде финансова сигурност, от която ще има нужда в бъдеще.

Двайсетте долара от Айрин Глейсън нямаха никакво значение. Беше ѝ наредено да поиска пари, за да е убедителна. За един журналист беше естествено да плати за ценно сведение. Престана да кръстосва напред-назад и седна на една щайга, за да допуши цигарата.

Някъде в тъмнината дъсченият под простена отново. Потрепери и погледна през рамо. Нищо не се виждаше, освен мрак и сенки.

Погледна часовника. Беше пристигнала рано, както я инструктираха, след като се обади в единайсет и трийсет от телефонна кабина в последната бензиностанция по Мирамар Роуд. Журналистката трябваше да прекоси града, да намери Мирамар Роуд, след това да поеме към склада по прашния черен път в подножието на хълма. Нямахше да пристигне до половин час, че и повече, ако се загуби.

„Моля те, не се губи, Айрин Глейсън. Трябва да се махна от това място.“

Допуши цигарата и започна да гаси фаса в импровизирания пепелник. Но пръстите ѝ така трепереха, че разсипа кибритените клечки и фасовете.

Слава богу, не паднаха върху сламата, но изтръпна при мисълта, че е пушила така близо до леснозапалими боклуци.

Бързо се наведе и започна да събира в консервената кутия кибритените клечки и угарките. Най-безопасно беше да ги хвърли във водата.

Излезе през портата за доставки и тръгна по късия кей. Фенерът и луната го осветяваха достатъчно, за да вижда.

Изсипа кутията в черната вода.

Само още половин час и ще получи останалата част от парите, които ѝ бяха нужни, за да започне нов живот в Ел Ей.

„Каква ирония“ — помисли си тя. Това беше нейната първа и единствена роля, като се изключат всичките сексцени през годините, в които е била главно действащо лице. Беше давала някои наистина първокласни представления в парка на клуб „Парадайз“ и в различни хотелски легла. Филмови звезди във ваканция, директори и чиновници от студиата, всички те бяха обещавали и всички бяха лъгали.

Поне сега ще ѝ се плати за този нощен труд. Трябваше само да се придържа към сценария.

Долови поскърцване зад себе си. Стъпки. Само това предупреждение чу.

Обзе я паника, от която едва не се задуши. Тъкмо щеше да се обърне, но беше твърде късно.

Ударът по главата я зашемети. Смътно усети, че полита във водата.

Пропаднаше безкрайно в мрак и после нямаше нищо.

ДВАЙСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

— Пред склада е празно — съобщи Айрин от предната седалка.
— Има само една кола. Сигурно е на Дейзи.

Оливър седеше, където си беше — на пода зад предните седалки, и се опита да си представи картината.

— А виждаш ли Дженингс?

— Предните ми фарове светят право в нейната кола. Не я виждам вътре. Но от склада идва някаква светлина. От фенер.

— Ще отида да погледна. Стой тук. Не изключвай двигателя, фаровете също. Ако някой ни наблюдава от склада, силната светлина ще го заслепи.

— Какво по-точно възнамеряваш да направиш?

„Тревожи се“ — помисли си той. Изключително много му се понрави идеята, че тя се тревожи да не му се случи нещо, но вероятно се страхуваше, че няма да успее да напише своята статия на успеха.

— Само ще огледам района.

— Сигурен ли си, че е разумно?

— Хрумна ми, че е по-разумно, отколкото да попаднем право в капана. Ако всичко е нормално, ще ти помахам да дойдеш. Съгласна ли си?

— Да.

По тона ѝ личеше, че не е доволна от този план, но е принудена да се съгласи.

Оливър откряна вратата, взе бастуна, измъкна се навън и се приведе в сенките встрани от тесния път. Маневрите предизвикаха силна болка в осакатения му крак. По челото му изби пот.

Започна да диша дълбоко и успя да дойде на себе си.

„Наистина съм загубил форма“ — помисли си. Имаше време, когато ловко се измъкваше от заключен сандък или метална клетка. От вода. Със завързани ръце и крака.

Но независимо от проклетия крак беше странно жизнен. Цели две години бяха изминали, откакто не беше изпитвал старата тръпка. А сега всичко беше реално. Нямаше никакъв фокус.

Трябваше да благодари на Айрин за опияняващата възбуда, която го пронизваше. После щеше да си плати за удоволствието. Кракът ще го боли повече от обичайното поне два дена, но си заслужаваше. Имаше аспириин и бутилка превъзходно уиски в „Каса дел Мар“.

Айрин беше спуснала стъклото. Той говореше с нея, без да се показва на светло.

— Добре ли си? — попита тя неспокойно.

Оливър ужасно се подразни.

— Добре съм. Дай ми пет минути да обходя склада отзад и да се уверя, че освен Дженингс вътре няма друг човек. Угаси светлините и двигателя, щом ти дам знак. Защо да привличаме внимание, ако можем да го избегнем. Никакви коли не минават по Мирамар Роуд. Ако хлапета са излезли на среднощна разходка, може да полюбопитстват.

— Добре — съгласи се тя.

— Помни, не излизай от колата, докато не ти помахам. Ако забележиш каквото и да е тревожно, веднага изчезвай, разбра ли?

— Да, да. Разбрах. Ами ти?

— Противно, но очевидно, мога да се грижа за себе си.

Той не дочака да чуе дали ще се подчини на заповедта. Беше свикнал хората да изпълняват нарежданията му. Имаше богат опит в ролята на шеф, особено на сцената, където и най-малката грешка при изпълнение на номерата можеше да унищожи нечия кариера, някой да се нарани и дори да умре. Сега, като собственик на хотел, в който отсядаха капризни и често странни клиенти, беше съумял да даде работа на много хора през най-тежките дни на Голямата депресия.

Страната най-после изплува от кризата, но неговият персонал беше лоялен. Никой не напусна, за да търси други възможности.

Така че беше свикнал хората да изпълняват каквото им каже. Бръкна под самото си и извади пистолета.

С бастуна в едната ръка и с пистолет в другата, продължи към склада, като се придържаше встрани от светлината на фаровете. От опит знаеше, че встрани от ярко осветената сцена публиката не виждаше облечените в черно асистенти.

Като приближи колата, разбра, че Айрин е била права. Дейзи не беше вътре. Рискува и се промъкна до вратата откъм мястото на шофьора. На задната седалка също не се криеше никой.

Запъти се към задната страна на склада. Пълната луна и светлината от фенера, която идваше през портата за товари, осветяваха достатъчно, за да види стария кей и очертанятията на широкия заслон за лодки.

Прилепи гръб до стената от едната страна на портата.

— Дейзи Дженингс? — повика той.

Отговор не получи.

Повиши глас:

— Аз съм Оливър Уорд. Познаваме се. Настоях да придружа госпожица Глейсън тази вечер. Не исках да бъде сама. Сигурен съм, че ще разбереш. Съжалявам за промяната в плана, но донесох сто долара. Надявам се, че ще ги приемеш като извинение.

Пълна тишина.

С насочен пистолет се приведе леко напред и погледна в склада. На светлината от фенера се виждаше, че няма никого. Само дамската чанта беше оставена на една щайга.

„Това не предвещава нищо хубаво“ — реши той. Дейзи Дженингс трябваше да посрещне него и стодоларовото му извинение с отворени обятия.

Време беше да тръгва.

Стисна бастуна и тръгна пак покрай задната стена на склада. Единствената му цел беше да отведе Айрин колкото се може по-далеч оттук.

На лунната светлина забеляза някакъв малък предмет на кея. Преди това го нямаше. Каза си, че не е важно, но все пак спря, извади фенерче и насочи лъча към предмета.

Беше дамска обувка.

Приближи се още малко и насочи лъча към водата.

Трупът се полюшваше под повърхността.

Дейзи Дженингс.

Беше капан, точно както беше предположил от самото начало, но жертвата беше Дженингс. Очевидно наистина е знаела нещо, което злепоставя Тримейн.

Изгаси фенерчето, пусна го в джоба си и с насочен пистолет тръгна колкото можеше по-бързо.

Рев на мощен мотоциклет, който се приближаваше с пълна скорост по Мирамар Роуд, отекна в нощта.

Нямаше никаква причина двама мотоциклетисти да кръстосват безлюдния път в този час на нощта.

Изглежда идваха чистачите.

ДВАЙСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Айрин чу тътена на мотоциклет по Мирамар Роуд и разбра, че Оливър е бил прав. Беше клопка.

Направи първото, което й хрумна — загаси фаровете. Не изключи двигателя и се загледа в склада, нетърпелива да зърне Оливър.

Той се появи. Силуетът му се очерта на светлината на фенера. Но не тръгна към нея. Направи й знак да слезе от колата.

В страничното огледало блеснаха светлини. Мотоциклетистите бяха стигнали до отбивката за склада.

Тя изключи двигателя, взе чантата си, слезе от колата и се спусна към Оливър. Препъна се на изровената земя.

— Внимавай — извика той.

Докато стигне до него, той беше отворил вратата на склада. Тя влезе, Оливър я последва.

— Загаси фенера — каза той.

Айрин чу, че затваря вратата и спуска резето. За съжаление имаше два прозореца с изпотрошени стъкла.

Спусна се към фенера и го изгаси. Обърна се да види какво става. Светлините от фаровете на двамата мотоциклетисти подскачаха по пътя към склада. Бяха принудени да спрат зад форда, което ги вбеси.

— Твоята кола им прегражда пътя — каза Оливър. Той беше до един от прозорците. — Трябва да слязат от моторите, ако искат да дойдат по-близо. Това ще ни даде някакво предимство. Приведи се и стой далеч от прозорците.

Тя се отпусна на колене. Видя пистолета на Оливър.

Затършува в чантата си и напипа дръжката на малкия пистолет.

— И аз имам — заяви.

— Разбира се, че имаш. — Гласът му прозвуча примирено. — Стреляла ли си някога?

— Не. Трудно ли е?

— Ще се изненадаш.

— Зареден е — рече тя, обидена от тона му.

— Слава богу.

Тя не обърна внимание на насмешката.

— Наистина ли мислиш, че искат да ни убият?

— Де да знаех. Но за каквото и да са дошли, дошли са да се разправят с теб. Не знаят, че съм тук. Във всеки случай не още. Това ще ги свари неподготвени.

— А Дейзи Дженингс?

— Мъртва е, във водата до кея.

— Боже мой. Още една удавница. Точно както предрече.

Чуха се викове навън. „Двама са“ — осъзна Айрин. Единият викаше на другия:

— Хайде, Хари, действай!

— Единият от тях слезе от мотора — съобщи Оливър. — Идва към склада. Носи нещо.

— Пистолет?

— Да, в едната ръка. Но пистолетът не ме плаши. Онова, което държи в другата ръка, може да се окаже много голям проблем. Току-що видях, че нещо просветна. Негодникът запали фитил. Не се изправяй.

Бързи и отривисти изстрели пронизаха нощната тишина. Айрин чу, че единият се блъсна от другата страна на стената.

— Запалителна бомба — съобщи Оливър. Тонът му беше лишен от емоции.

— Бомба за какво? — не дочу тя.

Предметът с фитил прелетя през единия от прозорците, падна на пода и в същия миг избухна. Лумнаха пламъци.

— За запалване на пожар — каза Оливър.

Пистолетът му гръмна веднъж, после още веднъж.

— Кучката има пистолет — кресна единият. — Никой не ни предупреди, че е въоръжена.

— Оливър — повика го Айрин.

Той даде два бързи изстрела.

Отвън долетя писък от силна болка.

Единият крещеше яростно:

— Далас, простреляха ме. Чакай ме.

Докато той викаше, откъм пътя се чу ревът на мотор, който бързо заглъхна в далечината.

— Единият е повален — рапортува Оливър, — другият избяга. Трябва веднага да излезем. Тичай към задната врата.

Ненаситните пламъци поглъщаха всичко по пътя си. Ставаше все по-горещо, но Айрин знаеше, че истинската опасност е димът.

Пусна пистолета в чантата си, скочи на крака и се затича към очертания от лунната светлина процеп в портата за товари.

Чу глухо тупване зад себе си и сърцето й спря за миг, защото веднага разбра какво се е случило. Закова се на място и се обърна.

На ослепителната светлина на пламъците видя Оливър проснат в цял ръст на земята.

— Оливър!

— Бягай. — Заповедта беше изречена студено и яростно, с нетърпящ възражение глас. — Веднага.

— Няма да изляза без теб.

Изтича до него и го хвана за ръката.

— По дяволите, Айрин...

Тя приклепна и подложи рамото си под ръката му. Напрегна докрай сили. Някак си между нейното отчаяние и неговите усилия да се надигне, Оливър успя да се изправи. Тя грабна бастуна и му го подаде.

Двамата тръгнаха към портата. Оливър куцаше повече от всякога, клатушкаше се и се подпираше на нея. Тя знаеше, че изпитва ужасни болки, но не казва нито дума. Тя също. Нямаше смисъл. Или и двамата щяха да се измъкнат от този ад, или щяха да загинат заедно.

Минаха покрай щайгата, на която беше чантата на Дженингс.

— Вземи я, ако можеш — изрече Оливър с дрезгав глас.

Тя се протегна и успя да хване дръжките на чантата.

Оливър събра сили и вече нямаше нужда от нейната подкрепа, за да пази равновесие. Стигнаха до портата и излязоха. Айрин знаеше, че трябва бързо да се махнат, преди складът да е рухнал в пламъци. Заобиколиха и стигнаха до празното място пред склада.

Пламъците осветяваха мъж с черно кожено яке, сгърчен на земята. В първия момент Айрин помисли, че е мъртъв. Но когато се приближиха, чу, че стене.

— Помогнете ми — изпъшка той. Надигна се и седна. Притискаше горната част на гърдите си. — Не можете да ме оставите тук.

— Съжалявам — каза Айрин, — това тук е твое дело. Сърбай си попарата.

— Моля те. Нямахме намерение да те убием, а само да те сплашим. Не знаех, че тази сграда ще пламне като факла. Помогнете ми.

— Да го качим на предната седалка — предложи Оливър.

Айрин го зяпна изумена.

— Защо? Той току-що се опита да ни убие.

— Не! — извика мъжът. — Нямах намерение никого да убивам.

— Трябват ни сведения, а в момента само този негодник може да ни ги даде — каза Оливър. — Ще го държа под око от задната седалка.

— Не е разумно — каза Айрин. — Има пистолет.

— Нямам пистолет — заувещава ги мъжът. — Изпуснах го, когато стреляхте по мен. Ще ви кажа всичко. Само ме отведете в болница. Моля ви.

— Пистолетът е хей там — посочи Оливър и извади кърпичка от джоба си. — Вземи го с кърпичката. Полицайте може да снемат пръстови отпечатащи.

Айрин вдигна пистолета с кърпичката и го уви. Беше още топъл.

— Готово.

— Претърси го — нареди Оливър.

Тя намери нож, привързан към крака на Спрингър.

— За ножа бях забравил — промърмори той.

— Да бе — възкликна Айрин.

— Аз ще го взема — каза Оливър. Взе ножа и погледна мъжа. — Ние не можем да те носим. Ще можеш ли сам да стигнеш до колата?

— Да, ще мога.

Успя да се изправи. Айрин отвори вратата, той се качи и се сви на предната седалка. Тя затвори вратата.

Мъжът изстена и припадна.

Оливър отвори задната врата и се качи във форда. Наведе се напред и притисна раната на нападателя.

Айрин седна зад волана. Запали двигателя, обърна и пое по изровения път. Изпод гумите се разхвърчаха ситни камъчета.

— Какво ще правиш с този мъж? — попита.

— Ще го заведа в болницата в Бърнинг Коув. Ще се обадя на инспектор Брандън и ще го осведомя какво се случи. Ако нападателят преживее нощта, Брандън ще го разпита.

— Ами пожарът?

— Ще спрем в първата бензиностанция или къща и ще се обадим на пожарната. Около склада мястото е празно и с малко късмет пожарът няма да се разпространи нагоре по хълма. А от задната страна е заливът.

Айрин стигна до края на черния път и преди да завие по Мирамар Роуд, спря и се обърна към Оливър. Той притискаше силно раната на мъжа. Лицето му беше много сериозно и мрачно.

— Добре ли си? — попита.

— Никога не съм бил по-добре. Карай.

Тя зави по Мирамар Роуд и натисна газта.

— Знаеш ли, във филмите тези сцени винаги са много повълнуващи.

— Забелязах — отвърна Оливър.

ДВАЙСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

— Бях останала с убеждението, че не обичаш оръжия — каза Айрин.

— Не обичам — отвърна Оливър. Отпи от уискито, остави чашата и отпусна глава на облегалката на фотьойла. — Но това не означава, че понякога не са полезни.

Тя го погледна изпитателно. Оливър познаваше много добре този поглед. Откакто преди малко прекрачиха прага на неговата вила, чувстваше го върху себе си на всеки няколко минути.

— Сигурен ли си, че си добре? — попита тя за кой ли път.

— Добре съм — излъга той през зъби.

До гуша му беше дошло от този въпрос, но си каза, че тя му желае доброто. Опита се да си обясни своята реакция към нейната загриженост. Да, беше му приятно, че е загрижена. Но го вбесяваше мисълта, че тази вечер тя го видя в най-отчайваща светлина. Видя безсилието му.

Изпи до дъно уискито, за да притъпи съзнанието за болката и за жалкото си изпълнение.

Седеше на единия от големите кожени фотьойли пред камината, а проклетият му крак беше подпрян на възглавничка. Малко след като Айрин го докара вкъщи, поръча да му донесат голямо количество лед и сега върху болния му крак имаше три големи торбички с лед.

Айрин отпи от уискито и продължи да кръстосва стаята.

— Ник Тримейн е използвал горката Дейзи Дженингс да ни подмами тази вечер в склада и после я е убил — каза тя.

— Съгласен съм, че така изглежда. Но едва ли ще може да се докаже, освен ако негодникът не дойде в съзнание и не започне да говори.

Тя поклати глава.

— Нямах намерение да те въвличам в такава ситуация.

— Вече водихме този разговор. Да не започваме пак, ако нямаш нищо против.

Тя престана да снове и го погледна в очите. Каквото и да видя в тях, я убеди, че говори сериозно.

— Добре — съгласи се с нехарактерно за нея смирение. Направи вял жест. — Проблемът е, че не знам какво да правя отгук нататък.

— Да видим какво ще предприеме инспектор Брандън. Полицайте не могат да си затворят очите за Спрингър и неговия съучастник, особено след като има още една мъртва жена.

— Още една удавена жертва, която случайно е била от поредицата любовници на Ник Тримейн — допълни Айрин.

Оливър тъкмо щеше да отпие от уискито, но задържа чашата. Впери поглед в Айрин. Искаше тя да разбере какво всъщност се случи тази вечер и колко беше важно.

— Дейзи Дженингс е мъртва, но тази вечер тя не беше единствената мишена.

— Съзнавам го. — Айрин остави чашата си. — Двамата с теб също бяхме мишена.

— Аз не — отбеляза той. — Само ти. Никой не знаеше, че ще съм с теб. Не и докато всичко не свърши.

Тя го погледна поразена.

— Толкова съм...

Той вдигна ръка.

— Не го казвай. Онова, което разбрах, е, че някой е готов на всичко, за да те спре. Спрингър каза, че той и неговият другар са наети да те сплашат. Може да е вярно. Може дори да са убедени, че това е самата истина. Но мисля, че който ги е наел да подпалят склада, щеше да бъде доволен, ако беше загинала в пожара.

Айрин пое дълбоко дъх, отиде до прозореца и се загледа в градината и в осветения от луната океан.

— Смъртта ми щеше да опрости нещата — отбеляза.

— Да, и щеше да осигури обяснение за смъртта на Дженингс.

— Полицайте щяха да заключат, че аз съм я убила, после случайно съм бутнала фенера и съм умряла в пожара. Но какъв е бил моят мотив? Защо да убивам Дейзи Дженингс?

— Съгласен съм, че има слаби места в постановката, но се съмнявам, че някой би се загрижил. Полицайте щяха да бъдат доволни случаят да се приключи.

Айрин се обърна.

— Случаят тази вечер е различен. Тримейн използва пожар срещу мен. При Дейзи и Глория Мейтланд, и другите беше инсцениран нещастен случай с удавяне.

— Причините да промени модела може да са много. Илюзионистите преработват фокусите по най-различни начини, за да бъдат винаги убедителни. Вероятно убиецът е решил, че полицаите няма да пренебрегнат лесно случай с две жертви на удавяне за една вечер на едно и също място. Между другото пожарът има много предимства.

— Предимства ли?

— Пожарът е класически и много ефикасен начин за унищожаване на доказателства.

Айрин премисли думите му.

— Да, разбирам какво имаш предвид.

— Но най-същественният въпрос е къде убиецът е намерил Спрингър и Далас?

— Спрингър загатна, че са наемни биячи — каза Айрин.

— Тримейн не е от града. Той няма да знае как да намери местни биячи.

— В такъв случай ги е довел от Ел Ей.

— Може би. Или от студиото са осигурили кой да разчисти безобразията, които Тримейн сътвори в Бърнинг Коув. Няма смисъл да умуваме повече тази вечер. Нужна ни е повече информация. И все пак разбрахме едно нещо.

Айрин сви вежди.

— Какво?

— Вече е ясно, че мишената си ти. Не бива да си сама, особено докато не открием кой се опита да те убие тази вечер.

Тя го погледна безизразно и се обърна с гръб към него. Раменете ѝ бяха вцепенени.

— Не мога да си позволя бодигард, ако това предлагаш — каза тя. — И моята издателка няма да се съгласи на такъв разход... поне не за дълго. Всъщност как човек си наема бодигард?

— Забрави за бодигарда. Да намериш такъв, който си знае работата, на когото може да се вярва, не е лесна работа. По-добре да останеш тук, при мен, докато ситуацията се разреши.

Тя се обърна.

— Тук ли? В хотела ли имаш предвид?

— Не, в моето жилище. Независимо от онова, което се случи с Глория Мейтланд, имам отлична охрана, със сигурност по-добра отколкото в пансиона. В хотелския комплекс ще бъдеш сравнително в безопасност, разбира се, ако не излизаш оттук.

Тя го зяпна смаяно. Отне ѝ известно време да се съвземе.

— Благодаря. Предложението ти е много благородно, но наистина, не е необходимо.

— Моята спалня е на партера. — Оливър говореше много отчетливо. — Спалнята за гости е на горния етаж, ако си спомняш. Видя я в нощта, когато откри тялото на Мейтланд в басейна.

Почака тя да проумее казаното.

Айрин се изчерви.

— Не исках да кажа...

— Повярвай ми, избягвам да се качвам и да слизам по стълбите винаги когато е възможно. Никой няма да нарушава личното ти пространство.

Лицето ѝ стана тъмночервено.

— Нито за миг не съм се усъмнила, че няма да бъдеш съвършеният джентълмен.

Оливър не беше сигурен дали това е комплимент, но повече не засегна този въпрос.

— Добре, тогава е уредено.

По изражението ѝ стана ясно, че ще се заинати.

— И двамата знаем, че не мога да се крия в хотела безкрайно. Имам работа, която не мога да си позволя да загубя. Имам и апартамент в Ел Ей. Всъщност възнамерявах днес да отида дотам, за да си взема дрехи и да огледам дали не е откраднато нещо. Но ще замина утре. — Погледна часовника. — Вече е днес.

— Ще продължиш ли да работиш по случая „Тримейн“? — Направи гримаса. — Разбира се, че ще продължиш. Аз пък какво ли си въобразявам?

— Ако се откажа, Тримейн ще продължи да убива любовниците си и да му се разминава. Тази вечер настъпи обрат. Чувствам го. Той започна да се паникьосва.

— Тази вечер не можем да разрешим всичките ти проблеми, но един можем — твоята безопасност. Остани да спиш тази нощ тук. Ще

изпратя някого в пансиона да прибере багажа ти. На сутринта полицаите ще ни осведомят какво става. Това ще ни помогне да решим какво да правим по-нататък.

Тя примигна.

— Ние ли?

Той допи уискито си.

— Ние — потвърди.

Тя се умълча, като че ли не ѝ хрумваше отговор.

Може би трябваше да приеме липсата ѝ на ентузиазъм като лична обида.

Тя пак започна да снове напред-назад и изведнъж спря насред стаята.

— Чантата на Дейзи, забравих за нея. Предполагам, че трябва да я предадем на инспектор Брандън.

И двамата погледнаха зелената чанта, която тя остави на масичката.

— Виж какво има в нея.

Айрин отиде до масичката, взе чантата и я отвори. Извади от нея червило, пудра, кърпичка, портмоне за дребни пари и сгънат лист. Разгъна го.

— Като че ли са някакви бележки. Написани са на ръка.

Прочете няколко изречения на глас:

Повярвайте ми, ще искате да чуете това, което имам да ви кажа. Знам какво в действителност се случи в нощта, когато Глория Мейтланд умря.

На ъгъла на улиците „Олив“ и „Палм“ има телефонна кабина. Бъди там в единайсет и трийсет. Ще ти се обадя и ще ти кажа къде ще се срещнем.

Има стар изоставен склад в края на Мирамар Роуд. Не забравяй, ела сама. Сделката отпада, ако забележа някого с теб.

Айрин престана да чете и вдигна поглед шокирана.

— Това е сценарий. Някой е продиктувал на Дейзи какво да каже.

— Друго не пише ли?

Айрин пак погледна бележките.

— Не, има само още едно изречение: „Попитай Тримейн за «Островни нощи» и «Пиратски пленник».“

— Приличат ми на филмови заглавия — каза Оливър.

— Но не са филмите, които той е правил в Холивуд.

— Тримейн не е първата бързо изгряла звезда, която в миналото е участвала в порнографски филми.

— Такива проблеми се уреждат постоянно — отбеляза Айрин. — Не убиваш човек заради някакъв си порнографски филм. — Поколеба се, преди да попита: — Какво ще кажеш?

— Зависи от филма.

— Ще дадем ли сценария на инспектор Брандън? — попита тя.

— Не и преди да разберем какво става.

ДВАЙСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Асистентът му е дал погрешен ключ. Не става на ключалката за веригите. Уловен е в стоманена клетка.

Това е единственото предупреждение.

Губи ценни секунди да извади резервния ключ от тайното му място и отключва веригите, с които е вързан. Тогава разбира, че погрешният ключ не му е даден случайно. Грешки при фокусите на Оливър Уорд не се допускат.

Ще умре, ако не се освободи.

Първият изстрел разкъсва бедрото му. Руква кръв като горещ фонтан. Вторият одрасква същия крак.

Третият не го засяга на косъм. Чува острият метален звук, когато куршумът уцелва веригата.

Чува вече и публиката, която пици. Письците като че ли идват от друго измерение. Не вижда нищо заради черните драперии около клетката на смъртта.

Ужасените викове и крясъци стават все по-пронизителни. Осъзнава, че кръвта се стича от клетката на сцената.

Болката в крака го изгаря. Също и истината. Това, което се случи, не е злополука...

Оливър се събуди, облян в студена пот, както винаги, когато сънуваше този кошмар. Комбинацията от уиски, аспирин и лед беше притъпила болката и той се унесе в неспокоен сън, но ефектът отмина.

Поколеба се дали да не вземе медикамента, който лекарят му подписа за силни болки и безсънни нощи, но се отказа. Трудно понасяше лекарството. Замъгляваше ума и възприятията часове наред и той изпадаше в странно, полусъзнателно състояние.

Скоро щеше да се зазори. Сутринта трябваше да е с бистър ум. Налагаше се да измислят план. Да предприемат действия.

Действителността го стимулира, взе бастуна и стана. Обу пантофи, облече халат и излезе в коридора.

Застана за момент в тъмното и се заслуша напрегнато. Беше свикнал да бъде сам. Нощем „Каса дел Мар“ ехтеше от тишина.

Тази нощ беше различно. Горният етаж тънеше в мрак, но той не чувстваше самота, което често се случваше между полунощ и зазоряване. Айрин беше там.

Мина през набраздената от лунни лъчи дневна, отвори остъклената врата и излезе в градината. Застана до личния си плувен басейн.

Първите бледи лъчи на зората просветлиха атмосферата. Благоуханието от градината и морският мирис се смесваха и въздействаха като стимулант.

Зората имаше най-целебен ефект срещу кошмарите и спомените.

Седна на един от бамбуковите столове с възглавници и ветрилообразни облегалки и несъзнателно започна да разтрива крака си, докато обмисляше възможностите.

Дочу тихите стъпки на Айрин, докато слизаше по стълбището и прекосяваше дневната. После тя се появи на вратата. Мина му през ум, че не е изненадан. Присъствието ѝ беше така естествено. Можеше да свикне да не е сам в „Каса дел Мар“. „Илюзия“ — помисли си.

— Не можеш ли да спиш? — попита.

— Поспах малко — отвърна тя. — Благодарение на уискито.

— Универсален лек, но временно облекчава. Все пак действа доста добре.

— Да.

Тя седна на другия бамбуков стол. На светлината на настъпващия ден видя, че пак е облякла хотелски халат за баня. Косата ѝ като че ли беше пригладена назад с пръсти. Усещаше колко е разтревожена, но усещаше и упоритата решителност, която беше така характерна за нея. „Какви тайни криеш, потайно момиче?“

— Днес ще дойда в Ел Ей с теб да вземем багажа ти и да проверим какво е положението в апартамента — каза той.

Тя му хвърли кос, недоверчив поглед. Оливър разбра, че е докоснал прикритата тайна.

— Не е необходимо да понасяш това дълго пътуване. Ще ти бъде неудобно, като имам предвид горкия ти крак.

Той се подразни:

— Кракът е мой. Остави ме аз да се тревожа за него.

— Ако си толкова убеден, че имам нужда от бодигард, нека някой от твоите хора да ме придружи.

Тя не протестираше срещу идеята някой да я придружава, но определено се чувстваше неловко при перспективата той да ѝ прави компания. Оливър осъзна, че тя не иска да е с нея, докато оглежда апартамента си. Страхуваше се от неговата наблюдателност.

— Няма да ти се пречкам — каза той.

Тя се скова.

— Не исках да кажа да не идваш с мен.

Той се усмихна.

— Но го каза.

— Виж, нямам нищо против да ме придружиш до Ел Ей — започна Айрин малко по-остро. — Просто се тревожа за твоя крак, нищо повече.

— Казах ти, ще се погрижа за него.

— Добре. Кракът си е твой.

— Да, мой си е.

Тя го погледна недружелюбно.

— Досаден си.

— Може би.

— Винаги ли си толкова раздразнителен?

— Не зная. Попитай моя персонал.

Тя му се усмихна хладно.

— Не е необходимо. Имам свое мнение.

Той я погледна внимателно.

— И какво по-точно е твоето мнение?

— Мисля, че някои теми, като споменаването на твоя крак, те дразнят.

— Дразни ме споменаването на „горкия“ ми крак.

— Ще се постарая да го запомня. — Тя се заоглежда, като че ли търсеше друга тема за разговор. — Виждам, че имаш частен басейн.

— Използвам го да упражнявам „горкия“ си крак.

— Разбирам. — Тя прихлупи реверите на халата и стана. — Мисля, че достатъчно те подразних за един ден, а слънцето даже още

не е изгряло. Ще отида в моята стая и ще се облека. Предстои ни дълъг път.

Направи няколко крачки към потъналата в тъмнина вила.

— Айрин?

Тя спря и погледна през рамо.

— Да?

— Всичко ще бъде наред. Ще стигнем до истината. Партньори сме, помниш, нали?

Тя се върна и застана срещу него.

— Не сме само партньори. Не и след изминалата нощ.

— Тогава какви сме?

— Не зная — отговори. — Видях, че твоят приятел Лутър Пел ти има доверие, и вече ти го казах. Това ме насърчи. Но след преживяното снощи знам, че мога да ти вярвам. Това за мен е много важно.

— Почти нищо не знаеш за мен.

— Всеки има тайни — подчерта тя. — Това не означава, че не мога да ти вярвам.

— Хубаво е да го знам — каза той. — Защото и аз ти вярвам.

— Защо?

— По дяволите, ако имах представа. Може би защото не ме изостави в горящия склад.

— И ти нямаше да ме изоставиш.

— В такъв случай толкова знаем един за друг. Не е ли достатъчно?

— За мен е достатъчно. Засега.

После, преди той да осъзнае намерението ѝ, тя се наведе и леко докосна с устни страната му.

Топлината на тялото ѝ обгърна като с милувка сетивата му. Прониза го неизпитвано чувство на сигурност. Посегна към нея, но тя вече се беше отдръпнала.

Изпрати я с поглед, докато не изчезна в тъмната гостна.

Едва тогава осъзна, че през последните няколко минути изобщо не е усещал болката в крака.

Усмихна се, смаян от своята реакция към тази жена и към зората на новия ден.

Магия, истинска магия.

ДВАЙСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Тъкмо привършваха да закусват с пъпеш, бъркани яйца и препечени филийки, когато телефонът иззвъня. Оливър взе бастуна и се изправи.

— Ако имаме късмет, може да е Брандън с новини.

Отиде в дневната да се обади. Айрин намаза масло на препечена филийка и се загледа в танцуващите слънчеви отблясъци върху повърхността на басейна.

Опита се да не обръща внимание на раздразнението, което най-ненадейно усети. Напомни си, че с Оливър очакваха обаждането. Проблемът беше, че се наслаждаваше на интимния момент — прекрасна закуска в градината в началото на още едно съвършено калифорнийско утро.

Беше твърде съвършено. Действителността непременно щеше да го наруши.

След няколко минути Оливър се върна. Изражението му беше сериозно, но тя почувства енергията в атмосферата около него.

— Е?

Той седна срещу нея. Като че ли тази сутрин се движеше по-свободно. Прие това като знак, че снощи не е претоварил твърде много горкия си крак. „Задраскай «горкия» — каза си тя. — Човекът има гордост. Трябва да зачитам чувствата му.“

— Брандън потвърди, че Спрингър и неговият другар, когото познаваме с името Далас, са наемни биячи.

— Толкова знаем и ние. Въпросът е кой ги е наел.

— Според Спрингър и двамата са професионални статисти. Явно напоследък в студиото няма достатъчно работа и те припечелвали допълнително, като изпълнявали поръчки на някакъв съмнителен тип на име Макалистър с прозвище Холивудския Мак. Спрингър твърди, че той и неговият другар не знаят кой е поръчал снощния палеж. Холивудският Мак не им е казал името на така наречения клиент, но Брандън се е обадил на колеги от полицията в Ел Ей. Било известно, че

Холивудския Мак изпълнявал поръчки на някои от филмовите студиа, в това число и на онова, с което Тримейн има договор.

— С други думи, този Мак дава под наем своите яки момчета на онзи, който се занимава с тъмните дела, за да разчистват кашите, забъркани от звездите на студиото.

— Чистачи, наемници, негодници на работа в студио, както искаш ги наречи, тяхната работа е да потулват скандали.

— Излиза, че някой от студиото на Тримейн е наел двамата биячи да се отърве от мен.

— Брандън каза, че Спрингър се придържа към първоначалните си показания. Бил нает да подпали склада. Двамата с неговия съучастник са знаели, че си там, но идеята е била да те сплашат, не да те убият.

— Ами Дейзи Дженингс? Спрингър как обяснява, че там е намерен нейният труп?

— Тази част наистина е най-интересната — отговори Оливър. — Спрингър се кълне в живота си, че не знае за мъртвата жена на местопрестъплението. Било им обяснено, че ще има някаква жена, която да изплашат до смърт, подпалвайки пожар. Не е трябвало да умираш, каза Спрингър. Не знаел, че складът ще лумне като факла. Очаквал, че ще изтичаш навън.

— Да, но съм сигурна, че е трябвало да бъде мъртва или в безсъзнание, преди Спрингър и Далас да дойдат. Огънят е щял да унищожи доказателствата от местопрестъплението. Прав си. Замислено е да изглежда, като че ли случайно съм умряла в огъня, който съм запалила, за да прикрия убийството на Дейзи Дженингс.

— Да — потвърди с равен глас Оливър. — Мисля, че такъв е бил планът на убиеца.

— Но планът се е объркал, понеже ти ме придружи.

— Допий си кафето. Колата ми сигурно е готова вече. Тази сутрин Честър я провери и напълни резервоара.

Тя усети лека, пулсираща възбуда.

— С твоята кола ли ще пътуваме? — попита с привидно равнодушен тон.

— Да. Твоят форд не ми вдъхва доверие. До Ел Ей и обратно е много път и през повечето време ще минаваме през открити, безлюдни

местности. Няма много бензиностанции. Не искаме да закъсаме наред голо поле.

— Да, пътят е дълъг. Не е необходимо през цялото време само ти да шофираш. Ще се радвам да те сменям от време на време.

— Не.

— Часове наред шофиране ще се отразят зле на крака ти.

— Не.

— Денят е прелестен. Можем да спуснем гюрука.

— Да.

— Изобщо разрешаваш ли на някого да кара твоята кола.

— Не.

ТРИЙСЕТА ГЛАВА

Редакцията на „Дочуто под секрет“ се намираше на втория етаж на безлична сграда. Оливър огледа мръсното преддверие с надеждата да забележи асансьор. Асансьор нямаше.

Айрин застана в подножието на стълбището.

— Защо не ме почакаш тук? Няма да се бавя.

Той кипна, но се овладя. Не му беше лесно. „Тя просто е внимателна“ — каза си. Но, по дяволите, до гуша му дойдоха намеците за неговия недъг. Последното нещо, което искаше от Айрин, беше съчувствие.

— Идвам с теб — настоя.

Съвсем съзнателно говореше с безразличие, но тя примигна леко объркано. Оливър се досети, че е забелязала нещо в очите му, което ѝ е подсказало, че е твърде близо до невидимата граница, която беше очертал.

— Постъпи, както намериш за добре — каза тя.

Тя изкачи стълбите като газела.

Загледа се в добре оформените ѝ задни части, докато се отдалечаваше. Гледката галеше окоето, но навярно си заслужаваше да го изостави. Беше твърде чувствителен, като станеше въпрос за проклетия му крак. Стисна здраво бастуна, хвана се за перилото и започна да се изкачва. Като стигна на етажа, го посрещна неспирно чаткане на пишещи машини от голямата зала, наблъскана с бюра и репортери. Вратите на няколко кабинета бяха отворени, но онзи, с табела „Главен редактор“, беше затворен.

Вдигна ръка да почука, но вратата рязко се отвори. Страните ѝ пламтяха, очите ѝ бяха гневни.

— Отиваме си — заяви тя. — Уволниха ме.

Зад нея едра жена на средна възраст с невероятно червена коса седеше на очукано бюро. Велма Ланкастър. Макар че седеше съвсем неподвижно, тя като че ли вибрираше от енергия.

Загледа се в Оливър през очила, кацнали на върха на острия ѝ нос.

— Значи вие сте удивителният Оливър Уорд — каза тя.

— А вие сте бившата шефка на Айрин.

— По-сложно е. Защо вие двамата не седнете, за да обсъдим ситуацията като цивилизовани хора?

Велма имаше глас, който щеше да кънти от сцената.

Айрин ѝ се нахвърли:

— Днес не се чувствам особено цивилизована. Снощи едва не изгорях жива, днес ми казваш, че съм уволнена.

Велма нетърпеливо махна с ръка.

— Сядай — сопна се тя.

За изненада на Оливър Айрин неохотно седна на един стол. Стискаше скъпоценната си чанта и наблюдаваше Велма с присвити очи.

Редакторката отново насочи вниманието си към Оливър.

— Каква е връзката ви с Айрин, господин Уорд?

— Партньори сме — отговори Айрин. — Той беше с мен снощи, когато открихме още един труп и двама наемни убийци подпалиха склад, докато бяхме вътре.

Велма не сваляше поглед от Оливър.

— Е, господин Уорд? Какво ще кажете за себе си?

— Чухте Айрин — отвърна той. — Партньори сме. — Влезе в стаята, затвори вратата и седна. — Ще ни обясните ли защо тук ситуацията е по-сложна, отколкото на пръв поглед изглежда?

— До, точно това ще ви обясня. — Велма се приведе напред. Столът ѝ изскърца заплашително. — Можете ли да защитите Айрин?

— Моята охрана е много надеждна. А Лутър Пел е мой приятел. Предложи ми помощ, ако се наложи.

Айрин обърна рязко глава. Очите ѝ се разшириха.

— Не си ми казвал.

— Досега нямаше повод. Мислех си, че ще се почувстваш неловко.

Велма застана нащрек.

— Сигурно е същият Лутър Пел, който притежава клуб „Парадайз“ и няколко казина.

— Да — отговори Оливър. — Същият Лутър Пел.

— С други думи, разполагате със сериозна мускулна сила.

— Да — потвърди той.

Айрин погледна Велма, после Оливър и после пак Велма.

— Какво целиш с този разговор, Велма?

— Ето каква е работата. — Велма се приведе напред и заговори тихо: — Сутринта Ърни Огдън от студиото на Тримейн отново ми се обади. Този път нещата са много сериозни. Беше ми дадено да разбера, че ако не уволня журналистката, която причинява тревоги на Тримейн, моят вестник ще престане да съществува. Затова естествено уверих господин Огдън, че ще уволня Айрин Глейсън. Това и направих. Дори наредих на Алис да ти приготви обезщетение за една седмица. Чекът е на рецепцията.

Айрин изпъшка.

— Съжалявам, Велма. Нямах намерение да застрашавам „Дочуто под секрет“. Мислех, че ще мога да докажа, че Тримейн е убил Пеги, и че това ще донесе на вестника големи печалби.

— Съгласна съм, че ти разреших да продължиш да търсиш доказателства заради Пеги. Не приемам с леко сърце убийство на мой служител. Но сега съм в такова положение, че трябва да защитя другите си служители и вестника.

— Разбирам. — Айрин стана. — Да тръгваме, Оливър.

— Един момент — спря я Велма.

— Какво има? — попита тя.

— Това не бива да е край на твоята професия. Можеш да работиш на свободна практика. Ако докажеш, че Тримейн е убил Пеги или който и да е друг и ако арестуват Тримейн, ще купя твоята статия.

— Ще си помисля — каза Айрин. — Но не забравяй, че мога да приема по-изгодно предложение от друг вестник.

Запъти се към вратата. Оливър я последва. И двамата мълчаха, докато не седнаха в колата.

— Какво ще правиш? — попита той.

— Ще разнищя историята и ще напиша статията.

Той доволно кимна.

— Предчувствах, че точно това ще кажеш.

Рецепционистката ѝ се усмихна със съчувствие и ѝ даде плик, когато минаха покрай нея.

— Съжалявам, че се случи това — каза тихо.

— Благодаря — отговори Айрин.

— Братовчед ти намери ли те?

Айрин се изненада.

— Какъв братовчед?

— Един мъж те потърси вчера следобед. По гласа ми се стори, че е от Източния бряг. Имаше много изискан акцент. Каза, че е твой братовчед, бил по работа в града за няколко дни. Искаше да се срещне с теб. Дадох му адреса ти и телефонния номер. Но го предупредих, че в момента си извън града.

— Благодаря — каза Айрин. Погледна Оливър. В очите ѝ се четеше страх и недоумение. — Дали не е от студиото? Потърсили са начин да разберат къде живея.

— Може би — отговори той. — Да тръгваме.

ТРИЙСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Първият знак, че има и други проблеми освен уволнението, се появи, когато пъхна ключа в ключалката на вратата на нейния апартамент.

Не отключи.

— Ключа ли обърка? — предположи Оливър.

Айрин погледна ключа в ръката си.

— Не, този е.

Остро усещаше мрачното настроение, което навяваше позанемарената двуетажна сграда. Невъзможно беше да пренебрегне разликата между нея и изящната, отворена към слънцето архитектура на хотел „Бърнинг Коув“.

Оливър разгледа ключалката.

— Изглежда нова.

— Ами да — съгласи се Айрин и си отдъхна. — Крадецът сигурно е разбил ключалката, за да влезе. Госпожа Дрисдейл, моята хазяйка, сигурно е сменила ключалката. Ще слеза при нея да я уведомя, че съм се върнала и че трябва да ми даде новия ключ.

— Идвам с теб — каза Оливър.

Тя вече беше тръгнала, но спря и се обърна.

— Не е необходимо да слизаш два пъти по тези стълби.

— Идвам с теб — повтори той. — За всеки случай.

— Че какво може да се случи?

— Губим време, Айрин!

— Добре.

Съзнаваше всяка стъпка на Оливър зад себе си. Бастунът му тупваше на всяко стъпало. Чуваше как накуцва. Той не се оплакваше, но Айрин знаеше, че сигурно е болезнено за него, като имаше предвид през какво премина напоследък. След като слезе, тръгна по друг неприветлив коридор и почука на вратата на Норма Дрисдейл.

— По-полека — извика Норма с глас на заклетата пушачка. — Идвам.

Вратата се отвори със замах. Норма носеше избелял пенъор и невидима мантия от застоял цигарен дим. Безцветната ѝ коса, накъдрена с маша и оформена в прическа, която доскоро беше писък на модата, сега, благодарение на звезди като Джинджър Роджърс и Катрин Хепбърн, изглеждаше определено старомодна.

Норма примижа срещу Айрин, като че ли се мъчеше да си спомни коя е.

— А, ти ли си — изрече с дрезгав глас. — Чудех се кога ще се появиш. Вече се канех да продавам нещата ти. Мислех си да те почакам още една седмица.

— Какво? — На Айрин ѝ бяха необходими няколко секунди да проумее казаното. — Но аз съм платила наема.

Изражението на собственичката донякъде омекна.

— Съжалявам, ама само главоболия носиш, мила, пък аз си имам достатъчно. Повече не ми трябват.

Норма млъкна, задавена от кашлица.

— Какво говориш? — попита Айрин. — Бях образцова наемателка. Плащам навреме. Не водя мъже в апартамента. Не вдигам шум.

Изражението на Норма стана печално.

— Нещата се промениха, мила. Както казах, съжалявам, това е положението.

Оливър се загледа в Норма.

— Предполагам, че някой или те е посетил, или е позвънил по телефона, и те е посъветвал, че е в твой интерес да изгониш госпожица Глейсън.

— Да, от студиото изпратиха един разбойник. — Тя го изгледа с присвити очи. — Сигурно е същият, който два пъти разби апартамент 2Б.

— Два пъти ли го е разбивал? — попита Оливър.

— Да.

— Защо му е било необходимо? — попита Айрин.

— Откъде да знам — сви рамене Норма. — Първия път беше обърнал всичко наопаки. Изглеждаше като истински обир, затова се обадох на ченгетата и на теб. Но след втория взлом снощи си помислих, че негодникът ти е оставил съобщение.

— Какво съобщение? — попита Оливър.

— Искат да сплашат Айрин, предполагам. Да знае, че не е в безопасност никъде... че ще я намерят, където и да е. — Норма пак се закашля. — Ти си удивителният Оливър Уорд, нали? Фокусникът, дето оплеска номера си и едва не се уби. Във вчерашния брой на „Тайни от синия екран“ имаше снимка на теб и Айрин.

Той не обърна внимание на коментара ѝ.

— С какво те заплашиха, за да изхвърлиш госпожица Глейсън на улицата?

— Казаха ми, че ако не се отърва от някои обезпокоителни наематели, ще пламне пожар. Че мога да се простя с цялата сграда, а тя ми осигурява живота. Не мога да рискувам.

Айрин се овладя и се отдръпна.

— Съжалявам за неприятностите по моя вина, госпожо Дрисдейл. Къде е моят багаж? Ще го прибера и ще те оставя на мира.

— Нахвърлих го в кашони — измънка Норма. Избягваше да я погледне в очите. — Складирах ги в килера в края на коридора.

— Ще ги взема — каза Айрин.

Тъкмо щеше да тръгне и хазяйката изсумтя:

— Ще ти дам един ценен съвет, мила. Филмовите компании притежават този град. Не им се пречкай, ако искаш да си изкарваш хляба. Колкото по-скоро проумееш този факт, толкова по-добре за теб.

Айрин не отговори веднага.

— Загрях за какво става въпрос.

Норма насочи вниманието си към Оливър:

— Гледах веднъж твое представление. Дяволски добър беше, поне преди да сгафиш. Много ми хареса номерът с онази хубавичка полугола жена, дето тръгва право към огледалото и изчезва. Какво се обърка в онзи ден, когато едва не умря?

— Тайна — отговори той. — Законът на магьосниците.

— Ха, хм?

Оливър погледна Айрин:

— Да вземем кашоните.

Айрин се обърна и тръгна по коридора. Чу как вратата се затръшна и как Норма я заключи, с което се сложи край на този епизод от нейния живот.

Обзе я странно усещане на тъга и примирение. Апартаментите с изглед към океана, които се наемаха за седмица или месец, всъщност

не гледаха към океана и не предлагаха кой знае какви удобства. Но откакто дойде в Лос Анджелис, това жилище беше неин дом.

„Не за пръв път оставам без покрив“ — напомни си тя. Може би дом за цял живот не ѝ е писано да има.

Погледна Оливър, който вървеше след нея.

— Знаел си какво е станало, когато ключът не стана — подхвърли тя. — Досетил си се, че хазайката ме е изхвърлила. Затова настоя да дойдеш с мен.

— Веднъж един човек ми даде грешен ключ.

— Разбирам.

— Имам чувството, че този, който се опитва да те принуди да се откажеш от статията, може да реши да ти пречи по всякакъв начин.

Тя спря пред килера и отвори вратата. До метлите, кофите и парцалите за миене имаше три кашона, завързани с канап. На всеки един беше написано „Глейсън“. Тя се наведе да вземе единия.

— Защо не провериш дали всичките ти вещи са налице? — попита Оливър. — Норма Дрисдейл може да си е харесала нещо.

— Няма значение. — Айрин понесе първия кашон. — В моя апартамент нямаше нищо ценно. Беше само място за спане.

ТРИЙСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

На Оливър му мина през ума, че тъй нареченият апартамент с изглед към океана не е бил само за спане. Бил е дом на Айрин или най-малкото убежище. И сега беше лишена от него, откраднато от човека, който уреждаше тъмните сделки на студиото и живееше добре, подкупвайки ченгета и съдии и сплашвайки такива като Норма Дрисдейл.

Подреди последния от трите малки жалки кашона в багажника на колата и седна зад волана. За момент се взря в Айрин. Тя гледаше право пред себе си. По хладнокръвното ѝ изражение нищо не личеше, но той долавяше изблика на чувства зад привидното ѝ спокойствие.

Оливър осъзна, че всъщност второто нахлуване в апартамента я разтревожи особено много. Държеше се спокойно, докато Норма Дрисдейл не спомена, че апартамент 2Б е разбиван два пъти. В момента Айрин изглеждаше като в транс.

— Всичко е наред — каза той. — Ще останеш при мен, докато не се справим със ситуацията, нали не си забравила?

Чак сега тя го погледна.

— Благодаря ти — изрече много учтиво. — Но и двамата знаем, че това не може да продължава вечно. Трябва да напредна в моето разследване, преди да убият още някого.

— Съгласен съм. — Оливър запали двигателя. — Но мисля, че имаме повече възможности в Бърнинг Коув, отколкото тук, в Ел Ей.

— Заради силното влияние в града на студиото, с което Тримейн е сключил договор ли?

Той запали двигателя.

— Студиата може да контролират Холивуд, дори Ел Ей, но пипалата им не могат да стигнат навсякъде. Номерата им не минават навсякъде в Бърнинг Коув. И Лутър Пел и аз не приемаме заповеди от тях.

— И все пак имат голямо влияние. Ако забранят на звездите си да посещават твоя хотел или клуб „Парадайз“...

— Трябва да виждаш нещата в истинската им светлина, Айрин. Първо, имаме работа само с едно студио, студиото на Тримейн, а то нито е най-голямото, нито най-могъщото в Холивуд. Второ, студиото се интересува само от бизнес. Да, Тримейн е ценна собственост, поне засега. Те се стараят да защитават вложенията си. Но ако директорите на върха решат, че той създава повече проблеми, отколкото си заслужава, ще се отърват от него без капка колебание.

— Всичко е просто бизнес.

— Именно.

— В такъв случай трябва да намеря доказателства, че Тримейн не заслужава покровителство.

— Тази е нашата цел. Готова ли си да се върнем у дома?

Тя поклати глава и се обърна към сградата с гръмка име „Изглед към океана“.

— Не мога да се върна у дома. Току-що ме изхвърлиха от апартамента.

— Неволна грешка. Искам да кажа готова ли си да се върнем в Бърнинг Коув?

— Мисля, че да. Не че имам къде другаде да отида.

— Твоят ентусиазъм нещо премина.

Тя въздъхна дълбоко, поуспокои се и стисна чантата си.

— Още се чувствам... дезориентирана. Не мога да повярвам, че от студиото са изпратили някого два пъти да разбие апартамента ми.

— Нито пък аз.

Тя го погледна умолително.

— Би трябвало да ме успокоиш. Каж ми, че само искат да ме сплашат.

— Бих те успокоил. Поправи ме, ако греша, но имам чувството, че заплахите от студиото са за предпочитане пред нещо друго, може би много по-страшно.

Тя притихна. Оливър виждаше, че се колебае дали да му се довери.

— Всеки е със своите тайни, Айрин, но си имаме работа с убиец. Ако става въпрос и за нещо друго, трябва да знам.

Отначало тя не каза нищо, след това очевидно взе решение.

— То е кошмар — промълви тихо. — Дори не знам откъде да започна.

— Защо не започнеш от това какво носиш в чантата си.
Тя го погледна онемяла и може би ужасена.
— Как разбра?
— Може би защото никога не я изпускаш от ръце.
Тя изпъшка.
— Толкова ли бие на очи?
— Вероятно не всички забелязват.
Тя го погледна предпазливо.
— Но ти се вглеждаш в подробностите.
— Наречи го моя странност. Знам, че носиш репортерския си бележник и онзи малък пистолет, който извади снощи. Но има и още нещо, нали?
— Да.
— Разкажи ми за кошмара.

ТРИЙСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Разказа му всичко.

Веднъж започнала, не можеше да спре. Облекчението, което я обзе след споделянето на тайната, пазена повече от четири месеца, беше така поразително, че се разплака. Толкова отдавна не беше плакала, че дори се изненада.

Ел Ей беше на няколко километра зад тях, когато завърши разказа. Оливър свърна в една отбивка с изглед към океана и изключи мощния двигател.

Тя извади от чантата кърпичка и попи сълзите си.

— Съжалявам. Напоследък бях много напрегната.

— Нищо чудно, след всичко, което току-що ми разказа.

Тя се овладя.

— Това е историята. Моята бивша работодателка беше убита. Беше ми написала съобщение с кръвта си да бягам и писмо, за да ме предупреди, че бележникът е опасен, че не бива да вярвам на никого, дори на ФБР. Написа ми още, че ако се стигне да най-лошото, мога да се откупя с него. Постоянно се оглеждам през рамо след онази ужасна нощ.

Оливър се обърна към нея. Беше невъзможно да види израза на очите му заради слънчевите очила. „И без тях няма да отгатна какво си мисли, ако сам не пожелае“ — помисли си тя.

— Дошла си в Калифорния, защото си бягала от убиец — каза той, — но нямаш представа кой те преследва.

— Не, нямам ни най-малка представа. Страхувах се да се доверя на когото и да било.

— Което ни довежда до проблема с второто нахлуване в твоя апартамент.

— Сигурно е съвпадение. Каква е вероятността онзи, който преследва бележника на Атертън, да се появи след четири месеца и да нахлуе в жилището ми двайсет и четири часа след наемниците на студиото?

— Вероятността е съвсем реална, ако убиецът на Спенсър те е проследил до Ел Ей.

— Но моментът... — Млъкна потресена. — По дяволите! Нашата снимка пред пансиона.

— Вчера сутринта твоята снимка беше на заглавната страница на най-големия клюкарски вестник в Ел Ей.

— Но аз смених името си, работата си. — Млъкна, понеже дори за нея думите й звучаха неубедително. — Откъде знае как изглеждам?

— Необходими са му били относително скорошна твоя снимка и усет за детайли.

— Госпожица Спенсър обожаваше фотографията. Беше ѝ хоби. Снима ме няколко пъти, докато живеех при нея, включително пред красивата нова кола, която ми подари. Държах снимката на скрина в моята спалня. Ако някой я е намерил, ще знае не само как изглеждам аз, но и моя пакард.

— Какво стана с колата?

— Реших, че много бие на очи. Изоставих я на един черен селски път и един ден пътувах на стоп. После с малка сума от парите, които госпожица Спенсър ми беше оставила в кутията от обувки, си купих евтина кола на старо. После като пристигнах в Ел Ей, я продадох и си купих форда, който карам сега.

— Постъпила си умно — каза Оливър. — Смяната на колите и пътуването на автостоп може би са ти спасили живота. Разкажи ми повече за този бележник, който бил толкова опасен.

— Принадлежал е на някой си доктор Атертън, който е работел в лабораторията, за която ти разказах.

— „Солтуд“. Когато си позвънила, са ти казали, че е мъртъв.

— Да.

— Имаш ли нещо против да хвърля едно око на този бележник?

Тя се поколеба. „По навик“ — помисли си. Четири дълги месеца да пази този бележник се беше превърнало във фиксидея. Стори ѝ се странно да го извади на дневна светлина и да го покаже на друг човек.

Оливър чакаше, без да я притеснява.

Тя извади от чантата стенографския бележник, в чиято подвързия беше скрила другия бележник.

— Хитро си го измислила — отбеляза Оливър.

Тя извади бележника на Атертън от малкия тайник и му го подаде. Той свали слънчевите очила и отгърна кожената корица. Тя го наблюдаваше, докато той бавно разлистваше страниците.

— Има само числа, диаграми и изчисления — обади се Айрин.
— В училището за секретарки не се изучава много математика.

Оливър прелисти още няколко страници.

— И в училището за илюзионисти не се набляга на този предмет.

— Има ли училище за илюзионисти?

— Извинявай. Глупава шега. — Затвори бележника и ѝ го подаде. — Нямам представа какво означават тези изчисления, но зная кой ще ни помогне.

— Не бива да го показвам на никой друг. Казах ти, на никого не мога да се доверя.

— Спокойно, на чичо Честър можем да се доверим.

ТРИЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

„Няма съмнение — мислеше си Джулиан Енрайт, — влюбих се в Калифорния, а «Бърнинг Коув» е олицетворение на всичко, което обожавам в този щат.“ От палмовите дървета, обграждащи дългата елегантна алея за коли до изящните галерии в испански колониален стил и искрящите шадравани, хотелският комплекс беше жива версия на филмов декор.

Хотел по негов вкус.

Избра си място на дългия излъскан бар. Остъклените врати на салона бяха широко отворени към проблясващия басейн и излагащите се по шезлонгите полуголи хора.

Барманът беше невероятно красив. Меднокестенявата му коса беше пригладена назад, откривайки високото му чело. Беше строен и грациозен, с големи сини очи, оброчени с дълги мигли.

— Какво да ви предложи, господине? — попита.

И гласът му беше като всичко останало — нисък, равен, с леко загатната чувственост, точно колкото трябваше.

— Какво ще ми препоръчате? — попита Джулиан, главно за да послуша още малко този сочен глас.

— Специалитетът на заведението е „Слънчев изгрев“ — ром със сок от ананас.

— Струва ми се твърде сладко за мен. Ще пийна скоч със сода.

— Да, господине.

Джулиан се усмихна.

— Знаете ли, трябва да играете във филми.

— Вече съм го чувал.

— Мога ли да попитам как се казвате?

— Уили.

— Имаш ли си презиме?

— Да, господине, имам.

Уили се усмихна служебно и се понесе плавно да приготви питието. Джулиан го загледа за момент, като се питаше какво има у

този барман, което така много го интересува. По принцип мъже не го привличаха. Но красотата, независимо от пола, винаги притегляше погледа му.

Уили сервира питието му и отиде да обслужи друг клиент. След това се усмихна на навъсения мъж, който седеше до него. „Друг красив екземпляр, но по много по-традиционен начин“ — помисли си Джулиан.

— Вие сте Ник Тримейн, нали? — попита.

Ник отпи от джина с тоник и тресна чашата на бара.

— Така ме наричат.

— Имате си проблеми според вестниците.

Актьорът го стрелна с поглед.

— Кой, по дяволите, си ти?

— Спокойно. Тук съм, за да ти помогна.

— Огдън ли те праща?

Джулиан се огледа, преструвайки се на дълбоко обезпокоен някой да не ги подслушва. След това сниши глас:

— Без имена. Ако се разчуе и вестникарите научат за целта на моето посещение, студиото ще отрече, че знае за мен. Ясно ли е?

— Да, ясно е. — И Ник сниши глас, но по тона му личеше, че е обнадежден. — Да разчистиш бъркотията ли те пратиха?

— Някой трябва да свърши тази работа. Не само твоето бъдеще е застрашено. Студиото е вложило много в теб.

— Да не би аз да не го знам?

— Да отидем някъде, където ще можем да говорим на спокойствие.

— В моята вила — предложи Ник. — „Каса де Оро“.

— Много добре. Но първо си изпий питието. Нека всичко да изглежда нормално. Не бива да бързаш, не бива да се тревожиш. Наслаждаваш се на своята ваканция в Бърнинг Коув.

— Как каза, че ти е името?

— Не съм казвал. Джулиан. Джулиан Енрайт.

Не се поколеба да се представи с истинското си име. Тук, на Западния бряг никой не познаваше него или семейството му, пък и да започнеше да разпитва, прикритието щеше да издържи. Името Енрайт и правната фирма с дълга история бяха идеално прикритие. Никой

никога не беше заподозрян, че „Енрайт и Енрайт“ имат и друга дейност, освен уважавана адвокатска практика.

— Радвам се да се запознаем, Джулиан. По акцента ти личи, че не си от този край на Щатите.

— От Източния бряг съм — отговори Джулиан.

— От кога си тук?

Джулиан се усмихна.

— Недостатъчно дълго.

Заговориха се на обичайните теми, довършвайки питиетата си. Джулиан се заглеждаше от време на време в бармана Уили.

Отне му известно време да се досети, но него много го биваше с детайлите. Докато довършат питиетата, беше почти сигурен какво имаше в Уили, което възбуди интереса му. Уили беше жена, която се представяше за много привлекателен мъж.

Зарадван от своето заключение, ѝ се усмихна.

Уили се престори, че не забелязва.

„Хванах те, бейби“ — помисли си той.

След като разреши загадката, изгуби интерес. Не беше дошъл в Бърнинг Коув да прелъстява когото и да било — мъж или жена. Имаше работа и вече беше загубил много време. Тази сутрин баща му отново телефонира да го попита за новини и да го пришпори да действа. Очевидно наддаването за бележника на Атертън се разгорещаваше.

Ник остави чашата.

— Да тръгваме.

— По-спокойно — каза Джулиан. — Всичко ще бъде наред.

— Не твоята кариера е застрашена.

„Това е самата истина“ — помисли си Джулиан. Ако не успее да открадне бележника, баща му ще се ядоса, но ще има и други задачи. В края на краищата не липсваха клиенти на фирмата за нейните единствени по рода си услуги. Винаги приемаше работа и никога не я оставяше недовършена.

Двамата с Тримейн бавно излязоха от фоайето, обсъждайки важната тема дали да не поиграят голф на сутринта.

Вървяха по покрития пасаж към вилата на Тримейн, когато по алеята за коли се зададе красив автомобил. Караше го някакъв мъж. Носеше слънчеви очила и разкопчана риза. До него седеше жена, чиято коса отчасти беше прибрана с шал, вързан под брадичката. Тя също

носеше очила, които бяха твърде големи и почти скриваха лицето ѝ. Но нещо в линията на лицето прикова вниманието на Джулиан.

— Хубава кола — произнесе се той. — Като че ли е правена по поръчка.

Ник се обърна да погледне. Направи гримаса.

— Говори се, че е най-бързата в Калифорния.

— На човек, когото познаваш ли е?

— Това е колата на Оливър Уорд. По дяволите! Чух, че кучката спи с него. Какво, да му се не види, е намислила?

— Кучката ли?

— Това е тя, журналистката, която се опитва да ме съсипе. Същата, заради която Огдън те е изпратил.

— Айрин Глейсън ли?

— Да.

„Виж ти, виж ти. Здравей, Ана Харис. Най-последно се срещнахме.“

— С Уорд ли спи? — попита Джулиан.

— Той е сакат. Оплескал нещо при последното си представление. Около басейна е пълно с хубави жени, но тип в неговото положение сигурно не може да свали нито една от тях. Затова се примирява с кучката.

ТРИЙСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

— Имам чувството, че ме преследва — каза Ник.

Поведе госта си през дневната на вилата и излязоха на сенчестата веранда към задния двор. Настаниха се на бамбуковите столове.

Джулиан Енрайт не приличаше на яките момчета, които обикновено изпращаше Огдън. Не беше някой наконтен бивш каскадьор и изобщо не приличаше на оскотял мафиот. Беше красив, с аристократичния маниер на човек от добро семейство, може би един рус Кари Грант. Походката и жестовете му бяха небрежно-елегантни също като на Кари Грант, държеше се сякаш светът му принадлежи. И косата му явно беше с естествен цвят, дрехите — шити по поръчка, и на стройната му, атлетична фигура стояха превъзходно.

„Слава богу, Енрайт няма амбиции за филмова кариера — помисли си Ник. — Иначе щеше да е сериозен конкурент за главните мъжки роли.“

— Разкажи ми всичко от начало до край — започна Енрайт. — Не пропускай нито една подробност. Искам да съм наясно с какво точно ще трябва да се оправям.

— Огдън не те ли осведоми?

— Предпочитам сам да проуча обстоятелствата.

— Да проучиш ли?

— Да събера фактите. Наречи го както щеш. Слушам те, Тримейн.

— Вече ти казах, имам чувството, че ме преследва.

— Сигурен ли си, че никога не са ви се пресичали пътищата с госпожица Глейсън? Секс за една нощ? Краткотрайна любовна афера?

— Сигурен съм, тя не е мой тип. — Ник беше твърде неспокоен, стана и започна да снове напред-назад. — Има ми зъб, казах ти.

— Имаш ли някаква представа защо? — попита Енрайт.

— Може би. — Ник престана да снове и сви рамене. — Случи се нещо с друга журналистка от клюкарския вестник, в който работи

Глейсън.

— И какво по-точно се е случило с другата журналистка?

— Подхлъзнала се е във ваната, ударила си е главата и се е удавила.

— Но госпожица Глейсън не вярва в тази версия.

— Предполагам — промърмори актьорът. — След това още една жена се удави.

— Имаш предвид удавената тук, в хотела.

— Очевидно Мейтланд е имала среща с Глейсън при басейна във фитнес салона онази нощ. Със сигурност е щяла да й наговори куп клюки за мен. Но Глейсън каза на ченгетата, че е заварила Мейтланд мъртва в басейна. После се появи статия на заглавната страница на „Дочуто под секрет“, в която се намекуваше за връзка между мен и Мейтланд. След това репортери от цялата страна започнаха да звънят в студиото да искат интервю с мен.

— При други обстоятелства в това нямаше да има нищо лошо.

Като че ли ледени пръсти се впиха в тила на Ник. Енрайт говореше, като че ли не е схванал намека.

— Това не е шега, Енрайт. Глейсън се опитва да ми припише отговорността за две мъртви жени. Ако тази история излезе от контрол, с кариерата ми е свършено.

— Има ли още нещо, което трябва да знам? — попита Енрайт.

Гласът му прозвуча отегчено. Ник едва преглътна внезапния си гняв. Не биваше да губи самообладание. Имаше нужда от Джулиан Енрайт.

— Снощи беше съобщено за още едно удавяне — отговори. — Местна златотърсачка на име Дейзи Дженингс.

— Познаваше ли тази Дженингс?

— Изчуках я веднъж в парка на клуб „Парадайз“. Същата нощ, когато Глория Мейтланд се е удавила. Дженингс беше моето алиби.

— И сега е мъртва. Имаш ли някаква представа какво е възнамерявала да каже на Глейсън?

— Не, по дяволите!

— Дженингс знаеше ли нещо за теб?

— Не! — Ник едва сдържаше гнева си. — Виж, твоята работа е да обуздаеш Глейсън, за да не създава повече проблеми, а не да се ровиш в сексуалния ми живот. Защо не отиваш да работиш?

— Прецизното разследване е ключ към успеха в моята професия.

— Да бе! И каква е по-точно твоята професия?

Джулиан се усмихна.

— Аз съм човекът, на когото хора като Огдън се обаждат, щом открият, че не могат сами да се справят с проблема. И така, сигурен ли си, че не знаеш защо Айрин Глейсън е стигнала до заключението, че ти си причина за нещастния случай с нейната колежка?

— Сигурен съм.

„Няма начин Айрин Глейсън да знае за Беки Скот“ — помисли си Ник. Бети Скот беше неговото минало... заровено минало.

— Сигурно има някаква причина да те подозира — продължи Джулиан със същия апатичен тон.

— Освен че другата журналистка, онази мъртвата, е разпитвала за мен, друго не знам. Търсила е да изрови нещо.

— И нямаш представа какво е търсила?

Ник промърмори:

— Не, никаква.

Имаше нужда от Енрайт, но проклет да бъде, ако издрънка тайните си пред него.

— Много интересно — замисли се Джулиан.

— Какво искаш да кажеш?

— Много трупове около тази Айрин Глейсън — каза Джулиан.

Ник го зяпна.

— Какво си помисли?

— Може би имаш право. Глейсън сигурно иска да те натопи.

— Нима предполагаш, че е убила Глория и другите?

— Нямам представа, но ми хрумна, че може да изфабрикува факти, за да направи кариера. Ако успее да ти припише вината, току-виж станала най-известната репортерка на холивудски клюки в страната, поне за известно време.

— Да, така е — съгласи се Ник. Обхвана го внезапна възбуда. — Точно това е. Готова е да ме съсипе само заради едно-две заглавия на първа страница.

— Не се тревожи. — Енрайт стана. — Тук съм, за да разчистя проблема, забрави ли?

— Да — отвърна Ник. — Не съм забравил.

— Тръгвам, не ме изпращай — каза Джулиан и се спря за малко.
— Още нещо. Абсолютно никой не бива да знае истинската причина на моето посещение. Разбра ли?

— И моята лична секретарка ли?

— Никой. За всички твои познати тук ние сме двама мъже във ваканция, които са се сприятелили. Разбра ли?

— Разбрах.

Джулиан изчезна в сенчестата всекидневна. Ник го изпрати с поглед и беше малко да се каже, че изпитваше страхопочитание. Този мъж се движеше безшумно като змия.

„Тук съм да разчистя проблема.“

След минута входната врата се отвори и затвори много тихо.

За пръв път, откакто започна кошмарът, актьорът си позволи известен оптимизъм. Може би, само може би, ще надживее връхлитащата го катастрофа.

Звънчето на вратата пропя.

— Влез — извика той.

Вратата се отвори и по плочника проехтяха плахи стъпки.

Едва не изпъшка.

— На верандата съм.

Клодия се появи на прага, стиснала своя бележник.

— Кой беше този мъж, когото видях да излиза? — попита тя.

— Запознах се с него в бара. Утре ще играем голф.

— Ах, да. Дойдох да ви съобщя, че господин Огдън отново се обади по телефона. Каза да ви предам, че всичко е под контрол.

Настроението на Ник веднага се оправи.

— Мисля, че Огдън този път има право.

— Този път ли?

— Хайде, разкарай се. Искам да уча репликите си за „Изгубения уикенд“.

Секретарката незабавно изчезна.

ТРИЙСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

— Интересно. — Честър нагласи очилата на носа си и започна да разглежда страница по страница бележника на Атертън с изострено внимание. — Приличат ми на математически формули, от онези, с които се изчисляват разстояния и ъгли. — Отгърна още няколко страници. — Хм.

— Какво има? — попита Оливър.

— Не мога още да отговоря на всичките ви въпроси. Необходимо ми е време, за да проуча бележките. Ще ми бъде от полза, ако зная върху какво е работел Атертън в лабораторията на „Солтуд“. Ще се обадя по телефона в компанията.

— Не — изплаши се Айрин. — Обаждах се в лабораторията още в началото. Така научих, че доктор Атертън е мъртъв. Лицето, което се обади, веднага започна да ме разпитва. Опита се да разбере коя съм и защо се обаждам. Изплаших се. Бившата ми работодателка е била убита заради този бележник.

— И въпреки това ти го е поверила — отбеляза Оливър. — Не ти е поръчала да го унищожиш.

— Да. Но ме предупреди от ясно по-ясно на никого да не вярвам... дори на ФБР и на полицаите.

Честър я погледна.

— Но нали е намекнала, че бележникът може да ти послужи да се откупиш, ако се случи най-лошото?

— Да.

Той я загледа.

— А Спенсър уточнила ли е кое е най-лошото?

— Мисля, че е очевидно — отвърна Айрин. — Имала е предвид, че ако търсят бележника и стигнат до мен, мога да сключа сделка.

— Като имам предвид съдбата на Спенсър, съмнявам се, че каквато и да е сделка ще има добър край за теб — уточни Оливър.

Тя потрепна.

— И аз дойдох до същото заключение. Но бележникът е всичко, което имам, затова го пазя много грижливо. Може би вторият взлом в моя апартамент няма нищо общо със записките на Атертън. Може би от студиото на Тримейн са изпратили някого втори път.

Честър и Оливър мълчаха.

Тя бавно издиша.

— Зная. Какви са шансовете?

— Не са благоприятни — отговори Оливър. — Докато не докаже друго, трябва да приемем, че вторият взлом е свързан с бележника на Атертън.

Айрин склочи ръце.

— Което означава, че онзи, който търси бележника, ме е проследил чак до Калифорния.

Той повдигна вежди.

— Отнело му е четири месеца да те намери. Бих казал, че си инсценирала отлично изчезване.

— Очевидно не достатъчно добре.

Лицето на Оливър стана много напрегнато и много сериозно.

— Някой е изгубил теб и бележника за четири месеца. Който и да е, направо е щастлив, че най-после те е открил. Освен това сигурно много ще бърза да си върне бележника, преди отново да изчезнеш, или преди някой друг да те намери.

Разтревожена, Айрин се вторачи в него.

— Някой друг ли?

— Ако за този бележник си струва да убиеш, със сигурност можем да приемем, че и други го търсят — обясни Оливър.

Тя изпъшка:

— Това никак не ме успокоява.

— Ако ще се почувстваш по-добре, можеш да бъдеш сигурна, че онзи, който е убил Спенсър, също е загрижен за конкуренцията.

Тя го погледна недоумяващо.

— Защо ще се почувствам по-добре от този факт?

— Защото човекът, който те е открил в Ел Ей, ще има сериозен мотив да рискува. А в такъв случай има реална възможност да допусне грешки... особено ако е принуден да бърза.

Честър затвори бележника.

— Трябва да разберем защо тези бележки са толкова важни. Лицензирал съм доста патенти в различни краища на страната. Познавам много хора. Все някой ще знае какво става в „Солтуд“.

— Бъдете много предпазлив — предупреди го Айрин.

— Спокойно — каза Оливър. — Честър знае какво прави. Междувременно мисля, че трябва да намерим по-сигурно място за този бележник. Не се обиждай, но твоята чанта не е хранилището на златния резерв.

Младата жена инстинктивно стисна дръжките на чантата си.

— Страхувах се, ако не беше пред очите ми.

— Не се тревожи — намеси се Честър. — След като проуча съдържанието, ще скрия бележника на много надеждно място.

— Добре. Разбира се.

— Вие двамата се измитайте — каза Честър. — Имам нужда от спокойствие и тишина, за да работя върху тази задача.

Оливър хвана рамото на Айрин и внимателно я обърна към вратата. Тя неохотно излезе от работилницата.

— Чувствам се странно — промълви тя.

— За това, че даде бележника на Атертън на друг ли? Разбирам те. Но трябва да научим защо заради този бележник се убива.

— Ако убиецът наистина е намерил апартамента ми в Ел Ей, той вече знае, че съм в Бърнинг Коув.

— Да, но сега е на моя територия. Имаме идеална възможност да го разпознаем в тълпата.

— Как?

Той я изведе в градината. „Добре че е слънчево — помисли си тя, — а и океанът днес е особено блестящ.“

— Градът е малък — каза Оливър. — Много лесно ще вземем от инспектор Брандън списък на регистриралите се през последните дни в местните пансиони и хотели.

— Включително и за този ли? — попита тя. — Мислех, че списъкът с вашите гости е строго пазена тайна.

На Оливър явно му стана смешно.

— Не го даваме на пресата, но аз държа да знам кой отсяда в моя хотел.

— Нима убиецът ще бъде толкова нагъл, че да отседне в твой хотел?

— Предполагам — каза замислено Оливър, — че това ще бъде много умен ход от негова страна.

— Защо?

— Защото за теб ще бъде неочаквано.

— Пренасочване.

— Или пренасочване по лъжлива следа, или смайващо безочие.
— Гласът му прозвуча още по-замислено.

— Защо си толкова сигурен, че можеш да вникнеш в мислите му? — попита Айрин. — Не познаваш чудовището, което е убило Хелън Спенсър.

— Но вече знам много за него, като започнем с факта, че е чудовище с човешки облик. В края на краищата не е било необходимо да убива Спенсър по зловещия начин, който описа.

Тя потрепери.

— Да, наистина не е било необходимо.

— Останах с впечатление, че му е доставило удоволствие. Затова е чудовище. Освен това е и безочлив. Рецепционистката в „Дочуто под секрет“ спомена неговия акцент.

— Какво по-точно?

— Съвпада с факта, че се е познавал добре с Хелън Спенсър. Има голяма вероятност човекът, когото търсим да е от Източния бряг.

— Да. Обществото, в което се движеше Хелън, беше от изискани, богати хора. Но може да се е запознала с някого извън този кръг. Не знам. Явно не знам за нея толкова, колкото си мислех.

— И при нас има гости от Източния бряг. Те се открояват.

— Как? С облекло? Маниери?

— И с акцента. Несъзнателно се издават всеки път. Струва ми се, че си имаме работа с двама убийци. Имаме нужда от помощ.

— Полицията ли ще помолим?

— Не, човек, който ще бъде по-гъвкав и по-съобразителен. Лутър Пел. Да отидем в моя кабинет. Ще му се обадя и ще го помоля да се срещнем колкото може по-скоро.

— Сигурен ли си в него?

— Да — отговори Оливър.

* * *

След малко той остави телефонната слушалка и погледна Айрин.

— Лутър ще дойде след час.

Тя пое дълбоко дъх.

— Много добре.

Оливър придоби израз на човек, който току-що е взел решение, което ще преобърне живота му. Стисна бастуна и се изправи.

— Ела с мен. Искам да ти покажа нещо.

ТРИЙСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Желанието беше импулсивно, но след като веднъж го почувства, разбра, че точно това е искал. Не знаеше защо държи да ѝ покаже реликвите от миналото си; знаеше само, че изпитва необходимост да ѝ ги покаже, и че сега е моментът.

Поведе я далеч от хотела и заобикалящите го вили. Минаха през парка и спряха пред порта от ковано желязо.

Той отключи портата и покани Айрин да влезе.

— Ето, виж, тази работилница за илюзии е тайната на хотел „Бърнинг Коув“, или поне една от тайните.

Айрин огледа множеството складове, работни помещения, грамадния гараж. Имаше множество работници, които се занимаваха с колите, други, които носеха саксии и градинарски инструменти. Когато забеляза Оливър, го поздравиха високо. Той им отговори и после посочи Айрин:

— Искам да покажа на госпожица Глейсън как функционира този хотел.

Мъжете се подсмигнаха, кимнаха учтиво на Айрин и продължиха да работят.

— Като че ли се намираме зад кулисите във филмово студио — отбеляза тя.

— И също както в студио, тук всеки получава достойно възнаграждение. В ресторанта на самообслужване за служещите храната е безплатна. — Поведе я към едно от най-големите отделения. — Онова, което искам да ти покажа, е в този склад.

Заинтригувана, тя го последва до голямата врата. Той извади ключ, отвори вратата и пристъпи в тъмното помещение с висок таван. Когато запали лампите, окачени високо горе, видя стройни редици с предмети, покрити с брезент. Светлината не проникваше до реквизита. „Даже ярката светлина на сцената не може да разпръсне сенките — помисли си той, — защото повечето са духове от моето минало.“

Айрин тръгна бавно, оглеждайки с огромен интерес. След това се обърна към него:

— Това не са стари мебели от хотела, нали?

— Не са. — Той пристъпи до най-близката камара и отметна брезента. Показа се голямо огледало. — Когато изнесох представление за последен път, останаха ми сценичният реквизит и оборудване. Останки от илюзионистки реквизит трудно се продават, затова ги складирах.

Огледалото беше малко по-високо от нея. Застана пред него и го докосна леко.

— Това да не е реквизит от номера с жената, която изчезва? Момичето на брега го спомена.

— То е едно от четирите огледала, които използвах — отговори той. — Искаш ли да видиш как става фокусът?

Тя разшири очи.

— Мислех си, че фокусниците не разкриват тайните си.

— Точно този усъвършенствах аз, затова имам право да разкрия тайната.

Айрин се усмихна.

— В такъв случай ще бъда поласкана да чуя как изчезва дамата в огледалото.

Той се зарадва, че успя да я разсее, макар и за кратко.

През тези няколко дена те се опознаха, усмивката ѝ от време на време осветяваше помръкналите ѝ очи. Но в момента любопитството временно надделя над всички страхове.

Извърна се, преди магията да го погълне, и дръпна брезентовите покривала на още три високи огледала.

— При този номер прелестната асистентка — в случая прелестната партньорка на илюзиониста — застава пред едно от огледалата — обясни той. — Всъщност точно там, където си застанала.

Тя срещна погледа му в огледалото.

— Не трябва ли да нося оскъден костюм? — попита.

Почти сигурен беше, че флиртува с него. Почувства се окуражен и същевременно изнервен. Някога беше ненадминат, когато трябваше невъзмутимо да прецени лице от публиката. Но Айрин в много отношения все още беше загадка за него.

Той погледна преценяващо тоалета ѝ. Панталонът с мъжка кройка подчертаваше тънката ѝ талия и елегантно падаше около краката ѝ. С бледожълтата блуза с женствена панделка на врата и дълги ръкави изглеждаше невинна и същевременно прелъстителна.

— Колкото по-оскъден, толкова по-добре — отговори той. — Работата на асистентката е преди всичко да отвлича вниманието на публиката. Но и тоалетът, който носиш, ще свърши работа в момента.

— Какво следва?

— Логичен въпрос — отбеляза той.

Не осъзна, че говори твърде високо, докато не забеляза, че тя го гледа с вдигнати вежди.

И четирите огледала бяха на платформи с колела. Той претърколи трите и ги подреди около Айрин. В момента се озова обградена от три страни.

— Забележи, че огледалата имат две страни. При определено осветление на сцената огледалата и отпред, и отзад заслепяват публиката.

— Отново се отвлича вниманието.

— Да. Това е един от най-мощните инструменти на илюзиониста. А сега забележи, че три от тях са монтирани в тесни рамки. Когато са на верев към публиката, очевидно няма никакво място, където да се скрие асистентката, дори ако е тънка като вейка.

— Аха. Но в другото има тайно отделение.

— Да. — Той отвори огледалото и ѝ показа дългия, тесен тайник. — Слаба асистентка може да стои права тук. След това поставям четвъртото огледало на съответното място. В този момент тя е обградена от четири страни и публиката не я вижда.

Оливър премести четвъртото огледало.

— Асистентката отваря тайника зад огледалото и влиза вътре, така ли? — попита Айрин иззад огледалата.

— Да.

Той чу, че пантите проскърцаха. В онези дни не скърцаха. Честър постоянно ги смазваше.

— Вътре ли си?

— Да. Наистина е много тясно.

— Кабинката винаги е много малка, затова асистентите на илюзиониста обикновено са дребни, слаби хора. Ако сме на сцената, в

този момент се спуска завеса и скрива четирите огледала. Всичките се повдигат заедно с асистентката в едното, за да види публиката, че под огледалата няма тайно място. След това пак се спускат на пода. Аз издърпвам едно от огледалата настрана и публиката вижда, че асистентката не е в заграждението.

Той претърколи едно от огледалата. Айрин беше изчезнала.

— Чудесно изпълнение — каза той.

Бутна огледалото на мястото му.

— Сега процесът се повтаря. Завесата се спуска и четирите огледала се повдигат. Когато пак се свалят на пода, асистентката излиза от тайника. Едно от огледалата се избутва встрани и виждаме, че прелестната асистентка по магически начин се появява от огледалото.

Той претърколи едното огледало встрани. Айрин му се усмихна.

— Толкова е просто.

— Повечето от наистина драматичните фокуси са сравнително прости като техническо изпълнение. Хитрината при този номер е правилното осветление, за да не забележи публиката по-широките страни на огледалото с тайното място.

— Значи всичко зависи от сръчността на ръцете.

— Винаги — потвърди Оливър. — При този номер работата на илюзиониста е така да премества огледала, за да остане у публиката впечатление, че ги вижда от всички ъгли.

— Какво ще стане, ако асистентката ужасно се изнервя в тесни пространства?

— Асистентки, които страдат от клаустрофобия, не се задържат дълго в бизнеса с магическо изкуство.

— Това и на мен ми стана ясно. — Айрин потрепери. — Мисля, че щеше да ме уволниш след първото представление.

— Добре ли си?

— Да, добре съм. Но не ми се ще да влизам и излизам от тази кутия, за да се прехранвам.

— Стана така, че напоследък не наемам момичета да изскачат от огледалото.

— Какво се случи с хората, които работеха при теб? — полюбопитства тя.

— Някои поеха по свой път, след като преустанових представленията. Но повечето от моите сътрудници решиха да работят в нова сфера.

— Каква сфера?

— На обслужването.

Айрин го погледна красноречиво.

— Погрижил си се за екипа си и си им дал работа в хотела.

— Както ти казах, хотелският бизнес и магическият бизнес имат много общо. Уменията, които се изискват, са доста сходни.

Тя се вгледа в лицето му.

— Много ли ти липсва?

— Магическият бизнес ли? Понякога. Но не толкова, колкото в началото. Всичко се промени. Аз се промених. Но, да, от време на време ми липсва онзи момент на съвършена илюзия, когато публиката затаява дъх смаяна.

— Разбира се, сигурно ти липсва. Магията е твоята страст. Твоето изкуство. — Тръгна бавно между купищата реквизит, покрит с брезентови платнища. Спираше се тук-там и надникваше под покривалата.

— Какво ще правиш с тези неща?

— Никаква представа нямам. — Гледаше я, докато тя надигна брезента, с който бяха покрити спретнато навити въжета. — Казах ти, пазар за магически реквизит няма. Някой ден трябва да го изхвърля.

— Не. — Припряно се обърна към него. — Не бива да го унищожаваш. Запази го.

— За какво ми е?

Тя разпери ръце.

— За децата ти, за внуците ти. Кой знае? Някой от тях може да наследи твоята страст. Най-малкото ще се поинтересуват от живота ти като илюзионист.

— Няма да имам деца.

— Защо? — Отначало го погледна изненадано, след това изразът можеше да се опише само като състрадателен. — Много съжалявам. Не биваше да засягам темата за деца. Моля те, извини ме.

— Защо?

— Не съм осъзнавала степента на травмата. — Вторачи се в крака му, но бързо вдигна поглед. — Не знаех, че е толкова тежко. —

Млъкна ужасно объркана. — Никога не би ми хрумнало. Особено след целувката на брега. За мен беше естествено...

Най-после той се досети. Приблужи се и застана на няколко сантиметра от нея. Остави бастуна и обгърна с длани лицето ѝ.

— Искам да изясня нещо. Имам травма, но тя не се разпростира дотам.

— Ах. Разбирам. — Преглътна мъчително и му се усмихна колебливо. — Много се радвам.

— Аз също. Никога не съм се радвал повече, отколкото в този момент.

Той съкрати разстоянието помежду им, като явно ѝ остави възможност да се измъкне. Тя не отстъпи. Вместо това хвана раменете му, сякаш искаше да се задържи права.

— Оливър — прошепна, — може би идеята не е добра.

— Защо?

— Не зная.

Изведнъж я заля вълна от възбуда и чувствена енергия, тогава пусна раменете му, обви ръце около врата му и го целуна с безумна жар, като че ли копнееше за него... като че ли го желаше повече от всичко на света.

Като че ли го желаше толкова силно, колкото и той нея.

Възбудата обхвана и него като треска — бурна, пламенна, вълнуваща. Ледената обвивка, с която се пазеше от света през изминалите две години, започна да се топи и се превърна в лавина от желание.

Вечната мрачина в склада ги обгръщаше и те сякаш попаднаха в любовно убежище, подканващо да приюти любовниците.

„Магия — помисли си Оливър. — Истинска магия от най-висока проба.“

Успя някак да настани себе си и нея върху брезентовото платнище, с което бяха покрити огледалата.

— Оливър — промълви Айрин.

Името му се отрони от устните ѝ като въздишка, изпълнена с учудване и изумление.

Той дори не се опита да говори, защото знаеше, че каквото и да каже, ще бъде несвързано. Вместо това я целуна отново, опивайки се от нейната сладост.

След това започна непохватно да я съблича. Цяла вечност мина, преди да разкопчае копринения ѝ сутиен. Когато най-сетне обхвана с длани нежните ѝ гърди, го заля нова вълна от желание. Целуна твърдото връхче. Тя простена тихо, с безразсъден копнеж, и заби нокти в гърба му.

Той разкопча панталона ѝ и го смъкна надолу. Тя събу обувките си, след което и панталона. Остана само по бельо.

Айрин започна да разкопчава ризата му, но пръстите ѝ трепереха. Той загуби търпение, седна и се избави бързо от обувките и панталона.

Носеше слип, нова мода в мъжкото бельо, който не криеше силната му ерекция. Но Айрин докосна грозния белег на бедрото му, вместо онази част от анатомията му, която жадуваше за нейните ласки.

— Щели са да те убият — каза тя. Гласът ѝ прозвуча изплашено. — Знаех, че травмата сигурно е била тежка, но не съзнавах...

Съчувствието и ужасът в думите ѝ бяха вбесяващи.

Той хвана ръката ѝ и много бавно я премести върху слипа си, за да я накара да се съсредоточи върху ситуацията.

— Щяха да ме убият, но по една случайност не ме убиха — каза. — А сега, ако нямаш нищо против, бих искал да минем на по-интересна тема.

Тя примигна срещу него, след това нерешително сложи ръка върху члена му. Попипа го деликатно, предпазливо, като че ли не беше сигурна в себе си. Той простена.

Тя много бързо отдръпна ръката си.

— Правилно ли го направих? — попита тревожно.

— Айрин — произнесе той през стиснати зъби. — Не ти е за пръв път, нали?

— Да, случвало ми се е няколко пъти, но не мисля, че много ме бива.

— Ще припадна.

— Какво? — надигна се ужасена. — Не ставай, лежи.

— Лежа.

— Да ти направя ли студен компрес?

— Едва ли ще ми помогне.

— Имаш ли нужда от лекар?

Тя посегна да вземе блузата си.

— Нямам нужда от лекар. — Хвана ръката ѝ и нежно я дръпна върху гърдите си. — Имам нужда от теб. Кажи ми какво се е объркало, когато преди си изпадала в същото положение?

— Той беше лъжлив негодник.

— Това обяснява всичко.

— Оказа се, че не съм първата секретарка в историята на модерния бизнес, която е станала за смях с шефа си.

— Разбрах каква е работата. — Той обгърна лицето ѝ с длани. — Искам този път да бъде за теб много специален.

— Специален е, повярвай ми.

Тя го целуна и той се потопи в свят от усещания. Желанието разпали страстта му и остана само импулсът да го осъществи, да потъне в нейното нежно, готово да се отдаде тяло.

Обстановката едва ли можеше да се нарече романтична, но той притежаваше едно незаменимо качество — имаше невероятно умели ръце.

Когато задъхана и разтреперана тя беше готова да му се отдаде, едва в този момент той се осмели да проникне в нея.

Тя простена, уви се около него и се притисна с всичка сила.

В кулминационния миг светът изчезна, отнасяйки миналото... поне за известно време.

Истинска магия.

ТРИЙСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Лутър Пел се подпря на бара и прехвърли наум потресаващата новина, която Уили току-що му съобщи с много нисък глас и с целия драматизъм, втъкан в ситуацията.

— Завел е госпожица Глейсън в склада с реквизита! — повтори Лутър. — Абсолютно сигурна ли си?

— Научих го направо от Ханк. — Уили лъскаше чаша за вино с бяла кърпа. — А Ханк го е чул от един от градинарите, който видял шефа да отключва вратата, не друг, а сам той.

Лутър тихичко подсвирна.

— Новината е страхотна, наистина.

Уили повдигна вежди.

— И което е даже по-любопитно, още са вътре според Ханк. Той каза, че са там от близо час.

— Явно госпожица Глейсън е силно заинтересувана от някои магьоснически пособия.

— Ако питаш мен, най-очарователният аспект в случая е, че един известен нам магьосник изглежда е изгарял от желание да покаже своя реквизит на госпожица Глейсън.

— Имаш право — произнесе се Лутър. — Не си спомням въпросният магьосник да е водил някоя госпожица на частна разходка в склада с реквизита.

— Нито пък аз. — Уили плъзна чашата в жлеба на стойката над главата си. — Чу ли какво се е случило снощи в онзи стар склад за алкохол?

— Историята обиколи целия град.

Уили се усмихна.

— Шефът поръчал да му занесат лед от румсървис. Рик му го занесъл. Шефът му разказал какво се е случило, а Рик разправил на кухненския персонал, те на охранителите и оттам историята плъзна из града.

— Малък град — отбеляза Лутър.

Отпи от газираната вода, която му наля Уили, и се замисли какъв е смисълът на тази новина. Едно беше ясно — Айрин Глейсън беше различна и не защото не беше изоставила Оливър в горящата сграда.

Не че Оливър не харесваше жени. И с други беше идвал в клуб „Парадайз“. Беше си разрешил няколко кратки, дискретни любовни връзки, откакто се засели в Бърнинг Коув.

„Но случаят с Айрин Глейсън е различен“ — помисли си Лутър.

Независимо от разликата във възрастта, те се сприятелиха от самото начало. Лутър предполагаше, че са се почувствали сродни души и така се е зародила тяхната близост... или още една изгубена душа, поела по същия път. Каквато и да беше причината, такъв човек искаш да имаш зад гърба си в кръчмарски бой. На такъв човек можеш да повериш тайните си.

И двамата бяха наранени, когато пристигнаха в Бърнинг Коув. И двамата започнаха наново в град, който предразполага да потърсиш себе си, да се промениш. И двамата бяха прикрили добре страданието си, без да се преструват, че не съществува. Може би тази беше истинската основа на тяхното приятелство.

— Изглежда, частната обиколка е приключила — каза Уили, поглеждайки зад Лутър. — Шефът идва. Сам е. Какво ли е станало с госпожица Глейсън?

— Да се надяваме, че не я е изоставил при реквизицията.

— Дано.

Лутър се извърна и видя Оливър, който идваше към тях.

— Като че ли засегнатият крак на Уорд не го мъчи толкова много, както обикновено.

— Май че си прав — съгласи се Уили.

Дрехите на Оливър бяха леко раздърпани, косата — поразчорлена. Освен това явно беше в много добро настроение.

— Добър ден, шефе — поздрави го Уили. — Ще пиеш ли нещо?

— Не, благодаря — отговори Оливър. Погледна Лутър. — На рецепцията ми казаха, че си тук. Да отидем във вилата. Тук не можем да говорим.

Оливър се наклони да тръгне. Лутър също стана.

— Къде е госпожица Глейсън?

— Във вилата — отговори Оливър. — Отиде да си пооправи тоалета и да се измие.

Лутър хвърли поглед на Уили. Тя започна изведнъж усърдно да лъска бара, който вече блестеше от чистота.

— Чух, че си завел госпожица Глейсън да разгледа онзи вехт инвентар — каза приятелят му.

Оливър присви очи едва забележимо.

— В този хотел всичко се разчува светкавично.

— Разбирам защо госпожица Глейсън е трябвало да се измие — подхвърли Лутър.

— Нима? — отвърна с равен глас Оливър.

— Този вехт реквизит отдавна е складиран там и понеже не се използва, сигурно е потънал в прах.

ТРИЙСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Айрин чу, че Оливър и Лутър идват, точно когато вече беше сресала косата си. Сложи си червило и се огледа. Чувстваше се странно радостна и си помисли, че и видът ѝ е необичайно лъчезарен за жена, която току-що е правила страстен секс в склад.

Сега си даваше сметка, че може би не е трябвало да бъде толкова предпазлива в отношението си към мъжете след злополучната връзка с Брадли Торп. Животът е кратък. Сексът, поне този, на който се наслади току-що, я караше да се чувства жизнена. Една жена имаше право да се възползва от приятните неща, когато ѝ се предлагат. Може би не е трябвало да избягва възможностите, които е имала през годината, която прекара в приказния свят на Хелън Спенсър.

Но макар да ѝ хрумна подобна мисъл, беше почти сигурна, че щеше да съжалява, ако се беше забъркала с някой от очарователните, изискани господи, които беше срещала през тази година. Те бяха преситени, отегчени и без принципи. Пиеха прекалено много. Ходеха от прием на прием. Бяха нехайни или направо жестоки към тези, които според тях бяха с по-ниско обществено положение. Забавленията им бяха повърхностни и за тях прелъстяването на секретарката на Хелън Спенсър щеше да бъде форма на забавление.

С Оливър всичко беше различно. Взря се в огледалото, търсейки обяснение. Може би епизодът в склада беше така наситен с чувство и така значителен, понеже с Оливър минаха през голяма опасност. Изпитанието като че ли ги свърза.

В такъв случай трябваше да приеме, че по всяка вероятност връзката е временна. Но пък беше истинска, което бе много повече от онова, което можеше да каже за връзката си с Брадли Торп. Но той беше голям измамник.

Излезе от банята и заслиза по стълбите към партера. Оливър и Лутър бяха седнали на сянка на верандата към вътрешния двор. И двамата станаха, като я видяха.

Лутър ѝ се усмихна. Усмивката му беше искрена. „И все пак някак странно ме гледа“ — помисли си тя. Като че ли я харесваше. Но в това нямаше логика. Той почти не я познаваше.

— Госпожице Глейсън — посрещна я той, — радвам се да ви видя отново.

Тя се усмихна и седна.

— Доколкото си спомням, прие да ме наричаш Айрин.

— Да, наистина. — Лутър седна. Тъмните му очи станаха сериозни. — Кажете сега, какво става?

— Нещата доста се усложниха — започна Оливър. — Имаме нужда от помощ.

— Колко сложни са станали? — попита Лутър.

— Предполагаме, че убиец е проследил Айрин до Бърнинг Коув.

Лутър повдигна вежди.

— Онзи, който уби Глория Мейтланд и Дейзи Дженингс ли?

— Друг — каза Оливър. — И ако сме прави, много по-опасен.

— Защо е по-опасен?

— Ако правилно съм разгадал този тип, той е професионалист, който изпитва удоволствие от работата си.

ЧЕТИРИЙСЕТА ГЛАВА

Същия ден вечеряха в ресторанта на хотела. Салонът беше препълнен, когато дойдоха след осем, но веднага ги настаниха в сепаре на балкона.

В сепарето никой нямаше да ги безпокои и същевременно имаха поглед към главния салон. На Айрин ѝ заприлича на ложа в театър. Салонът беше сцената, осветена със свещи. Искреше от кристал, сребро и добре облечени хора.

Мартинито на Оливър и коктейлът на Айрин се появиха като по магия с ордьоврите от омар, маслини и хайвер.

— Това твоето лично сепаре ли е? — попита тя.

— Обичам да държа под око гостите си — отвърна Оливър. — Повечето вечерят тук дори да имат намерение по-късно да посетят някой от местните клубове. Мога да взема списък на онези, които нямат резервация за ресторанта тази вечер, и на онези, които са поръчали румсървис за по-късно, ако е необходимо. Но се обзалагам, че нашето чудовище няма причини да се крие.

— Защо си толкова сигурен, че ще отседне в твоя хотел?

— Преследва теб, а ти си тук.

— Не се обиждай, но от разсъжденията ти ме побиват тръпки. Наистина ли ще го познаеш?

— Ако е тук, да. Умея да разгадавам хората в публиката, Айрин. Не е толкова трудно, щом се научиш да наблюдаваш някои характерни черти.

— Как го постигаш?

— Както повечето фокуси, е много просто — каза Оливър. — Оставяш обектът да говори сам за себе си.

— Възможно ли е?

— Как мислиш, че си изкарват хляба гадателки, врачки, медиуми?

— Винаги съм мислила, че са мошеници.

— Такива са. Но няма да се задържат в бизнеса, ако не действат много убедително.

— Ти си илюзионист, а не гадател или медиум. Не мамиш хората, като им внушаваш да ти повярват, че ще им предскажеш бъдещето, или че ще ги свържеш с мъртвите.

Той като че ли се изненада от бурната ѝ реакция.

— Благодаря ти. Радвам се за разликата между моите строго логични представления и водевилите на разни медиуми, но в действителност моята публика разбира, че наблюдава номер — добре измислен и умело изпълнен — и това е най-съществената отлика. Държа да се знае, че никога не съм представял измамни срещи с мъртвите.

— Разбира се. Хората могат да се отнесат сериозно. Много от тях вярват в духове. Не би искал да накараш някого да си въобрази, че разговаря с мъртвите. Това е ужасно.

На него като че ли му стана смешно от нейното твърдо убеждение.

— Аз съм илюзионист, не мошеник. Но вече ти казах, че голяма част от техническите похвати в двете професии са едни и същи.

— И какво виждаш в твоята публика тази вечер?

Той огледа салона.

— Много хора с прекалено много пари и прекалено много свободно време. Много хора, които отчаяно искат да се забавляват. Много хора, които се преструват, че са някои други, поне за вечерта. Но тук-там виждам хора, на които им се иска да са на друго място.

— Или с друг човек.

— О, да — съгласи се Оливър. — Доста от тях. Също така виждам хора, които се опитват да се променят.

— Кои например?

Той отпи от мартинито и наклони глава много небрежно към сепаре на партера.

— Виждаш ли двете дами, седнали в онзи ъгъл?

Айрин проследи погледа му и забеляза привлекателна блондинка със златиста рокля с много дълбоко деколте. Другата жена беше брюнетка с виолетов тоалет. И двете пиеха мартини и оглеждаха хищно салона, преценявайки местната популация от балами.

— Какво имаш предвид?

— И двете се регистрираха днес. Прекарали са последните шест седмици в Рино, за да се разведат, и сега са свободни.

Айрин взе коктейла си.

— В клюкарския бизнес го наричаме лечебния ефект на Рино.

Процедурата при прословутите бързи разводи в Невада от правна гледна точка беше опростена и бе истинско избавление за жените с нещастен брак. В други щати процедурата траеше година и повече и законът облагодетелстваше съпрузите.

„Но да се получи развод в Невада не е евтино“ — разсъждаваше Айрин. За начало жената трябваше да разполага със средства да се премести да живее в Невада и да си наеме жилище за шест седмици. Лечебният ефект на Рино причиняваше и странични явления като скандали, както при всеки развод. Но не можеше да се отрече, че в щата Невада бизнесът процъфтяваше. Докато чакаха делата да минат по законния ред, хората убиваха времето, като пилееха пари по хотели, ресторанти и казина.

— Какво ще кажеш за двете току-що разведени жени в Рино? — попита тя.

— Търсят си богати съпрузи, за да заместят онези, от които току-що са се отървали. Моят управител ме информира, че русата поискала да я преместят в стая, по-близо до стаята на плешивия мъж, който седи на онази маса с отегчената млада жена. Те са си омръзнали. Тя е хвърлила око на друг мъж, а той се оглежда за някоя още по-млада.

Айрин примигна, леко отвратена.

— А пък аз си мислех, че ние в клюкарския бизнес имаме цинични възгледи за човешката природа.

— Не аз реших, че бързо изгряваща филмова звезда е убиец. И ти говориш за цинизъм!

— Разбрах намека. Е, господин Вълшебник, виждате ли убиец в салона?

Той се загледа в сцената доста дълго.

— Ако съм прав, търсим мъж, който съвсем наскоро се е регистрирал в хотела и е сам. Взех списъка с новите гости от рецепцията. Има само няколко имена в него.

— Но той може да не е отседнал тук.

— Това е едно от многото неизвестни — призна Оливър.

— Вероятно имаш право, че независимо къде е отседнал, той е сам. Предполагам, че последното нещо, което един убиец иска, е компания.

— Все още се надявам, че има голяма вероятност убиецът също да е от Източния бряг — продължи Оливър. — Има акцент и се облича със стил. Богат е.

— Понеже е оставил онова колие в сейфа на Хелън ли стигна до това заключение?

Усмивката на Оливър стана леденостудена.

— Обикновен крадец няма да устои на такава изкусителна скъпоценност.

— Струва ми се, че започвам да разбирам как съумяваш да изградиш характеристика на човек, когото никога не си виждал.

— Както казах, не е трудно, щом се научиш да обръщаш внимание на детайлите. Барманите постоянно го правят, например Уили.

— Кой е Уили?

— Главният барман на хотела. Едно време беше моя асистентка.

— Мислех, че барманите са само мъже.

Оливър се усмихна.

— Повечето са мъже. Уили е малко по-различна. Ще разбереш, когато я видиш.

— Същата като теб ли е, когато става въпрос що за човек стои пред нея.

— Много е добра. Моята портиерка госпожа Фонтейн е същата. Да не говорим повече за тези проблеми. Денят беше изморителен и аз съм гладен.

— И аз съм гладна — установи изненадана Айрин.

— Препоръчвам ти морските охлюви.

— Никога не съм яла морски охлюви.

— Добре дошла в Калифорния.

ЧЕТИРИЙСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

След два часа се върнаха в „Каса дел Мар“. Оливър беше взел списъка с гостите, в който фигурираха повече мъже и само няколко жени.

Айрин беше така увлечена да го проучва и да му задава въпроси как е подбрал този или онзи гост от цял салон, пълен с хора, че не се замисли какво ще се случи след вечеря. Помисли си, че коктейлът и бялото вино с вечерята едва ли имат нещо общо с неумението ѝ да разсъждава в момента.

Проблемът беше, че с Оливър не бяха обсъждали кой къде ще спи. Една дама не говореше на подобна тема на изискана вечеря.

Тъй като не ѝ идваше наум как да постъпи, застана пред стълбището и с ръка върху перилото се усмихна на Оливър, както се надяваше равнодушно и любезно.

— Благодаря за прекрасната вечер, въпреки че почти през цялото време говорехме за убиец.

— Не бих си простил, ако не мога да предложа на една дама приятна вечер.

Ироничният му тон я смути. Докосна лицето му.

— Не знам какво да кажа в този момент — промълви тя.

Той взе ръката ѝ и я целуна по дланта. Когато я погледна, тя видя в иначе непроницаемите му очи покъртителна искреност.

— И аз не знам какво да кажа. Но знам какво искам да кажа.

Тя притаи дъх.

— Какво искаш да кажеш?

— Моля те, не отивай в твоята спалня тази вечер. Моля те, кажи, че ще дойдеш в моята.

— Да — изрече тя. Целуна го леко по устните. — Да.

ЧЕТИРИЙСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

На сутринта Лутър пристигна точно когато Айрин и Оливър привършваха закуската. Оливър го покани да седне. Айрин му наля кафе.

— Имам новини — каза Лутър.

— Добри или лоши? — попита Айрин.

— Просто новини — отговори Лутър. — Познавам някои хора от Източния бряг и се свързах с тях. По случая с убийството на Хелън Спенсър няма развитие. Официално разследването не е приключило. Но моят информатор ми каза, че неофициално полицията се е отказала. Заключение е, че или е дело на умопобъркан, случайно попаднал там, или на изчезналата секретарка.

На Айрин ѝ секна дъхът.

— Значи още съм заподозряна.

— Ако това ще те успокои, полицаите са склонни да приемат теорията, че извършителят е случаен неуравновесен тип — каза Лутър.

— Защо? — попита тя.

Оливър я погледна.

— Може би заради колието.

— Да — потвърди Лутър. — Знае се, че секретарката не е била луда. Според прислужницата и икономата е била опитна професионалистка. Ако тя е убила работодателката си, е било с цел, например да открадне нещо много ценно.

— Като колието — заключи Оливър. — А по този въпрос има ли развитие?

— Във вестниците било съобщено, че е изключително скъпо и е изчезнало от сейф в лондонски хотел малко преди убийството на Хелън Спенсър.

Айрин се вкопчи в страничните облегалки.

— Госпожица Спенсър пътува до Лондон три седмици преди да я убият.

Лутър повдигна вежди.

— Явно работодателката ти често е пътувала и е имала апартамент в Манхатън.

— Да — каза Айрин и потрепери. — Аз ѝ запазвах билетите и уреждах пътуванията. Понякога я придружавах.

— Спенсър винаги е отсядала в най-добрите хотели, нали? — продължи Лутър. — Ходела е на приеми в домовете на богати хора.

Тя изтръпна.

— Какво намекваш?

Оливър погледна приятеля си.

— Предполагаш, че Хелън Спенсър е крадяла бижута ли?

— Това би обяснило много неща.

Айрин го загледа поразена.

— Не вярвам.

— Но има логика — съгласи се Оливър. — Сигурно е попаднала на бележника на Атертън, когато е разбила нечий сейф заради бижута. Веднага се е досетила, че бележникът е ценен. Защо иначе ще го приберат в хотелски сейф?

— Мисля, че точно така Спенсър е придобила бележника — отбеляза Летър. — Възможно е да е била професионален шпионин, на когото е платено да открадне бележника, но мисля, че по всяка вероятност е крадла, която за нещастие е взела бележника на Атертън.

— Боже мой — поклати глава замаяна Айрин. — Живях в дома ѝ близо година. Как не съм се досетила? Била съм толкова наивна. Мислех си, че ми е приятелка.

— Струва ми се, че наистина ти е била приятелка — каза тихо Оливър. — Малко преди да я убият, сигурно е започнала да осъзнава, че бележникът не само е ценен, но и опасен. Опитала се е да направи всичко възможно, за да те предпази, ако нещо се случи с нея.

Айрин си спомни посланието, написано с кръв на сребристия тапет. „Бягай“.

— Така е — прошепна.

Лутър я погледна.

— Спенсър срещала ли се е с някого точно преди да я убият?

— Не зная — отвърна Айрин. — Тъкмо се беше върнала от Европа. Замина сама. През това време аз бях в апартамента в Ню Йорк. Тя ми изпрати телеграма от Лондон с кой кораб пристига и на коя дата. Трябваше да я посрещна и двете да отидем в къщата в провинцията.

Но информацията в телеграмата не беше вярна. Госпожица Спенсър не пристигна с този кораб. Разбрах, че е пристигнала преди два дена, и сигурно веднага е тръгнала за къщата в планината.

— Но тя е знаела, че я чакаш в Ню Йорк — каза Оливър.

— Да — отговори Айрин. — Не само аз бях получила погрешна информация. Прислужницата и икономът също я очакваха два дена след пристигането ѝ. Сега като се замисля, тя умишлено ни е подвела. Искала е да остане сама в къщата в планината.

— Може би за да склучи сделка за бележника — предположи Оливър.

Айрин го погледна.

— И да се срещне с любовника си. Той я е убил заради бележника.

— Така изглежда — съгласи се Лутър. — Защо онази вечер реши да отидеш в къщата на Спенсър?

— Когато разбрах, че корабът е акостирал два дена по-рано, се ужасих. Не я открих в Ню Йорк. Обадих се по телефона във вилата, но никой не ми отговори. Изплаших се, че се е разболяла или е паднала по стълбите. Вече беше станало много късно. Пътят е дълъг, пък и се забавих, понеже мостът беше затворен заради обилните дъждове. Пристигнах чак в полунощ.

— Значи си потеглила, макар и да си знаела, че трябва да шофираш през нощта по планински път — отбеляза Лутър.

Айрин го погледна.

— Госпожица Спенсър беше много добра с мен. Бих направила всичко заради нея. Да бях пристигнала няколко часа по-рано...

— Тогава и ти сигурно щеше да си мъртва — каза Лутър.

Айрин въздъхна дълбоко.

— Тази мисъл ми минава през ум всяка минута от всеки изминал час, откакто намерих трупа на Хелън.

Оливър се пресегна през масата и стисна ръката ѝ.

— През онази нощ си била сама. Сега не си сама.

* * *

Малко по-късно, точно когато Лутър си тръгваше, телефонът иззвъня.

— Почакай — задържа го Оливър. — Може да се обажда Брандън с новини за Спрингър.

Остави Айрин и Лутър на верандата и влезе във вилата.

— Зная, че се замеси в тази история, защото си приятел на Оливър — започна тя със сериозен тон, — а не заради мен. Но съм ти много признателна за помощта. Бих се извинила, че дойдох и донесох със себе си тревоги в Бърнинг Коув, но какво от това. Само мога да ти кажа, че и през ум не ми е минавало колко опасно ще се окаже положението.

— Вярно е, че съживи замрелия ни градец. Но не е необходимо да се извиняваш. Ако не друго, аз ти дължа благодарност.

Озадачена, тя впери поглед в него.

— За какво?

Той ѝ се усмихна загадъчно.

— От време на време мен и Оливър ни наляга скука.

— Трудно ми е да повярвам. Носите отговорност за голям бизнес. Сигурна съм, че сте много заети.

— Вярно е, че бизнесът отнема много време. Но с дългата практика работата може да се предвиди, а после се превръща в рутина.

— Убийството едва ли е идеалният лек против скука.

Той се подсмихна.

— Когато живееш в малък град като Бърнинг Коув, не си особено придирчив към забавленията.

— Шегуваш се с мен.

— Хвана ме. Но ми се струва, че направи чудеса за моя приятел Оливър, затова съм склонен да бъда отстъпчив, когато става въпрос за убийство.

— Защо говориш така? Едва не го убиха в стария склад заради мен.

— Да, но не ме разбирай погрешно. Много се радвам, че не се е стигнало дотам. Имам безброй познати, но Оливър е един от малкото, когото мога да нарека приятел, и един от двамата-трима души, на които вярвам.

— Вижте, господин Пел...

— Лутър.

— Виж, Лутър, това не е шега работа.

— Сигурно не е — съгласи се той. — Но, разбираш ли, целият град говори само за произшествието в онзи склад с най-големи подробности.

— Тогава знаеш, че Оливър можеше да загине в пожара или онези мотористи да го застрелят.

— Онова, което зная — каза Лутър, — е, че си излизала от горящата сграда, когато Оливър е загубил равновесие и е паднал. Върнала си се да му помогнеш.

— Ами, да, разбира се. Преди всичко заради мен го заплашваше опасност. И между другото, човек не изоставя партньора си.

— Да, не го изоставя, но не всеки разбира така нещата. Върнала си се да помогнеш на приятеля ми. Само това има значение за мен.

Тя го загледа.

— Наистина се тревожиш за него, нали?

— Понякога — каза Лутър — се качва на онзи корд с подсилен двигател, отива до някоя отсечка на магистралата, когато там няма коли, и кара с бясна скорост. Мисля, че така забравя болката.

— Болката от старата травма ли?

— Това е най-малкото — продължи Лутър. — Той изгуби нещо много по-ценно от доходната си кариера, когато едва не умря на сцената. Но това трябва той да ти го разкаже.

— Мисля, че го разбираш много добре. Предполагам, че също знаеш какво е истинско страдание, затова си наясно. Каза, че лекът на Оливър е бързата скорост. А техният какъв е?

Лутър се подсмихна.

— Много си наблюдателна. Трябва да го запомня.

— Ти рисуваш — каза Айрин, абсолютно убедена в заключението си. — Така се справяш с болката, нали?

Той присви очи. Вече не му беше смешно.

— Както казах, много си наблюдателна.

Оливър се появи, преди Айрин да отговори.

— Брандън се обади — съобщи. — Спрингър е бил изписан от болницата тази сутрин. Прибрали го в ареста около двацет минути по-късно. Почти веднага пристигнал наперен адвокат от Ел Ей и го освободил.

— Кой е изпратил адвоката? — попита Лутър. — Съмнявам се, че такъв като Спрингър има толкова пари.

— Брандън предполага, че Холивудския Мак или онзи Ърни Огдън, който урежда тъмните афери на студиото, са изпратили адвоката.

— Значи известен престъпник и подпалвач се разхожда на свобода из Бърнинг Коув? — попита Айрин. — Това е възмутително.

Оливър я погледна.

— Брандън каза, че единствената хубава новина е, че за последен път Спрингър е забелязан да си купува билет за влака за Ел Ей.

ЧЕТИРИЙСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Греъм Енрайт стисна телефонната слушалка.

— Какво, по дяволите, си въобразяваш? Играеше тенис, когато ти се обадох по-рано. Не те изпратих на почивка в Калифорния, а по работа.

— Успокой се — каза Джулиан и гласът му прозвуча леко резервирано и хапливо заради междуградската връзка. — Работа. Имам план и Ник Тримейн е ключова фигура. Всичко е под контрол.

— За колко време възнамеряваш да приключиш тази задача?

— Нещата се поусложниха.

Греъм забарабани по бюрото с пръсти.

— Колко се усложниха?

— Претърсих основно апартамента на Глейсън в Ел Ей. Нямахме и следа от бележника. Много интересно, някой друг беше влизал там преди мен. Хора от студиото мисля. Но се съмнявам, че са намерили бележника. Но дори да го бяха намерили, глупаците нямаше да се досетят за истинската му стойност. Сигурен съм, че го е взела със себе си в Бърнинг Коув. Казаха ми, че е отседнала в един пансион, но сега е гостенка на Уорд и живее в частната му вила.

— Кой е Уорд?

— Бивш илюзионист. Очевидно не много добър. За една бройка не се е убил при последното си представление.

— Да не би да говориш за Оливър Уорд?

— Да. Гледал ли си негово представление?

— Не, но си спомням заглавията във вестниците, когато на косъм се отърва от смъртта на сцената. Какво общо има той със ситуацията?

— Собственик е на хотел „Бърнинг Коув“. Ана Харис, сега се казва Айрин Глейсън, се е преместила да живее при него съвсем скоро след като е пристигнала в града. Предполагам, че се надява той да ѝ помогне да намери купувач за бележника. Уорд е приятел с Лутър Пел, собственик на местен клуб. Пел има връзки с мафията.

— Според теб Уорд и Харис или Глейсън, или както се казва сега, работят заедно.

— Глейсън може и да си въобразява, че са партньори, но по-скоро той я мами. Иначе няма логика. Каква друга причина има да спи с репортерка в долнопробен, клюкарски, холивудски вестник? Ще затварям. Трябва да си запазя маса в ресторанта за тази вечер.

— По дяволите, ами задачата? Казах ти от ясно по-ясно, репутацията на „Енрайт и Енрайт“ е поставена на карта. Нашият бизнес се поддържа от два стълба — абсолютна дискретност и успешни резултати. В момента репутацията на „Енрайт и Енрайт“ е поставена на карта. Пред голям пробив на глобалния пазар сме. Провал с такива размери ще навреди сериозно на фирмата.

— Ще приключа с тази работа, трябва само още няколко дни. Затварям. Ще се обадя веднага, щом взема бележника.

Линията прекъсна.

Ядосан, Греъм постави слушалката на вилката. Отиде до прозореца и се загледа надолу към оживените улици на Манхатън.

Синът му беше талантилив и амбициозен. Освен това Джулиан притежаваше животински инстинкт и интелигентност, каквито се изискваха, за да поеме кормилото на „Енрайт и Енрайт“, но не можеше да си затвори очите пред факта, че от люлката на момчето нищо не му бе отказвано. В резултат той стана импулсивен, разглезен млад мъж.

Нямаше значение, че е разглезен. Семейство Енрайт открай време се движеше в обществото на социалния елит. Джулиан беше продукт на възпитанието на Греъм. Съвсем естествено беше, че е свикнал с привилегии и изтънчен начин на живот.

Импулсивността му будеше тревога. Тази характерна черта започна да се проявява, откакто проходи, и ставаше все по-очебийна. „Може би е резултат от редицата успехи“ — помисли си Греъм. Когато един мъж свикне да убива и да се измъква, може да се очаква, че ще започне да се мисли за непобедим.

Джулиан трябваше да се научи да се контролира. Трябваше да стане зрял, разумен човек. Но в бъдеще ще има много възможности да го напътства и да повлияе на характера му, за да изпълни съдбата си.

Но първо най-важното. Бележникът трябваше да бъде взет и жената, която наричаше себе си Айрин Глейсън — елиминирана.

Тихо позвъняване прекъсна мислите му. Отиде до бюрото си и натисна копчето.

— Да, госпожице Кърк.

— Господин Дъфийлд е тук и иска да обсъдите завещанието му.

— Благодаря, госпожице Кърк, поканете го да влезе.

— Да, господине.

Господин Дъфийлд беше немощен мъж в началото на осемдесетте с бързо напредваща деменция, точно от онези клиенти, които Греъм обслужваше, за да поддържа легитимната фасада и обществения престиж на фирмата. Такива като Дъфийлд и други от неговата пасмина неволно осигуряваха достъп до някои социални кръгове, и което е най-важното — вътрешна информация, нещо изключително полезно за същинската работа на „Енрайт и Енрайт“.

Рейна хвана Дъфийлд под ръка и го заведе до един от столовете.

— Благодаря, млада госпожице — изкудкудяка възрастният мъж.

Секретарката се усмихна, учтиво пренебрегвайки похотливата гримаса на стареца.

— Моля, господин Дъфийлд.

Отдръпна се и погледна Греъм.

— Има ли нещо друго, господине?

— Засега това е всичко, госпожице Кърк.

Рейна излезе и затвори вратата.

Греъм потисна една въздишка. Рейна беше друг проблем, който трябваше да оправи в най-скоро време. Беше изпратила твърде много кодирани телеграми, беше дочула твърде много откъслечни разговори, беше запазвала твърде много хотелски стаи за Джулиан, беше приемала твърде много необичайни финансови трансакции.

Напоследък я заподозря, че понякога подслушва телефонните му разговори.

Нямаше две мнения, беше време да уволни Рейна Кърк. „Не е първата, която ще бъда принуден да елиминирам“ — помисли си Греъм. Това означаваше, че в най-скоро време ще трябва да търси жена за секретарското място.

Да се замести квалифицирана секретарка със също толкова опитна, която няма семейство, беше трудно. Следваше политиката на баща си, каквато той беше приел още от основаването на фирмата. На всяка цена неговите лични секретарки бяха неомъжени, без близки

роднини. Роднините можеха да създадат затруднения, когато елиминираше някоя секретарка. А рано или късно всяка секретарка биваше елиминирана.

Когато Джулиан се върне от Калифорния, ще реши проблема с госпожица Кърк, също както с нейната предшественичка. Трудно щеше да намери заместничка на Кърк. Тя беше най-талантливата от всички секретарки, които бе назначавал. Но един директор правеше онова, което беше най-добро за фирмата.

От уволнението на секретарките имаше една облага. Джулиан не занемаряваше уменията си с ножа.

ЧЕТИРИЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Господин О'Конър е тук и иска да говори с вас, господине — съобщи Елена по интеркома.

— Добре. Прати го при мен — отговори Оливър.

Вратата се отвори и Том влезе в кабинета. Беше прехвърлил четирийсетте — едър, як, червендалест мъж, който някога беше шеф на охраната на Оливър, по време на неговата сценична кариера. Том носеше униформа на служител в хотела.

Униформите бяха за сметка на хотела, почистваха се и се гладеха в домакинството на хотела, затова Том започваше деня свеж, стегнат, безупречно облечен.

Но неизвестно как, само час след като е дошъл на работа, изглеждаше смачкан и мърляв.

Оливър се облегна удобно.

— Седни, Том. Какво научи за вманиачения почитател?

— Нищо особено. Казва се Хенри Оукс и е вманиачен по Ник Тримейн. — Том намести грамадното си тяло на стола. — Регистрирал се е в мотела край брега ден след пристигането на Тримейн. Всяка сутрин пие кафе и закусва с две пържени яйца в кафенето на Мел. За вечеря пак е там и си поръчва сандвич с месно руло.

— Месно руло ли?

— Винаги това яде на вечеря според сервитьорката. И винаги две пържени яйца на закуска. Явно Оукс е жертва на навиците. Сервитьорката каза, че е много взискателен как точно да бъдат приготвени яйцата и сандвичът. Каза още, че от него я полазват тръпки.

— Айрин спомена същото. Какво прави вечер?

— Ами, тук вече става по-интересно. Паркър, момчето, което управлява охраната на клуб „Карусел“, забелязал Оукс пред клуба, когато Тримейн прекарал два часа там.

— Това е същата вечер, когато Глория Мейтланд е била удавена в басейна.

— Да. Паркър каза, че Оукс се е спотайвал в сенките и наблюдавал входа на клуба. Паркър си помислил, че е бодигард или шофьор. Но когато го попитал кого чака, Оукс просто се разкарал. Повече не се появил, поне доколкото е известно на Паркър.

— Нещо друго?

— Нищо специално. Такива типове сме виждали и преди, шефе. Всеки месец някой шантав почитател се опитва да се промъкне в имота.

— Кажете на всички, като казвам всички, имам предвид камериерките, кухненския персонал, градинарите, както и вашите хора, да следят за Хенри Оукс. Ако се появи, веднага ме информирайте.

— Искаш ли да си поговоря с Оукс? — Том повдигна вежди. — Много сериозно ще го посъветвам да напусне града. Ще го накарам да вземе следобедния влак за Ел Ей.

— Ако го отпратим, ще му изгубим следите. Мисля, че е по-добре да знаем къде е. Както казах, ако се появи при нас, веднага ме информирайте.

— Ще се разпоредя.

ЧЕТИРИЙСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Уили обичаше да лъска чашите за мартини и да ги окачва на стойката над главата си. Намираще тази работа за успокоителна, нещо като вид медитация. Точно с това се занимаваше, когато в бара влезе Айрин с вид на жена, която има нужда да сподели с добър приятел.

Този израз беше познат на Уили. Когато човек работи на бар, често го вижда. Часът приближаваше десет сутринта и още нямаше посетители. Това не беше необичайно. Някои от по-ранобудните играеха голф или тенис. Други се възстановяваха от бурна вечер с масаж или със сауна. А имаше и такива, които спяха до късно, не непременно със съпругите си. Вече беше изпълнила няколко поръчки за нейния прословут коктейл за изтрезняване от доматен сок, водка, много сол и люта подправка.

Айрин се настани на високия стол на бара и скръсти ръце върху излъскания плот.

„Значи това е новото гадже на шефа“ — помисли си Уили.

Беше много любопитна, както и целият персонал.

— Вие сигурно сте госпожица Глейсън — каза тя. — Добре дошли в хотел „Бърнинг Коув“. Аз съм Уили между другото.

Айрин беше влязла с вид на човек, потънал в мислите си, но щом барманката я поздрави, веднага пренасочи вниманието си. Първоначалната ѝ реакция беше като на всички проникателни хора, когато осъзнаваха, че барманът е жена, но после се усмихна.

Усмивката ѝ беше искрена, прецени Уили. Беше виждала какво ли не. Имаше изострен усет за фалша. Всичко, което беше преживяла като асистентка на илюзионист, ѝ служеше в новата професия.

— Преди си работила с Оливър в неговото шоу, нали? — каза Айрин.

— Оливър разказвал ли ти е за мен?

— Не много. Спомена, че някои от хората, които работят тук, са били в екипа му преди, включително и ти.

— Така е — потвърди Уили. — След като шоуто престана да се играе, господин Уорд можеше да ни освободи, но той даде и последния си цент, за да купи този хотел. В началото не можеше да ни плаща, но имаме подслон и трапеза, затова останахме. Хотелът започна да носи печалба миналата година. Заплатата е добра и ние останахме. Какво да ти предложи?

— Сервираш ли кафе?

— Да.

— Тогава ще пия кафе. Благодаря.

Уили постави на плотта чаша с чинийка и наля кафе от кана.

— Виждам, че шефът те е оставил сама тази сутрин — поинтересува се Уили. — Да не би да е решил, че проблемът ти е разрешен?

Айрин забарабани с пръсти по плотта.

— Доколкото разбирам, всички знаят, че според Оливър имам нужда от двайсет и четири часова защита.

— Да. Освен това знаем, че по-миналата вечер си го спасила от горящия склад.

Айрин отпи от кафето.

— Все повтарям, че той беше там по моя вина.

Уили взе друга чаша и започна да я лъска.

— Шефът си има свои правила. Ако е бил в склада с теб, то е защото така е пожелал.

— И той ми каза горе-долу същото.

— Това е самата истина. Всички ние знаем, че се тревожи за теб. Охраната в хотела е добра, но през последните няколко дни той нареди да се удвои наблюдението и нощем осветлението да не се намалява. В три часа през нощта паркът е осветен като сцена. Затова ми направи впечатление, че си сама.

— Само за малко. Има някаква работа в кабинета си. Не исках да го чакам там и да чета списания, докато той говори по телефона или се занимава със своите дела. Реши, че тук, в бара ще бъда в безопасност.

— Има право. Охраната е на ниво. Имам бутон, който мога да натисна, ако не ми харесва какво става. Някой от охраната ще дотича за минута или две най-много.

— Добре е да го знам. — Айрин потупа чантата си. — Не съм безпомощна. Имам пистолет.

— И аз имам — каза барманката. Вдигна чашата срещу светлината да провери останало ли е някое петънце. — Държа го под бара.

Очите на Айрин светнаха любопитно.

— Наистина ли?

— Стар навик от дните, когато пътувахме. В някои градове са по-негостоприемни отколкото в други. От време на време някой нахалник се опитва да открадне парите от касата или да досажда на някоя асистентка.

— На теб например.

Уили ѝ се усмихна.

— На мен например.

— Оливър знае ли за пистолета?

— Да.

— Той ми каза, че не обича оръжия.

— Какво очакваш. Едва не го убиха с пистолет.

— Каза ми, че оръжието дава на човек измамно чувство за сигурност и че никога не знаеш кога ще бъде използвано срещу теб.

— Като че ли сте обсъждали надълго и нашироко темата.

— Ами, да. — Айрин отпи кафе и остави много внимателно чашата. — Някога, в един друг живот, работех при една жена, която имаше пистолет. В края на краищата този пистолет не ѝ донесе нищо хубаво. Беше убита с нож от някакъв негодник.

— Как е станало?

— Допуснала е грешката да повярва на негодник.

— Да повярваш е опасно.

— Да, така е. Но колко самотен се чувства човек, ако няма на кого да вярва.

— Можеш да вярваш на шефа.

Айрин се усмихна.

— Той очевидно ти вярва.

— Иначе отиваме по дяволите.

Айрин се замисли.

— Той каза, че умееш да разгадаваш хората също като него.

— По принцип барманите веднага разбират кой какъв е. Може да се каже, че работата го изисква.

Айрин я погледна в очите.

— Сигурно знаеш, че подозирам Ник Тримейн.

— Всички, които четат вестници, го знаят.

— Ще ми кажеш ли мнението си за него?

Уили се подсмихна.

— Странно е, че ме питаш.

— Защо?

— Защото шефът ми зададе подобен въпрос сутринта, когато излезе твоята статия в „Дочуто под секрет“. Ще ти кажа същото, което казах и на него. Мисля, че Тримейн е много, много амбициозен. И е избухлив.

— Виждала ли си го да избухва?

— Не съм. Но онзи ден случайно зърнах секретарката му, когато излизаше от неговата вила. Беше разтреперана. Направо изплашена.

— Клодия Пиктън ли? Мисля, че се страхува да не изгуби работата си. Тя е слабата брънка в тази история, чувствам го интуитивно. Ще говоря пак с нея. Това означава, че трябва да я хвана насаме.

— Може би шефът няма да одобри.

— Разбрах каква е Клодия Пиктън и знам, че никога няма да се отпусне, ако Оливър е с мен. Той ще я изплаши.

— Вероятно имаш право. Очевидно нервите на госпожица Пиктън не са в ред. Малко ѝ трябва да изпадне в паника.

— Какво друго знаеш за нея? — попита Айрин.

— Не много. Тя не идва в бара.

— Може би не пие.

— Или от студиото не покриват сметките ѝ в бара — каза Уили.

— Снощи не я видях в ресторанта, но това едва ли е изненадващо. Повечето жени не обичат да ги виждат да вечерят сами.

— Може би е отишла в някой местен ресторант — предположи барманката.

— Кой може да знае?

Уили се усмихна.

— Портиерът, господин Фонтейн. Когато става въпрос за привички и предпочитания на гостите, добрият портиер струва повече от частен детектив.

— А господин Фонтейн ще говори ли с мен?

— Само ако господин Уорд му разреши.

— Трябва да се обадя на Оливър.

— Зад бара има телефон.

— Мога ли да се обадя?

— Разбира се.

Айрин заобиколи бара и взе слушалката.

— Благодаря, Уили.

Уили вдигна поредната чаша към светлината.

— Радвам се да помогна. Ще те попитам от любопитство. Как ще убедиш госпожица Пиктън да се срещне с теб на четири очи?

— Не зная. Ще я издебна. — В този момент се обади телефонистката и Айрин каза: — Моля, свържете ме с кабинета на господин Уорд. Благодаря. Да, ще почакам.

Уили се усмихваше на себе си.

— За нещо смешно ли се сети?

— Мислех си, че влияеш добре на шефа.

— Добре му влияя ли? Шегуваш ли се? Открих труп в неговия спа комплекс и едва не го убиха заради мен.

— Нямах представа как се оживи, откакто дойде в хотела. Направи чудеса. Като стопроцентов тоник.

ЧЕТИРИЙСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Елена се появи на вратата на кабинета.

— Току-що получих от инспектор Брандън списъка с гости, които са се регистрирали наскоро в други хотели, пансиони и второкласни мотели в града — съобщи тя.

Оливър вдигна поглед от списъка с новопристигнали в неговия хотел.

— Някои в моя списък от така наречените пътуващи сами, които идват от изток, се придружават от лична камериерка или секретарка. Тях изключвам. Остават осем имена. Колко са в списъка на Брандън?

— Двайсет, но повечето са от Калифорния — от Ел Ей и Сан Франциско. От Източния бряг идват главно при нас, понеже нашият хотел е известен, също както хотелите „Бевърли Хилс“ и „Билтмор“.

— Предимството на рекламата. Благодаря, Елена.

Оливър си помисли, че няма втори такъв случай, когато собственик на хотел се надява репутацията на заведението му и изисканото обслужване да са примамка за убиец.

Напоследък не можеше да се оплаче от скука. Не и щом Айрин е до него.

Елена остави списъка на бюрото му и тръгна да излиза, но спря до вратата и деликатно се покашля.

Оливър отново вдигна поглед и изведнъж застана нащрек.

— Какво има?

— Само искам да ви кажа, че днес изглеждате много добре.

— Преди не изглеждах ли добре?

— Добре изглеждате, но днес сте в чудесно настроение. Особено като се имат предвид обстоятелствата.

„Нищо не вдъхва такъв оптимизъм, както преследването на убиец“ — помисли си Оливър.

— Може би се дължи на трите чаши кафе, които изпих сутринта.

Жената се подсмихна.

— Положително се дължи на кафето.

— И не забравяй, че не бива пред никого да споменаваш тези списъци.

— Разбрах.

Тъкмо излизаше, когато входната врата се отвори със замах и в приемната връхлетя Честър.

— Къде е Оливър? — попита.

— Тук съм — извика той през отворената врата. — Ела, Честър.

Честър влетя в кабинета, целият настръхнал от възбуда. Размахваше бележника на Атертън.

— Почакай само да чуеш какво има в това книжле.

— Сядай — покани го Оливър. Погледна Елена. — Това е всичко. Благодаря.

Тя излезе и затвори тихо вратата.

Честър остави бележника на бюрото и седна на един стол.

— Какво знаеш за радиовълните?

— Зная как да включа радиото и как да го изключа. Защо?

— Радиовълните са форма на електромагнитно излъчване и имат редица много интересни свойства. Някои материи ги пропускат, но други, и тук е най-интересното, ги отразяват, най-вече метали.

— И?

— Британските и щатските военни провеждат секретни проучвания с цел да използват радиовълните за насочване на полети от голямо разстояние, както и кораби.

Оливър започна да проумява.

— Слушам те.

— Работата е още в експериментален стадий. Казаха ми, че британците са по-напред, защото са обезпокоени от Германия. Но и другаде се правят такива изследвания, включително в Русия, Германия и Япония. В общи линии има затруднения относно оборудването, но теоретично, използвайки пулсиращи предаватели и по-къса дължина на вълните, е възможно да се изработи апарат, с който да се откриват кораби в морето.

— За да се избегне сблъсък ли?

— Да, но проучванията целят да се откриват неприятелски плавателни съдове от разстояние. В момента, за да насочиш оръдие, трябва да се приближиш достатъчно до мишената. Трудно е, трябва да

се скъси разстоянието заради точните изчисления, което е много рисковано.

Оливър взе бележника.

— Да не би да твърдиш, че изчисленията на Атертън имат нещо общо с конструирането на апарат, който открива неприятелски кораби?

— Не само това — каза Честър. Той стана и започна да снове напред-назад. — Ако не греша, този бележник съдържа изчисленията и спецификациите за конструирането на много усъвършенстван уред за насочване на стрелбата.

— За морски битки ли?

— Ако уредът, описан в този дневник, се изработи, ще даде на военноморския флот голямо предимство в следващата война.

— Ще има ли друга война?

Честър престана да снове. Въздъхна дълбоко, извади носна кърпичка и започна да бърше очилата си.

— Докато човешката природа е такава, каквато е, опасявам се, че винаги ще има друга война.

— А пък хората казват, че аз съм циничен. — Оливър потупа бележника. — Ами лабораторията, където е работел Атертън?

Честър си сложи очилата.

— Сигурно няма да се изненадаш, че според слуховете в лабораторията „Солтуд“ се разработват секретни военни проекти. Имат договор с военноморския флот. Много поверително.

— Ами Атертън?

Честър изсумтя.

— Изглежда, никой не знае нищо за него, освен че е мъртъв. Автомобилна злополука.

— Предполагам, че няма да е трудно да се обадим по телефона и да помолим да пратят някого да вземе този проклет бележник.

Честър го погледна мрачно.

— Ако го направиш, за нула време този хотел ще се напълни с правителствени агенти, а ти, Оливър, ще се озовеш в центъра на огромен шпионски скандал. Всеки, който знае нещо за този бележник, включително госпожица Глейсън, ще бъде заподозрян. В края на краищата може би ще се отървеш от неприятностите, но за цял живот ще фигурираш в правителствените списъци.

— Знаеш ли, работата ми беше много по-проста, когато трябваше да се тревожа само за залавянето на двама убийци.

ЧЕТИРИЙСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Айрин беше седнала в чаения салон зад грамадна саксия с палма, когато Клодия влезе точно в три и петнайсет, както предсказа портиерът господин Фонтейн.

Сервитьорът настана Клодия до друга палма. Щом ѝ сервираха първата чаша чай, извади бележник и молив от чантата си и прилежно започна да пише.

Айрин стана и много дискретно се приближи до нея откъм гърба ѝ.

— Здравейте — поздрави тя, като се стараеше тонът ѝ да прозвучи приятелски и сърдечно. Погледна в бележника на Клодия. — Виждам, че владеете стенография. Не знаех, че сте учили за секретарка.

Клодия подскочи и вдигна поглед едва ли не обзета от паника.

— О, вие ли сте! — каза тя. Страхът ѝ се превърна в раздразнение. Затвори рязко бележника си. — Какво искате?

— Да поговорим. Може ли да седна?

Веднага седна, преди Клодия да реши как да се държи.

— Господин Огдън каза, че са ви уволнили от „Дочуто под секрет“.

— Хубавите новини се разпространяват бързо.

— Ако вече не сте журналистка, защо да говоря с вас?

— Защото възнамерявам да се върна на работа. За тази цел имам нужда от сензация.

— Ако мислите, че ще ви помогна да припишете смъртта на Глория Мейтланд на Ник Тримейн, значи сте луда. При положение че се случи нещо с него, ще остана без работа.

— Вижте, от самото начало ми казахте, че алибито на Тримейн е желязно. Тогава не ви повярвах, но сега ви вярвам.

Клодия придоби тревожно изражение.

— Така ли?

— Вече не се опитвам да докажа, че Тримейн е убил някого. Но искам да науча повече за Дейзи Дженингс.

— Не мога да ви помогна. Не познавам тази жена. Според местните вестници вие сте открили трупа.

— Не бях сама. Господин Уорд беше с мен.

— Независимо от това, струва ми се странно съвпадение, че сте се озовали на местопрестъплението, когато още една жена е открита мъртва — отбеляза Клодия.

— Повярвайте ми, и на мен ми хрумна същото. Малко преди смъртта си Дейзи Дженингс ми се обади. Кълнеше се, че ще ми каже нещо много интересно. Имате ли някаква представа какво е било?

— Нямам, освен ако не е искала да си отмъсти на господин Тримейн, но единственото, което има значение за него, е кариерата.

— Къде е господин Тримейн в момента?

— Точно в този момент ли? Играе голф, не че ви влиза в работата.

— Сам?

— Не, разбира се. Мъжете не играят голф сами. С приятел е.

— Някой от Ел Ей ли? Друга филмова звезда?

— Моля? — Клодия се намръщи. — Не. Мъж, с когото се запозна тук. Гост на хотела. Господин Енрайт. Престанете с въпросите. Мислех, че досега сте си научили урока.

— Какъв урок?

— Според господин Огдън от филмовото студио сте загубили работата си и хазйката ви е изхвърлила от апартамента — уточни Клодия. — Това не е ли достатъчно неприятно? Хората, които управляват студиото, са много влиятелни. Ако продължите да душите около господин Тримейн, животът ви ще стане още по-неприятен, повярвайте ми.

— Заплашвате ли ме, Клодия?

— Аз ли? Не. Аз съм само скромна секретарка. Но работя достатъчно отдавна в студиото, за да знам, че хора като Огдън могат много да навредят на всеки, който застане на пътя им. Ако бях на ваше място, госпожице Глейсън, щях да потърся друга тема за статия. Оставете Ник Тримейн на мира.

— Като че ли се страхувате от този господин Огдън.

— Не, госпожице Глейсън, не се страхувам от Ърнест Огдън. Ужасявам се от него.

— Понеже може да накара управата да ви уволни ли?

— Ще ме уволнят на мига. Вижте, ще ви кажа истината. Холивуд е най-голямата грешка в живота ми. Не става въпрос за холивудския свят или за този в Бърнинг Коув. Искам да си запазя работата, да събера достатъчно пари и да се върна у дома.

— Какво ще правите, когато се върнете у дома?

— Каквото всеки ми казваше, че трябва да направя, когато завърших училище. — Клодия стана, взе бележника си и чантата. — Ще си намеря работа в универсалния магазин. Ще си намеря добър мъж, който ще ме издържа. Ще се омъжа.

— Къде е вашият дом? — попита Айрин.

— Там, където не е необходимо да носиш слънчеви очила всеки ден от годината.

Секретарката се понесе бързо към остъклената врата на чаения салон и изчезна в парка.

ЧЕТИРИЙСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Айрин остана на мястото си, замислена върху онова, което Клодия току-що ѝ каза. След малко стана и се запъти към кабинета на Оливър по сводестата алея.

Елена се усмихна, като отвори вратата.

— Здравей, Айрин. Как си?

— Много добре, Елена, а ти?

— И аз съм добре, благодаря. При господин Уорд ли идваш?

— Да. Той в кабинета си ли е?

— Тук е. Ще му съобщя за теб. — Секретарката се обади по интеркома: — Дойде госпожица Глейсън.

— Нека да влезе, тъкмо щях да отида да я търся.

Елена се надигна от стола, за да отвори вратата.

— Моля те, не ставай, мога и сама да си отворя. — Айрин прекоси приемната и преди да влезе, се обърна към Елена и попита: — Това ярко калифорнийско слънце не ви ли дотяга?

Другата жена се разсмя.

— Шегуваш ли се? Родена съм и съм израснала тук. Обожавам тази светлина.

Айрин се усмихна.

— Не съм от този край, но съм съгласна с теб. И аз обожавам тази светлина. Странно, но не на всеки му харесва.

Влезе при Оливър и затвори вратата. Той веднага се изправи.

— Ето те и теб, вече щях да те търся. Честър току-що ми обясни какви са записките в бележника на Атертън. Изчисленията са за изработването на усъвършенстван уред за откриване на неприятелски плавателни съдове. „Солтуд“ очевидно има строго секретен договор с военноморския флот.

— За шпионаж ли става въпрос?

— Така изглежда. Между другото, Честър одобрява съвета, който ти е дала Хелън Спенсър в писмото си. Каза, че ще си навлечем много беди, ако се свържем с ФБР.

Айрин потрепери.

— Боже мой! Тази работа взе да става все по-сериозна и по-сериозна, нали?

— Мисля, че можем най-после да наредим няколко парченца от пъзела. Теди помогна ли ти да намериш Клодия Пиктън?

— Теди ли?

— Съжалявам — извини се Оливър. — Той предпочита сценичното си име. Понякога забравям. За мен той винаги ще си остане Теди — човекът, който успяваше неизвестно как да събере след представление реквизита, персонала, екипировката, и да ги натовари на влака за следващия град. Безупречен е, когато става въпрос за преместване от едно място на друго.

— Клодия пристигна там, където господин Фонтейн каза, че ще бъде точно в три и петнайсет — в чаения салон. Надявах се да измъкна нещо от нея, но не успях. Спомена, че Тримейн играе голф с мъж, с когото се е запознал в хотела.

— Кой?

— Някой си господин Енрайт.

Оливър седна и се замисли.

— Това е много интересно.

— Защо?

— В моя списък има един Джулиан Енрайт от Ню Йорк.

— Сам ли е?

— Да. Джентълмен със слабост към лукса, с изискан вкус и със стил, който се придобива само в семейство, натрупало състояние преди няколко поколения. Направил е силно впечатление на господин Фонтейн.

— Снощи не ми показа този Джулиан Енрайт в ресторанта.

— Не беше там. — Оливър ѝ показа списъка с четирите имена в него. — Енрайт беше един от малкото, които вечеряха в града.

— Джентълмен с вкус към лукса и със стил — повтори тихо тя. — Не ми прилича на убиец.

— Не и в холивудска версия може би. Как мислиш, възможно ли е такъв мъж да успее да прелъсти Хелън Спенсър?

— Възможно е. Защо убиец със задача да открие бележника се сближава с най-нашумелия холивудски талант?

— Навярно Енрайт знае за последното ти интервю с Тримейн.

— И?

— И след като ти посочи с пръст Ник Тримейн, и намекна, че е виновен за едно скорошно убийство, защо да не използва актьора за прикритие.

— Не разбирам.

— Ако се случи нещо с теб, Айрин, кого ще заподозрат веднага?

— Ник Тримейн. Всички знаят колко го ядосах заради онази статия в „Дочуто под секрет“.

— Може и да има желязно алиби, толкова правдоподобно, че да не отиде в затвора, но това няма да има значение за общественото мнение. Няма да се изненадам, ако убийството на репортерка в Бърнинг Коув, където и Тримейн случайно е във ваканция, се окаже твърде скандално дори за могъщо студио... не и ако убиецът изключи възможността за нещастен случай.

Картината на кървавия труп на Хелън Спенсър мина през ума на Айрин. Ръцете ѝ се разтрепериха.

— Възприятието е всичко — каза тя. — Ще стане голям скандал, ще се умува много, ще плъзнат клюки. И докато всичко това се разразява, истинският убиец ще се измъкне. Поразително хрумване.

— Като се замислиш, дяволски блестящо пренасочване.

— При убийството на Хелън е имало успех. Полицаяте приеха от самото начало, че търсят душевно неуравновесен убиец.

— Неуравновесена секретарка с престъпна природа, ако трябва да сме точни — допълни Оливър.

— Не е необходимо да ми напомняш. Този план също така потвърждава твоето предчувствие за арогантността на убиеца.

— Да, но ако сме прави, точно арогантността е фаталната пукнатина в плана.

— Поне установихме самоличността на убиеца на Хелън.

— Може да знаем — каза Оливър, — но трябва да сме сигурни. Научи ли нещо повече от Клодия Пиктън?

— Ами тя отново извика духа на мистериозния господин Огдън.

— Такива като Ърни Огдън прибегват до подкуп, когато разчистват проблеми. Но ако парите не свършат работа, той няма да се поколебае да приложи груба сила, за да разчисти бъркотията.

— От начало се захванах с Тримейн заради бележките на Пеги. Ами ако е допуснала грешка? Мислиш ли, че Огдън ще отиде толкова

далеч, че да поръча да убият жена, ако тя е заплаха за неговата звезда?

— Възможно е, ако не може да я подкупи или сплаши — отговори Оливър. — Но аз познавах Дейзи Дженингс. И Пел я познаваше. И двамата сме убедени, че парите щяха да свършат работа. Нямаше смисъл да я убиват, за да замълчи.

— Освен ако е знаела нещо толкова скандално за Ник Тримейн, че Огдън не е искал да рискува. Ами ако е имала доказателство, че Тримейн е замесен в убийството на Глория Мейтланд?

— Да, това може би е достатъчно Огдън да прати тежката артилерия. Но ако е вярно, това означава, че положението на Тримейн в студиото е критично.

— Но в едно съм сигурна. При Пеги Хакет подкупи нямаше да вървят.

— Сигурна ли си?

— Пеги се мъчеше да върне името си като журналистка. Не търсеше пари. Търсеше материал за заглавна страница.

— Изкопчи ли друго от Клодия Пиктън?

— Предупреди ме, че Огдън може да бъде безпощаден. Очевидно се страхува от него. Каза още, че е решила да напусне Холивуд или Бърнинг Коув. Но иска да събере пари, за да се върне у дома, да си намери работа и да се омъжи.

— Да се омъжи ли?

— Да се омъжи. Ти не си ли се женил?

— Не. Веднъж щях да се оженя. Сгодих се. Но не се получи. А ти?

— Същата история. По едно време си мислех, че ще се омъжа. Но не се получи.

— Лъжливият негодник, когото спомена в склада с реквизита ли?

— Беше пропуснал да ми каже, че е сгоден. Когато неговата годеница ме информира за този факт, лъжливият негодник намери за странно, че не искам да играя ролята на негова любовница.

Оливър кимна някак тържествено.

— Да, лъжите и измамите съсипват хубавите отношения.

Айрин подпря лакти върху страничните облегалки на креслото и допря върховете на пръстите си.

— Предполагам, че говориш от собствен опит.

— Да, тя беше една от асистентките ми. Избяга с мъж от моя екип, на когото имах доверие. Той уреждаше ангажиментите, продажбата на билетите и рекламата за предстоящото представление.

— Разбирам.

— Избягаха в Хавай.

— Много романтично. Струва доста пари да се отиде до Хавай с кораб или със самолет. След това и хотелите не са евтини. Сигурно богато си плащал на персонала.

— Ще ми се да е така, но очевидно Дора и Хюбърт са били недоволни. Когато са тръгвали, са задигнали приходите от касата за близо два месеца.

— Като се има предвид, че салоните за „Удивителното шоу на Оливър Уорд“ са били претъпкани, сумата е била порядъчна.

— Не бяха малко пари — потвърди той. — Изпратиха ми пощенска картичка от Хавай с извинения. Написали ми бяха, че са последвали сърцата си и че съм щял да разбера.

— Добре, погледни от хубавата страна — предложи Айрин. — Поне не са написали в картичката „иска ни се да си тук“.

Оливър я изненада, като се захили.

— Благодаря ти, че ми показва как стоят в действителност нещата. А ти отмъсти ли си?

— Да, едва ли му накривих шапката. Компанията беше в жестоко съперничество с друга компания. Ставаше въпрос за лиценз в петролния бизнес. Преговорите водеше лъжливият негодник. Но аз бях подготвила цялата предварителна информация. Тъкмо се канех да напиша подробен доклад за лъжливия негодник, когато годеницата се отби в кабинета, за да ме осведоми за истинското ми положение.

— Предполагам, че нещо ужасно се е случило с подробния доклад.

— Нищо не се случи, защото не видях бял свят. Това беше хубавото на моето отмъщение, разбираш ли? Докато отивах към вратата, треснах папките с всички факти на бюрото на лъжливия негодник. Знаех, че няма да разбере нищо от записките. Бяха написани с моя версия на стенографското писмо.

Оливър се усмихна.

— Все едно са били написани с таен код.

— А колкото до диаграмите, сам си признаваше, че няма ум за сметки.

— Доколкото схващам, сделката е пропаднала.

— Конкурентната фирма спечели лиценза.

— Уволниха ли лъжливия негодник?

— Не, разбира се. Годеницата му беше дъщеря на собственика на компанията, твърдо решена да се омъжи за лъжливия негодник. Тя беше момиченцето на татко и лъжливият негодник беше повишен в длъжност вицепрезидент.

— Естествено.

— Чувала съм, че не си струва да си отмъщаваш. Последното, което чух, е, че лъжливият негодник и неговата съпруга живеят щастливо някъде в Кънектикът. Истински холивудски край.

— Съмнявам се.

— И аз — каза Айрин. — Честно казано, даже ми е мъчно за нея. В края на краищата тя се омъжи за един лъжлив негодник.

— Хората не се променят. Те са такива, каквито са.

— Моята теория е същата — каза Айрин.

ЧЕТИРИЙСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Дансингът в клуб „Парадайз“ беше претъпкан с танцуващи двойки с елегантни вечерни тоалети. Музикантите от оркестъра носеха бели сака и черни папийонки и свиреха популярни парчета.

Сепарето на Айрин и Оливър беше едно от многото в салона, където посетителите можеха да се усамотят. Пред него имаше картини, а пред нея коктейл със сок от нар, но питиетата бяха недокоснати. „Не сме дошли да се забавляваме — помисли си Айрин, — а Оливър да огледа отблизо Джулиан Енрайт.“

Остро усещаше полумрака в клуба. Осветлението на нивото на пода и свещите по масите подчертаваха интимната атмосфера. Полукръглите дивани с високи облегалки на сепаретата осигуряваха на двойките уединение, но, от друга страна, не се виждаха другите посетители в клуба.

Айрин се наведе към Оливър и прошепна:

— Как ще разберем, че Енрайт и Тримейн са дошли?

— Не се притеснявай. Ник Тримейн е изгряваща филмова звезда — отговори той. — Звездите не влизат в нощен клуб. Те се появяват с гръм и трясък.

— И същевременно се правят, че не искат да бъдат забелязани — отбеляза тя. — Може би ще реши да дойде сам.

— Звездите също така не отиват в нощен клуб сами.

— Да, в Холивуд е прието, но Енрайт може би няма да иска да привлича внимание.

— Ако не искаше да привлича внимание, нямаше да се сприятели с Тримейн.

Айрин се замисли.

— Няма да споря, логично е. Но наистина изглежда странно един убиец да натрапва присъствието си.

— Кой е казал, че професионалните убийци не могат да бъдат суетни като филмови звезди? Освен това, ако Енрайт възнамерява да използва Тримейн за прикритие, трябва да се показва с него.

Лутър Пел се появи изведнъж в полумрака. Усмихна се на Айрин и очите му светнаха чисто по мъжки.

— Тази вечер си прелестна.

Тя се усмихна.

— Благодаря.

Оливър се намръщи.

— Някакъв знак от Тримейн и Енрайт?

— Затова дойдох — каза Лутър. — Току-що пристигнаха. Наредих да ги настанят на специална маса до дансинга.

— Специална ли? — учуди се Айрин.

— Запазваме маси около дансинга за клиенти, за които знаем, че искат да бъдат забелязани — обясни Лутър. — Ще ги виждате много добре. Ако някой от тях напусне клуба по някаква причина, един от моите хора ще го проследи. Съобщете ми, ако имате нужда от нещо.

— Благодаря — каза Оливър с малко неучтив тон. — Ще ти се обадим.

На Лутър явно му стана смешно. След това отиде в съседното сепаре да поздрави друга двойка. Държеше се точно като очарователен собственик на нощен клуб.

Айрин погледна смръщено Оливър.

— Той не флиртуваше с мен. Беше просто любезен. Сигурна съм, че казва на всички жени в клуба колко са прелестни.

— Може би. — Той като че ли не беше убеден. — Ето, Тримейн и Енрайт идват.

— Много добре. Сменяш темата. Не ми пука.

Той стисна зъби.

— Само те дразня — засмя се тя.

— Знам — промърмори Оливър.

Айрин си помисли, че той всъщност не е ревнив, просто се чувства като собственик. Мъжете изпитват подобно чувство, когато спят с някоя жена. Беше съвсем естествена, временна и несериозна мъжка реакция. Освен ако не е израз на някакви по-дълбоки и по-трайни емоции.

Бог да е на помощ, ако е така.

Хрумна й, че има такава вероятност, но преди да се замисли по въпроса, видя Ник Тримейн и Джулиан Енрайт.

— Беше прав — каза. — Ето, идват, и няма начин да не ги забележиш.

Двамата мъже вървяха по пътеката между масите, придружавани от салонния управител. Сноп дискретна светлина се появи като по магия. Плъзна се нежно върху Ник Тримейн. Енрайт беше достатъчно съобразителен да изостане няколко крачки след знаменитостта, сякаш да не попречи на ефекта, но успя да се покаже под светлината на прожектора макар и за кратко. През тези няколко секунди косата му лъсна като златна, а изваяният му профил привлече погледите. Айрин долови възбудения шепот в мрачината, когато тълпата видя кой е пристигнал.

— Значи това е той — прошепна тя.

— Да — отговори Оливър.

— Той е...

— Красив? Изискан? Префинен?

— Всъщност си помислих, че прилича на филмова звезда.

Двамата мъже седнаха на маса до дансинга. Салонният управител направи знак на сервитьорката и тя поднесе веднага коктейлите, след което грациозно се отдалечи.

Дискретният сноп светлина изчезна, но всички знаеха, че Ник Тримейн и неговият приятел са в клуба.

— Сега какво? — попита Айрин.

— Сега ще чакаме — отговори кратко Оливър.

Тя го погледна.

— Може би трябва да се престорим, че водим нормален разговор.

— За какво да говорим?

— За времето, винаги върши работа.

— Да — съгласи се Оливър. Не откъсваше очи от Тримейн и Енрайт. — Или да говорим за това какво ще правиш, когато се разреши тази ситуация.

— Добре.

Айрин се почувства като че ли върви по замръзнало езеро. Една погрешна стъпка и ще потъне в ледените дълбини.

Той почака минута-две. Тя мълчеше, тогава Оливър откъсна поглед от Тримейн и Енрайт само колкото да ѝ хвърли тревожен поглед.

— Е? — подкани я.

Тя махна с ръка небрежно, все едно отговорът не беше толкова важен.

— Предполагам, че всичко зависи от това какво ще се случи тук, в Бърнинг Коув. Ако докажем, че Тримейн е убил Глория Мейтланд и може би е замесен в убийството на Пеги, и ако арестуват Енрайт за убийството на Хелън Спенсър, ме очаква блестяща журналистическа кариера. Но ако не докажем нищо, ще се наложи да променя отново името си, самоличността си и да си намеря друга работа.

— В моя хотел винаги ще има работа за опитна секретарка — подхвърли Оливър с крайно неутрален тон.

— Елена е твоя секретарка.

— Да, и нямам намерение да я сменям. Тя е чудесна. Но има други отдели, където е необходим опитен човек, който да организира архива и да пише на машина. Също така често имаме гости, които, докато са в хотела, имат нужда от секретарка по една или друга причина.

— Но няма да работя при теб — отбеляза Айрин.

— Това представлява ли проблем?

— Всъщност да, проблем е.

— Защо?

— Трябва ли да го изяснявам? Научих по много неприятен начин, че не бива да спя с шефа си. А ти си научил по същия начин, че не бива да се забъркваш с твоя служителка. Или си забравил пощенската картичка от Хавай?

Оливър трепна.

— Ясно.

Тя се пресегна и го потупа по ръката.

— Все пак благодаря. Признателна съм ти за предложението. Но не се тревожи за мен. Много отдавна се грижа сама за себе си. Ще се оправя.

Очите му проблеснаха някак мрачно и нервно.

— Нека да обсъдим това, което току-що каза. Преди няколко месеца си била принудена да прекосиш цялата страна и да смениш името си, защото бившата ти работодателка, която е била и хотелска крадла, е свила бележник със свръхсекретна информация, и по тази причина е била убита. И в този момент мъжът, който според нас я е

убил, седи на специална маса до дансинга заедно с известен актьор, когото подозираме, че е убил твоя колежка. Това ли наричаш умение да се грижиш за себе си?

Тя се ядоса и тъкмо щеше да отговори, когато видя, че Ник Тримейн става от масата.

— Тримейн си тръгва — прошепна.

Оливър проследи погледа ѝ.

— Не ми се вярва.

Проследиха Ник как отиде до съседната маса, на която седяха две хубави млади жени. Той явно покани едната да танцуват. Тя стана и го последва на дансинга. Дори от разстояние беше очевидно, че е зашеметена.

— Тази история ще я топли месеци — отбеляза Айрин.

Джулиан Енрайт стана и тръгна решително по пътеката. Спря за малко и размени няколко думи с един сервитьор. След това смени посоката.

— Идва към нас — каза Оливър. — Става интересно.

— Не мога да повярвам — прошепна Айрин.

— И аз не мога. Арогантният негодник не устоя.

Джулиан спря пред масата им. Пулсът на Айрин се ускори и тя трудно си поемаше дъх. Ако двамата с Оливър бяха прави, тя стоеше лице в лице с убиеца на Хелън Спенсър.

А пък Оливър изглеждаше неестествено притихнал.

— Извинете, че се намесвам — започна Енрайт с тон, който намекуваше, че не му пука. Усмихна се на Айрин. — Вие сте Айрин Глейсън, журналистката от „Дочуто под секрет“. Моят приятел Ник ми разказа за вас. Явно сте вбесили неговото студио.

— Явно неговото филмово студио е побесняло, защото сега съм бивша журналистка.

— Тази вечер госпожица Глейсън е с мен — намеси се Оливър.

Айрин можеше да се закълне, че в салона полъхна леден студ и температурата спадна под нулата.

— Нима? — Енрайт не откъсваше поглед от Айрин. — Хрумна ми, че бихте могли да подобрите отношенията си със студиото на Тримейн, ако танцувате с мен. В края на краищата ние сме приятели.

Айрин почувства, че Оливър всеки момент ще се намеси. Настъпи го под масата, за да го предупреди да си мълчи, и

същевременно се усмихна хладно на другия мъж.

— Господин Тримейн ли ви изпрати при мен с това предложение, господин Енрайт? — попита.

— Настоявам да ме наричате Джулиан. И трябва да ви призная, че идеята е лично моя.

— Защо?

— Защото съм любопитен каква е жената, която има смелостта да се опълчи на едно могъщо филмово студио.

— Както виждате, господин Енрайт, загубих битката. Можете да кажете на господин Тримейн, че повече няма от какво да се страхува, що се отнася до мен.

— Ще му предам. Сигурен съм, че ще се радва да чуе новината. Но това не означава, че не можем да танцуваме.

— Чухте господин Уорд. Тази вечер съм с него.

— В такъв случай сигурно не очаква много весела вечер? Куц човек едва ли става за партньор на танци. О, Айрин, може би ще имаме друга възможност да се опознаем.

Джулиан потъна някъде в полумрака. Тя си спомни, че може да диша.

— Не мога да повярвам колко безочлив е този човек — каза Айрин.

— Аз мога. Бяхме прави за него. Той е тук заради теб и заради бележника.

— Сигурен ли си?

— Вече съм сигурен.

Айрин изпрати с поглед Енрайт, докато отиваше към масата си.

— Изглеждаш много сигурен, че си разгадал правилно Джулиан Енрайт. Ами Тримейн? За него нищо не казваш.

— В момента Енрайт е по-опасният. Тримейн не е толкова умен, но е много по-предпазлив. Може да е убиец, но в такъв случай има ясен мотив — да спаси кариерата си. Не би рискувал, освен ако си мисли, че няма избор. В момента се надява, че от студиото са овладели ситуацията.

— Знаеш ли, когато дойдох в Бърнинг Коув и през ум не ми минаваше, че ще прекарам вечер в елегантен нощен клуб и ще наблюдавам двама убийци, които пият и танцуват.

Оливър опита мартинито и остави чашата. Наблюдаваше Енрайт и Тримейн с неразгадаемо изражение.

— Енрайт беше прав в едно — каза след малко.

— За какво?

— Не ме бива на дансинга.

Тя се усмихна.

— Слава богу, имаш други таланти.

ПЕТДЕСЕТА ГЛАВА

Събуди се сама в леглото. Чаршафите бяха още топли от тялото на Оливър. Почака минута-две да се върне. Но по звъна на кристалната гарафа в чашата, който идваше от дневната, разбра, че той възнамерява да се позабави.

Отметна завивките, стана и си облече пенъоар. Мина по тъмния коридор и спря до вратата на стаята, осветена само от луната. В първия момент не го видя.

— Не исках да те будя — обади се той.

Беше седнал в дълбокото кожено кресло. Носеше тъмен халат. Беше бос. Лунните лъчи осветяваха осакатения му крак, подпрян на възглавничка.

Тя прекоси стаята и седна на другото кресло.

— Много ли те боли? — попита.

— Не повече от обикновено — отговори Оливър. Отпи от уискито, което си беше налял. Стана ясно, че въпросът ѝ го подразни.

Понечи да се извини за нетактичността си, но спря точно навреме.

— Не ме събуди болка в крака — каза той след малко. — Енрайт ме събуди.

— Да не би да мислиш, че грешим за него?

— Не. Мисля, че трябва да действаме бързо, ако искаме да го хванем в капан. Трябва да измислим начин как да го принудим да се размърда. Не бива да рискуваме той да вземе инициативата.

— Ами ако подозренията ни са безпочвени? — поколеба се Айрин. — Ами ако е просто богат турист, който е успял да очарова известна звезда?

— Ако е така, няма да се хване на въдицата.

— Каква въдица?

— Бележникът. Няма да рискува да го изпусне отново. Трябва да подредим декорите. Да вземем реквизита и да осветим мястото на действието. Тази сутрин ще говоря с Честър и Лутър.

— И с мен — добави Айрин. — И с мен ще говориш. Това е мой проблем и моя тема.

— Не се притеснявай, ти ще бъдеш главно действащо лице в тази постановка.

— Имаш ли план?

— Така мисля, да, имам.

— Разкажи ми.

Той ѝ разказа какво е замислил. Когато свърши, тя пое дълбоко дъх и бавно издиша.

— Много дръзко — изрече. — И много опасно.

— Като всеки хубав фокус всъщност е много просто от техническа гледна точка.

— Осланя се на твоя психологически портрет на Енрайт. Ако грешиш...

— Не греша. — Оливър отпи от уискито и остави чашата. — Тази вечер той потвърди всичко, което предусещах у него. Той е коравосърдечен, арогантен и импулсивен.

Айрин потрепери.

— Питам се колко ли хора е убил?

— Може би никога няма да узнаем — отговори Оливър, — но дълбоко се съмнявам, че Хелън Спенсър е била първата.

Допи уискито си, остави чашата и несъзнателно започна да масажира левия си крак. Айрин го наблюдава известно време, после стана, коленичи до него и сложи ръце на бедрото му. Почувства как болезнено са обтегнати мускулите и сухожилията.

— Остави на мен.

— В никакъв случай.

Тя не се отдръпна и започна с нежни движения да масажира крака.

За нейна изненада той престана да спори. След малко дори като че ли му олекна.

— Казвал ли си изобщо на някого какво е станало на последното ти представление? — попита тя.

— Случват се нещастия, когато имаш вземане-даване с опасни вещи като пистолет.

— Не вярвам, че е било нещастен случай.

Той застина.

— Защо си толкова сигурна? — попита най-накрая.

— Защото не искаш да говориш за това.

— Никой не обича да говори за провала си, особено когато става въпрос за грешка, която слага край на кариерата му.

— Всеки си има тайни — отбеляза тя.

— И ти имаш, но сега знам някои от тях.

— Да, така е.

— Моите тайни са погребани — каза Оливър. — Но понякога се улавям, че се разправям с привидение.

Тя не зададе повече въпроси и продължи да масажира крака му. След известно време той започна да говори:

— Става въпрос за номера „Клетката на смъртта“. Гедингс създаде оригиналната версия, но с чичо Честър внесохме някои промени, за да предизвикаме възторга на публиката.

— Кой е Гедингс?

— Беше мой приятел и най-умелият илюзионист, когото познавах. Научи ме на много неща. Беше известен като Великия Гедингс.

— Никога не съм чувала за него.

— Там се оказа проблемът. Беше невероятно талантлив, когато ставаше въпрос за техническата страна на един фокус, но като изпълнител не го биваше много. Успехът на сцената зависи от въображението. Способността да увлечеш публиката в магията, да внушиш на хората, че са участници във вълшебство, това отличава големия артист от посредствения. Въпреки всичките си умения Гедингс не разбираше тълпата. Не въздействаше на сцената. Но ме научи на много неща и двамата станахме добър екип.

— Какво се случи?

— Започнахме като партньори. Нарекохме представлението „Гедингс и Уорд“. Но скоро стана очевидно, че макар да не бях технически толкова добър, аз привличах и задържах вниманието на публиката. Сменихме заглавието на представлението. На афишите пишеше „Удивителното шоу на Оливър Уорд“.

— И точно то се прочу.

— Доста добре се справяхме. След това се случи нещастieto.

— Преди две години ли беше?

— Да. — Оливър се умълча за момент. — Гастролирахме в Сан Франциско. Салонът беше пълен. След като ме оплетоха с лъскави вериги и заключиха, ме спуснаха в стоманена клетка. Клетката беше малко над пода.

— За да вижда публиката, че не можеш да се измъкнеш през капак в долния ѝ край.

— Бързо схващаш. — Оливър си наля още малко уиски. — Спусна се завеса. Прожекторите се насочиха върху драпираната клетка. Стандартни ефекти, но публиката ги харесва. В този момент се появи тайнствена фигура с пелерина и маска. Обиколи клетката няколко пъти, извади пистолет и стреля три пъти в драперията. Естествено пистолетът трябваше да е зареден с халосни патрони.

— Очевидно не са били халосни.

— Пистолетът беше зареден с истински патрони. Двата ме уцелиха в бедрото. Нанесоха сериозни поражения на мускулите и тъканите и едва не попаднаха в артерията. Имах късмет.

— Късмет ли? Как можеш да го кажеш!

— Ако не бях с единия крак вън от клетката в онзи момент, трите куршума щяха да попаднат право в гърдите ми.

Поразена, Айрин престана да масажира крака му.

— Не разбирам.

— Бях омотан с вериги. Изглеждаха внушително, но така бяха направени, че като се отключи една заключалка, всичките се смъкват наведнъж. Един асистент ми плъзна ключа точно когато се спусках в клетката. Опитах се да отключа механизма, щом спуснаха завесата около клетката. Но ключът беше сменен.

— И какво направи?

— Никога не съм се чувствал спокоен, ако трябва да разчитам на асистент за ключа. Винаги носех резервен, скрит в косата. Но ми отне няколко секунди, докато осъзная, че ключът е сменен, и още няколко секунди да взема резервния и да отключа. Когато маскираният асистент изстреля първите два куршума, бях тръгнал да излизам от клетката, а би трябвало да съм вече вън от нея.

— Значи не е било нещастен случай. Слуховете са били верни. Някой се е опитал да те убие.

— Било е внимателно планирано, от фалшивия ключ до истинските куршуми.

— Но кой е искал да те убие? Двойката, която е избягала в Хаваи ли?

— Не. Докато се възстановявах в болница, Честър проведе собствено разследване. Не нае Шерлок Холмс да открие извършителя. Имаше само един човек, който ме мразеше толкова, че да ме убие на сцената пред пълен салон с публика.

— Разбира се — досети се Айрин, — твоят приятел и партньор Гедингс.

— Много си... проницателна.

— Станал си такъв, какъвто той винаги е искал да бъде — блестящ илюзионист, който е умеел да държи публиката в напрежение. Звезда.

— Той ми помогна да стана изкусен илюзионист, но завиждаше на творението си.

— Гедингс не те е създал. Талантът е твой и само твой. Гедингс може и да ти е помогнал да усъвършенстваш уменията си, но сигурно е знаел, че ще постигнеш успех с него или без него. Ето защо го е разяждала завист. Няма значение какви качества е притежавал, никога не би станал знаменитост, каквато си станал ти.

— Е, погрижи се моята известност да угасне.

— А с него какво се случи?

— С Гедингс ли? Умря след няколко дни, почти веднага, след като лекарите заключиха, че няма да умра или да загубя крака си.

— Как умря?

— Заредил пистолета с още истински куршуми и се застрелял в главата.

— Самоубил се е.

— Остави жена и син.

— Те знаят ли какво се е опитал да направи?

— Не. Нямаше смисъл да им казвам. С Честър решихме да потвърдим версията за нещастен случай.

— А другите от екипа ти? Те разбраха ли?

— Сигурен съм, че Уили знае. Може би и някои от другите. Но не говорим за това.

— Тайна на сценичното семейство ли?

— Нещо подобно, да.

— Със съпругата и сина на Гедингс какво стана?

— Гедингс не им остави почти нищо. Не го биваше с парите. —
Оливър остави празната чаша. — Аз се грижа за жена му и сина му.
Айрин се усмихна.
— Естествено, защо ли попитах.

ПЕТДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

На следващата вечер Джулиан беше с Тримейн в полутъмния бар на хотела, когато чу сирена в далечината. Мина му през ум, че откакто е в Бърнинг Коув, за пръв път виеше сирена. Помисли си, че една от причините е местоположението на хотела. Той се намираше на около километър и половина извън града. Но в момента воят на сирената на „Бърза помощ“ се приближаваше към хотела.

Тъкмо щеше да отпие от коктейла и ръката му замръзна във въздуха. Погледна към изхода, който беше отбелязал къде се намира още първия път, когато влезе в бара. Беше в края на коридор с приглушена светлина, точно до мъжката тоалетна.

Независимо дали е на работа или не, щом влезеше в затворено помещение, винаги си отбелязваше откъде може да се измъкне, ако нещата се объркат. Баща му настояваше да придобие този навик още в началото на кариерата си и трябваше да признае, че това му беше спасявало живота неведнъж.

— Какво ли става? — зачуди се Ник.

Говореше леко завалено заради коктейлите, с които се наливаше по време на вечерята.

Сирената изведнъж замлъкна.

Джулиан погледна към бара. Уили говореше по телефона.

— Няма нищо тревожно — събщи спокойно тя, след като приключи разговора. — Няма пожар. В някоя от вилите има злополука. Колата на „Бърза помощ“ току-що дойде. Всичко е под контрол.

„Но тя изглежда разтревожена“ — помисли си Джулиан.

— По дяволите — промърмори Ник. — Ако са намерили още една мъртва жена, бил съм с теб цялата вечер, нали?

— Да — отговори Джулиан.

Пък и така си беше.

Не изпускаше Уили от очи, която се стараше да се държи хладнокръвно. Но все пак беше разтревожена и все поглеждаше през

прозореца. Там нямаше какво да види заради високия жив плет и белосания зид, който ограждаше парка на хотела.

Няколко любопитни се разхождаха навън с питиетата си, за да разберат какво става. Уили изчезна. Когато се върна, беше мрачна.

Сирените се чува отново.

Хората се върнаха в бара. Двама мъже отидоха да си поръчат питиета. И двамата бяха около трийсет и пет-шест годишни. Единият олисяваше. Другият носеше зле ушито сако. Хубавичка жена с впита черна рокля и високи токчета седна между двамата.

— За какво е тази връва? — попита задъхано тя.

Двамата мъже взеха да се надпреварват кой да отговори.

— Казаха, че линейката е отишла във вилата на Оливър Уорд — каза плешивият с тон на многознайко, като се опитваше да привлече вниманието на жената. — Бил паднал по стълбището.

— Намерили го в безсъзнание — обясни онзи с грозното сако. — Имало цяла локва кръв.

Джулиан слушаше много внимателно.

— Медиците от линейката казали, че Уорд вероятно си е счупил я крак, я ръка, но раната на главата била опасна — добави плешивецът. — Ще го откарат в болница. Не знаят дали ще оживее.

— Гадна работа. — Онзи с грозното сако поклати глава. — Оживя в пожара само за да падне по стълбите.

— Чудя се какво ли е правил на горния етаж с този сакат крак — разсъждаваше плешивецът.

Другият се ухили.

— Хващам се на бас, че е изкачил онези стълби, за да направи среднощна визита на гостенката си. Чух, че тя е извикала линейката и е отишла с него в болницата.

— Жени — заключи плешивецът. — Ще те хванат по един или друг начин.

Уили избърса очите си с кърпичка. След малко пошушна нещо на другия барман, мъж на средна възраст, и излезе през страничната врата.

Джулиан отиде на бара.

— Какво желаете? — попита барманът.

— Още един манхатън — поръча Енрайт. — И един за моя приятел. Чух, че е станала злополука.

— Току-що научихме, че са откарали шефа в болница.

— Барманката защо излезе?

— Уили каза, че ще отиде в болницата, за да провери какво е положението. Не се знае дали той ще оживее. Ако не оживее, всички ще трябва да си търсим работа.

Барманът постави два коктейла на плота. Джулиан ги отнесе на масата. Ник взе своя и веднага отпи жадно.

Малко по-късно Джулиан отведе много пияния Ник Тримейн в неговата вила. Не се затрудни да включва осветление. Остави Тримейн на леглото.

Тримейн изпелтечи нещо неразбираемо.

Джулиан се спря.

— Какво?

— Кажи кога ще се справиш с онази проклета репортерка?

— Скоро.

— Добре.

Енрайт излезе.

ПЕТДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Само луната осветяваше тъмната вила. Но на Джулиан тази светлина му беше достатъчна да се движи по коридора. Носеше и фенерче за момента на същинското претърсване. Но първо искаше да огледа къщата.

Влезе през вътрешния двор. Ключалката на задната врата беше качествена, но стандартна. Човек ще предположи, че един магьосник ще си инсталира по-надеждна ключалка.

Направи бърза обиколка, отбелязвайки изходите. Бяха няколко, но всички водеха към парка, който заобикаляше вилата. Имаше само два начина да се излезе от парка — през главния портал и през входа за доставки. На втория етаж, към стаята за гости, откри малък декоративен балкон. В краен случай можеше да се прехвърли през перилата и да скочи в градината.

След като се успокои, че знае откъде да се измъкне, огледа внимателно спалнята за гости. От дрехите в гардеробната и от принадлежностите на тоалетната масичка беше очевидно, че това е спалнята на Айрин Глейсън.

Не очакваше да намери бележника услужливо пъхнат между дрехите в скрина или под матрака, но човек никога не знае. Хората са склонни към странности, когато се чудят къде да скрият нещо. Сети се за Хелън Спенсър. Тя имаше отличен сейф, който отвори само за няколко минути. Но там намери единствено колието.

Отначало се изкуши да го вземе — скъпоценните камъни бяха първокачествени, но вече знаеше достатъчно за Спенсър, за да не се съмнява, че проклетото колие се издирва. Не искаше името му да се разчуе на черния пазар за скъпоценности. Беше сигурен, че подобна авантюра е много рискована. Пък и нямаше нужда от пари.

След като установи, че бележникът не е в спалнята, слезе на партера да продължи издирването. При първия си набег, беше забелязал сейф в кабинета на магьосника, но беше научил урока си от случая в къщата на Спенсър. Затова остави сейфа за най-накрая.

За разлика от ключалката на вратата сейфът беше с модерна и усъвършенствана система за заключване. Прие това като добър знак. Нещо ценно се пазеше там.

Извади ножа от ножницата и го остави до себе си. След това извади стетоскопа и започна да работи.

Когато чу последното тихичко прищракване, през него премина трепет на радостно предчувствие. Пое дълбоко дъх и отвори вратичката. Вътре имаше един дебел плик.

Взе го. Не беше запечатан, отвори го и освети съдържанието с фенерчето.

Видя бележник с кожена подвързия. Извади го, прелисти го и на светлината на фенерчето разгледа няколко страници. Бяха изписани с числа и уравнения. Обхвана го еуфория. Бележникът беше негов. Щом го предаде на стареца, ще се върне в Бърнинг Коув и без да се притеснява, ще се оправи с Айрин Глейсън. Тя ще си плати, че му създаде толкова грижи.

Затвори сейфа и се изправи.

— Чаках те, Енрайт.

Гласът на Уорд идваше някъде откъм тъмния коридор.

Джулиан замръзна. Осъзна, че е попаднал в капан, и изпадна в шок. Бръкна под сакото си и извади ножа от ножницата.

— Къде си, Уорд? Покажи се, мръсно копеле.

Отговор нямаше.

В този момент трябваше да избира. Имаше два пътя за бягство от кабинета — коридорът и остъклената врата към вътрешния двор. Уорд едва ли работеше сам.

— Поздравления за бързото оздравяване — провикна се Джулиан. — В бара се шушукаше, че си на умирање.

— Не се затруднявай да бягаш — предупреди го Оливър. — Всички изходи на вилата се пазят.

Джулиан слушаше напрегнато. Гласът на Уорд като че ли идваше от дневната. Сигурно беше въоръжен. Ако не лъжеше за ченгетата, те сигурно бяха завардили всички пътища.

В този случай му оставаше да приложи само една проста стратегия. Старецът нямаше да бъде очарован, че е бил принуден да прибегне до нея. Ще има още една отегчителна лекция за склонността

към импулсивни постъпки. Но тази ситуация беше идеален пример за необходимостта да носи това разрешително.

Приблужи се до вратата на кабинета.

— Излизам с вдигнати ръце, Уорд. Всичко това е едно огромно недоразумение.

— Тогава да изясним това недоразумение — предложи Уорд. — Кой те нае да убиеш Хелън Спенсър?

— Не съм я убил аз. Частен детектив от Ню Йорк съм. Имам разрешително. Ще го покажа. Работя за компанията „Енрайт и Енрайт“. Това е семейна фирма. Бяхме наети да открием жената, която познавате като Айрин Глейсън. Тя е откраднала някакъв бележник. Истинското ѝ име е Ана Харис.

— Кой ви нае?

— Нашият клиент е представител на чуждестранно правителство, който ще плати богато за бележника, без да се задават въпроси.

— Ами лабораторията „Солтуд“?

— Доколкото разбирам, си проучил и сам въпроса. За съжаление от „Солтуд“ са се обърнали за помощ към ФБР. Разследването е стигнало до задънена улица. Агентите са отчаяни. Най-големият им страх, разбира се, е бележките на Атертън да не попаднат в ръцете на военните от чужда неприятелска държава.

— А това е точно вашето намерение, нали?

Джулиан се стараеше да обуздава нетърпението си, но вече не издържаше. Беше време да се сложи край.

— Бизнесът си е бизнес — каза той. — Бележникът ще отиде при този, който дава най-висока цена. Не си ли планирал същото? Твоят проблем е, че нямаш необходимите връзки, за да откриеш клиента, който ще плати най-много за екзотичен предмет като бележника на Атертън. Ти си просто един ханджия. При „Енрайт“ клиентите чакат на опашка. Всъщност, изглежда, че ще има наддаване. Предлагам да преговаряме.

— Какво те кара да мислиш, че се опитвам да продам бележника?

— Не съм глупав. Разбрал си, че бележникът струва цяло състояние. Имаш нужда от „Енрайт“, за да го продадеш.

— Заинтригува ме.

На Джулиан едва ли не му се зави свят от облекчение. Сега вече стоеше върху твърда почва. Изведнъж всичко придоби смисъл. Добре, хвана се в капана, но примамката не е била, каквато предположи в началото. Навън не чакаха ченгета. Уорд нямаше да спомене сделка, ако бяха замесени правителствени агенти и ченгета.

Джулиан се отпусна дотам, че се подсмихна: „Нямаш представа с какво си се захванал, гадно копеле. Ти си само един свършен фокусник, който така е оплескал последното си представление, че едва не е умрял. Ще ти покажа как правят бизнес Енрайт“.

— Каква цена предполагаш? — попита той.

— Зная, че за бележника се убива — отговори Уорд. — Това ми подсказва, че хората, които са те наели, дават мило и драго.

— Сто хиляди долара — стреля напосоки Джулиан.

— Не е достатъчно...

— Това са много пари. Още един хотел ли ще купиш?

Опита се гласът му да прозвучи колебливо, но едва сдържаше триумфа си.

— Дължа на Лутър Пел — обясни Уорд.

„Стана ми ясно“ — помисли си Джулиан.

— Как умен човек като теб е загазил толкова много? — учуди се той. — Говори се, че Пел има връзки с мафията.

— Не ти трябва да знаеш. Съмнявам се, че клиентът ти ще оспори цената, не и ако бележникът е толкова важен, колкото очевидно смяташ.

— Важен е. Повярвай ми.

— Добре. Споразумяхме се. Като получа парите, ще ти дам бележника. До тогава остава в моя сейф.

Уорд не знаеше, че сейфът му е разбит и предполагаше, че бележникът е още в него.

Джулиан беше замаян от собствения си късмет.

— Съгласен съм — отговори. Говореше хладнокръвно, което му струваше много усилия. — Сутринта ще се обадя първо на моя шеф. Той трябва да обяви наддаването. Ще мине известно време, докато се стигне до сделка. Може би няколко дни.

— Чудесно. Междувременно ще бъдеш гост на хотела, където мога да те държа под око. Не напускай района на хотела.

— Разбрах — каза Джулиан.

— Хората от моята охрана ще те наблюдават.

— Готово.

Енрайт хвана здраво дръжката на ножа. След пазарлъка имаше голяма възможност мишената да стане по-небрежна. Разговорите за големи суми пари имат този ефект върху хората, особено когато са си навлекли неприятности с човек със съмнителна репутация като Лутър Пел.

„Хайде, покажи се, копеле. Трябва ми само една възможност.“

— Договорихме ли се? — попита.

— Така изглежда. До утре.

— До утре.

„Тъп, пропаднал фокусник“ — помисли си Джулиан.

Тръгна по тъмния коридор. Когато стигна до всекидневната, съдържа дъха си. Съществувахе възможност Уорд да го е излъгал, че иска да сключи сделка, но беше малко вероятно. Нямаше да му заложи капан, ако не търсеше отчаяно купувач за бележника.

Джулиан прекоси дневната, осветена от лунните лъчи. В този момент беше най-уязвим. Ако Уорд го беше измамил, за секундите, които му бяха необходими да се добере до тъмната кухня, куршумите щяха да го застигнат.

Не проблесна огън. Нямаше гърмежи.

Стигна до входното антре и се спря да погледне назад към дневната. На остъклената врата, която водеше към задния двор, ясно се очертаваше силует. Бастунът на Уорд потропваше тихо по плочките. Джулиан чу тътренето на кожените обувки.

„Хванах те“ — помисли си.

Мятането беше толкова точно, че Уорд никога нямаше да разбере откъде му е дошло.

Острието потъна дълбоко в човешката плът.

Жертвата му се свлече с фатално, глухо тупване. Бастунът издрънча на пода.

Джулиан не изгуби време да се увери, че е убил Уорд. Беше сигурен в умението и в таланта си. Ако фокусникът не беше мъртъв, щеше да умре от загуба на кръв, щом някой извади ножа.

Изтича навън в нощта. Взе най-сетне бележника, но сега имаше и мъртвец, а това беше проблем. Бягството в този момент беше най-

важната задача. Колата на Уорд беше паркирана пред вилата. Най-бързата кола в Калифорния.

Той изтича до нея и отвори вратата. Можеше да запали двигателя и без ключ, ако се наложи, но едва ли щеше да се наложи. Не беше рядкост хората да си оставят ключовете на таблото, още повече в градчетата като Бърнинг Коув, където почти нямаше престъпност. Пък кой ще посмее да открадне колата на Оливър Уорд? Сигурно всички в града я знаеха. Но в Ел Ей на никого нямаше да му направи впечатление. А на загоряване щеше да бъде в града.

Позна. Ключът висеше на таблото. Късметът не го бе изоставил.

Седна зад волана и запали двигателя. Грамадната машина замърка.

Очакваха го сто и осемдесет километра път, завой след завой в припадналата мъгла, но той беше много добър шофьор. И фаровете сигурно бяха силни, което винаги е за предпочитане.

Подкара лъскавата кола тихо и се отдалечи от вилата, откри пътя покрай урвите, и увеличи скоростта.

Беше принуден да се прости с някои хубави дрехи и вещи, но лесно щеше да ги замени. Трябваше да отнесе бележника в Ню Йорк колкото е възможно по-бързо. От Ел Ей ще вземе самолет. Щом предаде благополучно бележника на Атертън на стареца, ще се върне в Калифорния и ще се заеме с Айрин Глейсън, без да бърза.

ПЕТДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Джулиан шофираше от половин час, когато в огледалото за обратно виждане проблеснаха за миг фарове.

Още един шофьор, който не се плашеше от мъглата. Нямахше нужда от паника. Натисна газта и влезе в завоя с пълна скорост.

Светлините изчезнаха от огледалото.

Минаха пет минути. Десет. Светлините от фаровете на другата кола отново проблеснаха.

Увеличи скоростта, но почти веднага трябваше да натисне спирачки заради поредния остър завой. Спирачките изскърцаха жалостиво. Отстрани на пътя нямаше заграждение. Ако не преценяваше правилно обстановката, щеше да полети право върху крайбрежните скали. Излезе от следващия завой малко по-бързо и трябваше веднага да натисне спирачки. Хвърли поглед в огледалото. Фаровете бяха изчезнали.

Нямаше и виещи сирени. Изглежда, другата кола не го настигаше. „Не са ченгета“ — каза си. Просто още един среднощен шофьор, който иска да стигне до Ел Ей на зазоряване.

Но мъглата беше станала по-гъста. Не можеше да рискува да кара по-бързо.

Тръпката от бягството заглъхна.

Започна да се поти, но си напомни, че кара най-бързата кола в Калифорния. Толкова много конски сили. Можеше да изпревари всяка кола на пътя.

ПЕТДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— По-бързо — нервничеше Лутър. — Не можем да рискуваме да го изгубим в тази мъгла.

— Ако се добере до Ню Йорк — каза Айрин, — полицията и ФБР няма да могат с пръст да го пипнат.

— Няма да го изгубим — успокои ги Оливър.

Честър беше усъвършенствал своя олдсмобил, но автомобилът не можеше да се сравнява с неговия модифициран корд. „Не е необходима висока скорост“ — помисли си Оливър. Само не биваше да изгубят неговия автомобил. А това беше малко вероятно. На виещия се път от значение беше само умението на шофьора и дали познава завоите.

Шофираше Оливър, понеже по мнението на всички той беше най-добрият шофьор. Лутър седеше до него. Изглеждаше напрегнат. Айрин седеше отзад, беше стиснала облегалката на предната седалка и се взираше през стъклото в пътя.

— Ако свърне в някой страничен път... — започна Лутър.

— Изключено — прекъсна го Оливър. — Познавам този тип. Той си мисли, че ще победи.

„Първата част от представлението мина без засечки, което е изумително, като се има предвид колко малко време имахме за подготовка“ — помисли си той. Пропуснаха и репетициите. С Лутър обходиха няколко пъти цялата вила, като се опитваха да предвидят всяко действие на Енрайт. Честър беше извадил части от стария реквизит и ги беше пригодил за целта. Беше подготвил фигура, която, прободена с нож или уцелена с куршум, ще наподобява човешка плът.

Въз основа на описанието на убийството на Хелън Спенсър Оливър беше почти сигурен, че убиецът ще предпочете нож, не само защото действа безшумно с него, но и защото обичаше работата си. Всъщност нямаше значение какво оръжие ще избере Енрайт.

Ролята беше дадена на Уили и тя я изпълни превъзходно. „Точно както едно време“ — помисли си той. Имаше смътното чувство, че

Уили се забавляваше.

Някои от гостите видяха с очите си как Айрин се качи след носилката в линейката. Видяха и как истерично хлипаше. Лесно убедиха екипа на спешна помощ да дойде до вилата. Оливър каза на болничната управа, че иска да провери готовността на хотелския персонал за неочаквани ситуации. Даде щедро дарение на болницата и плати на шофьора и на медиците за изгубеното време.

Представлението беше подготвено за публика от един човек, но когато завесата се вдигнеше, нямаше как да са сигурни, че убиецът ще го гледа.

Беше се опитал да убеди Айрин да не участва с него и с Лутър в гонитбата по виещия се над скалите път, но се оказа невъзможно дори да обсъжда въпроса с нея.

— Пак увеличи скоростта — отбеляза Лутър. — Мисля, че ни забеляза.

— Не знае, че сме ние — каза Айрин. — Мисли, че Оливър е мъртъв или тежко ранен.

— Той е умен — възрази Лутър. — Може би е започнал да се досеща, че го следим.

— В такъв случай, ще започне още повече да рискува — предположи Оливър. — Това е добре.

Лутър го погледна.

— Твърдеше, че е импулсивен тип.

Оливър увеличи малко скоростта.

Напред фаровете на откраднатата кола просветнаха за миг в мъглата, преди да изчезнат зад следващия завой.

ПЕТДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Джулиан усети едва доловим предупредителен знак — леко разхлабване на кормилния механизъм.

Караше колата на Оливър. Истинско инженерно чудо. Не можеше да има проблем, беше невъзможно.

Уорд го изигра веднъж тази вечер, но нямаше начин фокусникът да е знаел, че ще му свие правената по поръчка кола.

Никой не би се осмелил да открадне автомобила на Оливър Уорд. „Никой, освен аз.“

Взе следващия завой с твърде голяма скорост. Натисна спирачките и завъртя волана. Гумите изсвистяха.

Спирачките и кормилото станаха изведнъж хлабави. Влезе в завоя с много висока скорост. Изгуби контрол над колата.

В следващия ужасяващ миг най-бързият автомобил в Калифорния се отдели от земята и полетя към остриите скали.

Джулиан имаше време само да осъзнае, че този път беше подценил мишената; че няма стратегия за изход.

Той изпищя, точно както бяха пищяли толкова много негови мишени. Искеше да се моли за живота си, но нямаше кой да го чуе.

Последната му съзнателна мисъл беше, че не лети към собствената си смърт. Това беше невъзможно. Нито една мишена не можеше да му скрои номер. Той беше Джулиан Енрайт.

ПЕТДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

След като излезе от един завой, Оливър увеличи скоростта и забеляза, че не вижда пред себе си стоповете на корда.

Лутър каза:

— Може да е тръгнал по някой страничен път.

— Наоколо няма странични пътища — каза Оливър.

— Сигурно е много пред нас — каза Айрин.

Фаровете на олдсмобила осветиха черните следи от поднесъл автомобил.

— Не мисля така — каза Оливър.

Той удари спирачките и спря колата в една тясна отбивка край пътя. Отвори вратата, взе бастуна и фенерчето си и слезе от колата. Застана неподвижно няколко секунди и се ослуша. Единственото, което чуваше, беше монотонният тътен на прибоя в крайбрежните скали.

Оливър извади пистолета си от кобура. Лутър и Айрин също слязоха от колата и тръгнаха след него. Лутър извади пистолета и фенерчето си. Айрин държеше малкия си пистолет в едната ръка.

— Стой тук — каза Оливър. — Моля те. Ако е още жив, сигурно е въоръжен.

Не след дълго откриха корда — от него беше останала смачкана купчина метал върху скалистия бряг. Във въздуха се носеше силна миризма на бензин.

Джулиан Енрайт беше изхвърчал върху скалите близо до останките от колата, а главата му се беше извъртяла под странен ъгъл.

Лутър погледна Оливър и каза:

— Ти беше прав относно импулсивния му характер.

— Не беше трудно да разбереш що за човек е — каза Оливър. — Мислеше, че по-умен от него няма, че е кукловод, който дърпа конците на другите. Хора като него не могат изобщо да си представят, че и тях самите може да ги манипулират.

— Какво ще правим с фалшивия бележник? — попита Айрин.

— Когато избяга от вилата, бележникът беше у него — каза Оливър. — Сигурно е долу в останките от колата.

— Ще слеза да го потърся — каза Лутър.

Айрин го погледна и попита:

— Нужно ли е наистина?

— Трябва да сме сигурни — каза Оливър. — Аз не мога да слеза с този скапан крак.

— Значи ще слеза аз — каза Лутър. — Отивам да взема въже.

Отиде до колата, отвори багажника и извади въжетото. Свали си сакото и си сложи кожени ръкавици.

Айрин му светеше с фенерчето, докато той се спускаше към останките от колата. Първо огледа купето. След това опипа врата на Енрайт, погледна нагоре и поклати глава. Пребърка дрехите на Енрайт и извади портфейла му. Прегледа го набързо и го прибра обратно в джоба на сакото му.

След малко откри плика с фалшивия бележник. После се изкачи по скалите, извади бележника от плика и го подаде на Оливър.

— Чудно ми е как се е запазил — каза той.

Лутър го погледна:

— Трябва да се отървем от него. Иначе ще ни задават излишни въпроси.

Оливър погледна надолу към колата. Миризмата на бензин се усилваше.

— Имаш ли кибрит? — каза той.

— Мислех, че няма да попиташ.

Лутър му подаде лъскав черен кибрит с надпис клуб „Парадайз“, отпечатан със златни букви на предната страна.

Оливър драсна една клечка и я доближи до страниците на бележника. След като се убеди, че бележникът се е запалил, той го метна надолу върху останките от колата.

Кордът избухна в пламъци.

— Нищо не може да заличи уликите от мястото на едно престъпление, както огънят — каза Лутър.

ПЕТДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Четиримата се бяха събрали в хола на „Каса дел Мар“. Оливър седеше на своя голям стол. Лутър си наливаше уиски. Честър тъгуваше за загубата на своето великолепно творение. Айрин крачеше неспокойно из стаята, все още изплашена и треперееща, въпреки облекчението, което чувстваше.

След тези четири дълги месеци ѝ беше трудно да повярва, че кошмарът, който я преследваше до Калифорния, е свършил.

— Обадох се в полицията — каза Оливър и протегна контузенения си крак. — Обясних, че някой е проникнал с взлом в жилището ми, разбил е сейфа и е откраднал колата ми, докато аз съм бил зает с проверката за готовността ни при спешен случай. Когато открият колата и докарат трупа, ще им кажа, че Енрайт е бил клиент тук, в хотела, и че вероятно се е напил и е решил да се прави на каскадьор.

— Ще бъде интересно да разберем кой ще дойде да потърси тялото — замисли се Айрин.

— Да — каза Оливър. — Повечето богати семейства биха поръчали на погребална агенция да прибере тялото и да го придружи на изток.

— Един отчаян и скърбящ родител може да се почувства длъжен да предприеме това пътуване на запад — каза Айрин. — Особено, ако се надява да намери бележника.

— Ако все пак се яви някой от семейство Енрайт, ще му предадем овъглените остатъци от бележника. Страниците сигурно са изгорели, но подвързията вероятно е оцеляла. Кожата не се запалва лесно.

Айрин го погледна:

— Дали е възможно да докажат, че бележникът е фалшив?

Честър ги успокои:

— Не. Свършил съм си перфектно работата. Само добър експерт може да установи, че бележникът е фалшив, и то при положение че

разполага с почти цялото му съдържание, а не само с няколко овъглени страници и кожената подвързия.

Оливър седеше облегат удобно в креслото и бавно въртеше чашата с уиски между дланите си:

— Илюзията е много сполучлива и ако е необходимо, със сигурност ще заблуди публиката.

Честър го погледна изпитателно:

— Истинският бележник е още у теб. Какво мислиш да правиш с него?

— В момента работя по него — каза Оливър. — И още нещо. Уили и останалите знаят, че са помогнали да хванем заподозрян крадец в хотела. Известно им е също, че крадецът е избягал с моята кола. Сутринта, когато полицията открие мястото на произшествието, всички ще разберат, че крадецът е паднал с корда от скалите, защото е изгубил контрол над автомобила.

Честър повдигна рамене:

— Но нали точно това се случи.

Лутър стоеше облегат на стената с чаша уиски в ръка:

— Очевидно е. Всички знаят, че колата е уникална и затова на никой друг не бива да се позволява да я кара.

— Случаят ще се възприеме като поредната катастрофа, предизвикана от пиян шофьор — каза Честър.

— Която ликвидира един професионален убиец — отбеляза Оливър.

— Трябваше да сме сигурни, че няма да го оставим да избяга — добави Лутър. — Иначе щеше пак да се върне.

Айрин погледна мъжете, с които беше поела страхотен риск и сега беше свързана завинаги с тях от една мрачна тайна. Фактът, че Оливър и Честър бяха направили някои промени на спирачките и кормилото на най-бързата кола в Калифорния, щеше да остане известен само на четиримата.

— Някой иска ли още уиски? — попита Лутър.

ПЕТДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Оливър усети, че Айрин стана от леглото. Отвори очи и видя как тя си наметна пеньоара, излезе тихо от стаята и изчезна в тъмния коридор.

Отметна завивката, стана, облече халат и тръгна след нея.

Тя беше в хола и гледаше към океана, който се виждаше зад градината и плувния басейн. Първите лъчи на зората осветяваха небето.

Той застана зад нея и леко докосна с ръце раменете ѝ. Напрежението ѝ беше осезаемо. Започна леко да масажира втвърдените мускули.

— Не исках да те будя — каза тя.

— Мислиш за Пеги Хакет, нали? — попита той.

— Сега, когато Енрайт е мъртъв, непрекъснато мисля за Пеги Хакет, Дейзи Дженингс и за онази жена, Бети Скот, която умря преди около една година в Сиатъл. Ясно ми е, че ми убягват някои много важни детайли, но нямам представа какви са.

— Подробности, доказващи, че Тримейн е убил всичките?

— Да. Още една жена ли трябва да умре, за да събера още информация? Това ме ужасява.

— Разбирам.

Тя докосна ръката му:

— Знам, че разбираш.

За миг се умълчаха.

— Рано или късно ще умре и друга жена — каза след малко тя.

— Сигурна ли си в това?

— Всичко се случва по определена схема.

— Едно от нещата, които съм научил като илюзионист, е, че когато наблюдаваш схеми, съзнанието може да ти изиграе лоша шега. Ако искаме да ги видим, обикновено намираме начин. Такава е човешката природа. Има много илюзии и номера, които се основават на този факт.

Тя се обърна към него:

— Четири жени са мъртви. Всички са свързани по един или друг начин с Ник Тримейн. Това не е илюзия, това е схема.

— Напоследък си доста обърквана.

— Вярно е.

— Може би е време да се върнеш към началото и да се опиташ да видиш всичко в записките си с ясен поглед — каза той. — Престани да търсиш схеми, които си въобразяваш, че виждаш.

— А какво трябва да търся?

— Нова схема.

Тя се замисли и каза:

— Може би си прав. Не че нямам по-добра идея. Просто непрекъснато се въртя около въпроса, който си зададох в началото. Едно ново начало ще ми даде и нова перспектива.

— И кой е този въпрос?

— През последните две години, откакто е в Холивуд, името на Ник Тримейн се свързва с няколко жени. Но само четири от тях умряха при мистериозни обстоятелства. Въпросът ми е следният — какво са знаели, за да ги убият?

— Логичен въпрос.

Тя се обърна и го прегърна. Той я притисна силно към себе си.

ПЕТДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Закусиха на терасата — диня, бъркани яйца, препечени филийки и кафе — всичко сервирано като с магическа пръчица.

— Румсървисът е хубаво нещо — каза Айрин.

— Да, има своите предимства.

— Значи сега ще чакаме полицията да потвърди самоличността на Енрайт и да уведоми семейството му — отбеляза Айрин. — Ами ако се окаже, че е бил мошеник?

— Възможно е мъжът, който катастрофира с моята кола, да е откраднал самоличността на Джулиан Енрайт, но се съмнявам — отвърна Оливър. — Първо, това е прекалено рисковано. Тук в Калифорния винаги е възможно да се натъкнеш на човек от кръга на семейство Енрайт. Но ако оставим тази възможност настрана, сигурно е, че този тип беше човекът, за когото се представяше.

— Поради неговата арогантност ли?

— Той е човек, роден сред богатство и привилегии и е мислел, че ще му се размине, дори ако извърши убийство.

— Или се занимава с шпионаж. Беше съгласен да продаде жизненоважни държавни тайни на чужди агенти. Това значи, че освен убиец е и предател.

— Точно така.

Оливър допи кафето, целуна я леко по устата и стана.

„Точно като щастлива семейна двойка“ — помисли си Айрин. Само дето не бяха женени.

Подробности.

— Трябва да свърша малко работа — рече Оливър. — Охраната следи внимателно Тримейн по двайсет и четири часа в денонощието. Освен това ще поставим един от охранителите пред тази вила. Обещай ми, че няма да излизаш оттук сама.

— Обещавам — каза тя.

Тя изчака, докато той излезе, и след това се върна във вилата и взе записките си. Излезе на терасата, твърдо решена да започне от

самото начало.

Щеше да започне така, както я учеше Пеги Хакет — първо да определи всички сигурни факти, с които разполагаше, независимо от това колко незначителни изглеждаха, и след това да намери отговор на въпроса, който си задаваше от самото начало — защо бяха умрели тези четири жени.

Според нея и четирите са знаели или открили нещо, което застрашаваше Ник Тримейн. Това беше единственото смислено обяснение.

Час по-късно тя разглеждаше бележките си и се опитваше да открие някаква схема, която до момента не беше забелязала, но безрезултатно. Единственото нещо, което биеше на очи, беше фактът, че всички жертви с изключение на първата бяха жителки на Лос Анджелис.

Тя отново се върна към кратката шифрована бележка, която беше открила, когато почистваше бюрото на Пеги.

Бети Скот. Сиатъл, щата Вашингтон. Открита мъртва
във ваната. Случайно удавяне.

Имаше и телефонен номер.

Спомни си съвета на Пеги: „Ако блокираш, прегледай отново всички детайли. Открий някоя нова подробност — защото винаги има още подробности.“

Стана, отиде в хола и вдигна слушалката на телефона.

— Бих желала да се обадя в някой сиатълски вестник — каза на телефонистката. — Не, няма значение точно кой вестник. Да, може и „Поуст Интелидженсър“.

Отговори секретарка, която сякаш много бързаше:

— С кого желаете да ви свържа?

— Аз съм репортерка от Бърнинг Коув, Калифорния. Желая да говоря с някого от вашите криминални репортери.

— Моля, изчакайте. Сега ще ви свържа.

След малко Айрин разговаряше с един отегчен тип, който се представи като Джордж.

— Желаете да изроя некролог отпреди една година. Защо да ви правя подобна услуга?

— Защото работя по едно разследване, в което е замесен Ник Тримейн.

— Актьорът ли? — отегчението премина в интерес. — С какви факти разполагате?

— В момента събирам улики. Но ако ми помогнете, веднага щом подготвя материала, ще ви се обадя и ще ви го предоставя за публикуване.

— Ник Тримейн. Добре. Ще ми е необходимо време, за да слеза до хранилището. След като намеря нужните материали, ще ви се обадя.

След кратко прекъсване добави:

— Разходите за обаждането ми ще са за ваша сметка.

— Няма проблем.

Джордж се обади след петнайсет минути.

— Намерих некролога на Бети Скот, но в него няма много информация — каза той. — Не виждам с какво може да ви е полезен. Скот се е подхлъзнала и е паднала във ваната си. Работела е в кафене. Остава след себе си леля, която живее тук, в Сиатъл.

Винаги има още една подробност.

— Трябва ми името на лелята.

— Дороти Ходжис. Слушайте, какви факти имате за Тримейн?

— Трябва тепърва да работя по този въпрос. Обещавам, че ще ви се обадя веднага, щом събера всички факти.

Айрин затвори телефона и набра следващия номер.

— Оператор, моля, свържете ме с Дороти Ходжис в Сиатъл, щата Вашингтон. Не, нямам нито номера, нито адреса. Да, ще изчакам.

Оказа се, че в телефонния указател на Сиатъл има три абоната на име Д. Ходжис. Телефонистката я свърза с лелята на Бети при втория опит.

— Дороти Ходжис е на телефона. Кой се обажда?

— Не ме познавате, госпожице Ходжис. Аз съм журналистка и събирам факти от биографията на един киноартист на име Ник Тримейн.

— Боже, сигурно сте сбъркали номера, скъпа. Не познавам Ник Тримейн. Не познавам киноартисти. Тук е Сиатъл, а не Холивуд.

— Имам причина да мисля, че Ник Тримейн може би е познавал вашата племенничка, Бети.

— Бети ли? Тя почина преди една година.

— Да, знам, госпожице Ходжис. Познавате ли някой от приятелите на Бети?

— Не. Знам, че известно време ходеше с един младеж, който искаше да стане артист. Бети беше доста хлътнала по него, но никога не го доведе да го представи. Не помня дори как се казваше.

— Научих, че е живяла в общежитие.

— За съжаление беше доста буйна. Такава беше и компанията ѝ. Принудих се да я изгоня. Просто вече не можех да понасям пушенето, пиенето и постоянните купони. След това ме посещаваше от време на време, когато ѝ трябваша пари за наема. Единственото нещо, за което споменаваше, беше мечтата ѝ да отиде с гаджето си в Холивуд. Беше сигурна, че и двамата ще станат звезди. Горкото момиче, беше малко глупавичка.

— Изпълнявала ли е някакви роли?

— О, да. Снима се в няколко филма, тук в Сиатъл. Тя много се вълнуваше по повод на тези филми, които така и не стигнаха до кината.

— Защо, какво се случи?

— Киностудиото изгоря няколко месеца преди смъртта на Бети. Тя ми разказа, че всички филми, включително и тези, в които тя участваше, са унищожени. Между нас казано, чудя се какви точно са били тези филми, ако разбирате какво искам да ви кажа.

„Може би такива, които могат да съсипят кариерата на една изгряваща звезда“ — помисли си Айрин.

— Разбирам, госпожице Ходжис. Казахте, че никога не сте виждали приятелите на Бети. А приятелки? Познавате ли някои от тях? Много ми се иска да поговоря с човек, който добре е познавал Бети.

— Защо любопитствате толкова много за горката ми племенничка?

— Дълга история, госпожице Ходжис. Но според мен смъртта на Бети не е случайна. Мисля, че са я убили.

— Убита ли е? — Айрин усети, че жената остана шокирана. — Не може да бъде. Казаха, че се е подхлъзнала и е паднала във ваната.

— Знам, госпожице Ходжис. Но тя не е първата жена, която умира по този начин. Надявам се, че ако открия някого, който знае нещо за филмите, в които се е снимала Бети, може да се добера до истината.

— Разбирам, но за съжаление единствената приятелка, за която Бети ми е споменавала, беше също изгряваща звезда. Живееха заедно в общежитието. Доколкото си спомням, снимала се е тук, в Сиатъл, в същите филми, в които участваше и Бети.

„Поредната жертва“ — помисли си Айрин.

— Помните ли името на това момиче — попита, загубила почти всякаква надежда.

— Не, но съм сигурна, че управителката на общежитието го знае. Както ви казах, Бети и приятелката ѝ живееха там. По едно време, доколкото си спомням, двете се скараха.

— Искате да кажете, че вече не са били приятелки?

— О, да. Бети не говореше много по този въпрос, поне с мене, но беше много потисната.

— Защо са се скарали?

— Вие как мислите? За мъж, разбира се. Бети каза, че артистът, нейният приятел, избягал в Холивуд с другото момиче.

— Спомняте ли си какво работеше приятелката на Бети? Изгряващите звезди обикновено трябва да се издържат някак, докато чакат да ги открият.

— Да, знам. Бети беше сервитьорка.

— А приятелката ѝ?

— Спомням си, че работеше в офис, но не мога да се сетя за други подробности. Както казах, тя избяга с онзи артист доста преди Бети да умре.

— Благодаря ви. Много ми помогнахте, госпожице Ходжис.

— Няма защо, скъпа. Ще ми съобщиш ли, ако разбереш със сигурност, че племенницата ми е била убита?

— Да, обещавам.

— Горката Бети. Как мечтаеше да стане известна артистка.

Айрин се готвеше да приключи разговора, но хвърли поглед към бележките си и разбра, че още не е задала всичките си въпроси.

— И още нещо, госпожице Ходжис.

— Да?

— Помните ли името на ресторанта, където работеше Бети?

— О, да, „Фърст авеню“. Собственикът е много симпатичен човек. Той беше единственият, който си направи труда да ми изкаже съболезнования, след като Бети умря. От време на време се отбивам там да пия кафе.

— Благодаря ви, госпожице Ходжис.

Айрин си записа нещо и затвори телефона. „Не бързай много — каза си тя. — Действай постепенно, както те учеше Пеги.“

Тя отново вдигна слушалката:

— Оператор, моля, свържете ме с госпожа Филис Кемп в Сиатъл, щата Вашингтон. Да, имам номера.

Кемп вдигна след третото позвъняване. В гласа ѝ се долавяше раздразнение.

— Апартаменти под наем — каза тя. — Ако се обаждате по повод на стаята, за която има обява във вестника, закъснели сте. Вече е наета.

— Не се обаждам за стаята, госпожо Кемп. На телефона е Айрин Глейсън. Говорихме с вас преди около седмица. Питам ви за една от вашите наемателки — Бети Скот.

— Да, спомням си. — Тонът на Кемп стана от раздразнен подозрителен. — Защо пак се обаждате? Нали ви казах, че става дума за инцидент. Подхлъзнала се е и е паднала във ваната.

— Вървя по една следа, госпожо Кемп. Току-що разговарях с лелята на Бети Скот. Тя ми каза, че Бети е имала приятелка във вашия пансион — изгряваща звезда, която е работела в офис. Опитвам се да я открия.

— Съжалявам, не мога да ви помогна. Тя се изнесе преди смъртта на Бети.

— Как се казваше?

— Не си спомням. Трябва да погледна в папките си, но нямам време за това.

— Госпожица Ходжис мисли, че е избягала с приятеля на Бети.

— Откъде да знам. По принцип никога не се бъркам в личния живот на наемателите си. Сега ще затворя. Работата ми е по-важна от разговорите с репортери.

Линията прекъсна.

Айрин седеше и размишляваше за нещата, които беше научила. Оливър ѝ беше казал, че акцентът на Ник Тримейн е типичен за Западния бряг, а не за Средния запад. Не беше нужно много въображение, за да разбереш, че произхожда от Сиатъл, а не от Чикаго. Може би беше направил няколко порнографски филма, преди да напусне родния си град и да започне кариера в Холивуд. Такива като Ърни Огдън без проблем прикриваха такива компрометиращи факти.

Но ако Ник Тримейн беше решил да се върне в Сиатъл, за да унищожи сам следите от своето минало?

Тя отново вдигна слушалката и помоли оператора да я свърже с ресторант „Фърст авеню“ в Сиатъл. Собственикът отговори при четвъртото позвъняване. Стори ѝ се зает и нетърпелив. Но когато му каза кой се обажда, настроението му се промени.

— Разбира се, че помня Бети Скот и приятелите ѝ актьори — разсмя се той. — Идваха редовно тук и ме навиваха да им давам безплатно кафе. Беше ми жал за тях. Всички мечтаеха да стигнат до Холивуд. Всъщност, един от тях успя.

— Кой?

— Арчи Гътри. Красив младеж. Знаеше, че ако някой от тях успее, това ще бъде той. И наистина успя. Разбира се, промени името си. Всички го правят, доколкото ми е известно. Когато за пръв път го видях на екрана, веднага го познах и доста се развълнувах. Помислете си само — сервирал съм редовно кафе на Ник Тримейн.

Айрин с мъка сдържа дъха си:

— Сигурен ли сте, че истинското име на Ник Тримейн е Арчи Гътри?

— О, да. Гледал съм го в „Море на сенките“ и след това в „Късметът на измамника“. Няма начин да го сбъркам.

— Разбрах, че е напуснал града с една от младите артистки, която е посещавала вашето кафене.

— Точно така. Те бяха четирима, двама младежи и две млади жени. Един от мъжете умря при пожар в местното студио. Бети, тази, която работеше при мен, умря при трагичен инцидент. Подхлъзнала се и паднала във ваната. Много тъжно. Другите двама отидоха в Холивуд.

— Какво стана с жената, която избяга в Калифорния с Ник Тримейн?

— Не знам. Обаче не вярвам да е направила кариера в киното.

— Защо не?

— Липсваше ѝ чар.

— Можете ли да я опишете?

— Висока. С тъмна коса. Красиво момиче, но без талант. Работеше в някакъв офис, доколкото си спомням. Мисля, че беше секретарка и може би още е. Сигурен съм, че вече не е с Арчи — искам да кажа Ник Тримейн.

— Защо не?

— Чета всички холивудски списания. Според тях Тримейн сменя момичетата си всяка седмица.

— Благодаря ви — каза Айрин и затвори телефона.

Дълго гледа с втренчен поглед, потресена от записките, които направи по време на двата разговора. Пронизаха я шокиращи прозрения, последвани от чувство за вина.

Грешала съм от самото начало.

ШЕЙСЕТА ГЛАВА

Хенри Оукс се спря в сенчестата градина пред вилата на Оливър Уорд. Много беше размишлявал и реши, че не може повече да чака. Все пак беше специален приятел на Ник Тримейн. Трябваше да направи всичко необходимо, за да го защити. Някой ден Ник щеше да разбере и да му бъде благодарен.

Не беше никакъв проблем да влезе в двора на хотела. Качи се на един от камионите, доставящи щайги с пресни зеленчуци за кухнята на хотела. На портала имаше охранител, но той позна шофьора и му махна с ръка да премине. При първа възможност Хенри скочи от камиона. Шофьорът така и не разбра, че е возил пътник.

След като стигна до парка на хотела, Хенри тръгна към градината. Беше облечен като работник от поддръжката с гащеризон и ботуши. Козирката на шапката му беше спусната ниско над очите. Вървеше устремено с наведена глава. Отдавна беше разбрал, че никой не обръща внимание на работник, който изглежда така, сякаш знае накъде е тръгнал. Застана на едно сенчесто място, откъдето наблюдаваше входната врата на вилата. Никой не се беше появил, откакто Уорд излезе. Жената, която създаваше проблеми на Ник Тримейн, беше вътре. Още се мотаеше в хотела и се опитваше да навреди на Ник Тримейн.

Един от гардовете на хотелската охрана наблюдаваше входната врата на вилата.

Хенри извади от джоба си флакона с хлороформ.

Той вече беше предупредил Айрин.

ШЕЙСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Айрин внимателно прегледа записките си. Този път искаше да е сигурна. Не биваше повече да допуска грешки. Актуализира хронологията на събитията, промени местата на няколко подробности и отново прецени логиката на фактите.

Накрая отново се замисли за Сиатъл. Отговорите бяха там, в началото — унищожаването на филмите от малкото филмово студио в Сиатъл, смъртта на режисьора и на един от артистите, удавянето на Бети Скот.

Отначало са били четирима. Двама са починали. Ник е вече звезда. Губеха се следите само на другата млада актриса, която избягала с Ник в Холивуд. На практика тя беше изчезнала.

Само че не беше.

Айрин вдигна слушалката и набра номера в кабинета на Оливър. Обади се Елена.

— Елена, обажда се Айрин. Там ли е Оливър?

— Не, съжалявам — отвърна тя. — Отидоха с Честър в работилницата. Мисля, че изпробват нова алармена система.

— Знам къде е работилницата. Ще го потърся там.

— Господин Уорд каза, че не бива да излизаш от „Каса дел Мар“ без охрана — отговори бързо Елена.

— Не се притеснявай. На входа има охранител. Той ще ме придружи.

— Добре.

Айрин затвори телефона, грабна чантата си и се втурна към вратата.

Хенри Оукс стоеше на стълбите пред вратата, облечен с работни дрехи с колан за инструменти. В колана имаше нож.

Хенри я загледа заплашително.

— Извинете, госпожице Глейсън — каза.

Айрин се опита да затръшне вратата, но беше сложил крака си на прага.

— Чакай — рече. — Трябва да вляза.

— Махни се — извика тя. — Ти си луд.

— Не — каза Хенри. — Нека да ти обясня. Объркан съм.

Изведнъж се появи и Клодия Пиктън откъм едната страна на къщата, където се беше скрила. В едната си ръка държеше пистолет, а в другата железен прът.

— Да, за съжаление е много объркан — заяви. — Всъщност си е направо луд. Хайде вътре, и двамата!

Айрин отстъпи назад. На влизане Хенри се препъна. Изглеждаше зашеметен. Клодия го последва и пусна резето, при което се чу рязко щракване.

Хенри отправи към Айрин умолителен поглед:

— Опитах се да те предупредя. Казах ти да не притесняваш господин Тримейн.

— Къде е охранителят? — попита Айрин. — Какво направи с него?

— Нищо — усмихна се Клодия. — Хенри се погрижи за него вместо мен. Нали така, Хенри?

— Оставих го в бараката с градинарските инструменти — отвърна той. Изглеждаше и говореше като напълно побъркан. — Трябваше да се отърва от него. Искях да говоря с теб, но не разбрах...

— Прав си, Хенри — каза Клодия. — Не разбираш абсолютно нищо.

С мълниеносно движение вдигна ръка и удари Хенри по тила с дръжката на пистолета.

Той падна на колене, а от главата му потече кръв. Клодия го удари още веднъж. Този път той се стовари с лице към земята.

Айрин погледна Клодия:

— Доста опит си натрупала в тези неща, нали?

— Да. — В очите на Клодия блесна ярост. — Натрупах доста опит и днес ще добавя още. Научих, че се готвиш да създаваш проблеми на моята звезда.

ШЕЙСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

— Ако натиснеш спусъка, някой ще чуе изстрела — каза Айрин.

— Съмнявам се — отвърна Клодия и прекрачи неподвижното тяло на Хенри. — Тази вила е доста отдалечена. Всички знаят, че Оливър Уорд обича уединението. Дори човек да чуе изстрел, ще го вземе за шум от ауспуха на автомобил. Никой не очаква изстрели в първокласен хотел като „Бърнинг Коув“. Но аз не съм тук, за да те убия, Айрин.

— Не знам защо, но не ти вярвам. За съжаление ти си много посредствена актриса, Клодия.

— Мислиш, че знаеш всичко, нали? Искам само да поговоря с теб. Обърни се. Хайде да отидем в хола. Ще си побъбрим като две нормални жени.

Айрин не помръдна.

— Доколкото разбирам, в теб няма почти нищо нормално, Клодия. Имаш късмет, че се яви Хенри Оукс, нали така? Иначе какво щеше да правиш с охранителя на входната врата?

— Щях да се справя без проблем с него, точно както с Хенри Оукс.

Изведнъж Айрин си спомни съвета на Оливър, който ѝ беше дал при срещата с компания младежи на един усамотен плаж. *Никога не се обръщай с гръб към океана. Това винаги може да ти докара неприятна изненада.*

„Клодия прилича на буйния прибой долу, при крайбрежните скали — помисли си. — Там има коварни течения.“ Всичките ѝ жертви бяха нападнати в гръб. Сигурно е било непоносимо да ги погледне в очите. Или просто не се досещаше как да убива по друг начин. Според Оливър повечето трикове са съвсем прости и трудността се състои в това да се измисли нов начин за създаване на една и съща илюзия. Айрин отстъпи внимателно към хола.

— Казах да се обърнеш — нареди Клодия.

— И двете знаем, че не мога да направя това — изрече Айрин. — Поне докато не ми кажеш защо си дошла тук. Сигурно искаш да ми обясниш каква е твоята версия за случилото се, така ли е?

Спря до големия, отрупан с възглавници стол, на който Оливър четеше, и с изненада осъзна, че още стиска здраво чантата си.

Клодия застана в края на хола, на няколко метра от нея.

— Грещиш — каза тя. — Дойдох, за да обясня някои неща, преди още някой да пострада.

— Разбирам. Колко души точно пострадаха досега?

Очите на Клодия гневно блеснаха.

— Нямах друг избор — отвърна.

„Оливър все ми обясняваше какви са предимствата от отклоняване на вниманието“ — помисли си Айрин. Трябваше да накара Клодия да не спира да говори.

— Предполагам, че не всички филми, които направихте с приятелите ти в Сиатъл, са унищожени при пожара в студиото.

— Бети ни каза, че всички филми са изгорели, но излъга. Тя запази двата филма, в които участва Ник — „Нощи на острова“ и „В пиратски плен“.

— Кой запали студиото?

— Бети. Беше влюбена в Ник, нали разбираш? По онова време той беше просто Арчи Гътри. Но когато ѝ каза, че отива в Холивуд с мен, побесня. Знаеше, че ако Арчи стане известен, с тези филми ще може да го шантажира и изнудва.

— Тя е убила режисьора и другия артист.

— Честно казано, не знам дали е имала намерение да убие този гаден режисьор и Ралф. Двамата са били там онази нощ. Може да са били дрогирани. И двамата бяха наркомани и се друсаха с хероин.

— Кога разбра, че Бети е откраднала двата порнофилма?

— Тя започна да изнудва Ник веднага след пускането на първия му филм — „Море от сенки“. Обади се по телефона и му каза колко пари иска. Ник се паникьоса. Мислеше да отиде направо при Ърни Огдън, но аз знаех, че това ще е катастрофа. Ник наистина беше многообещаващ актьор, но още не беше истинска звезда. Знаех, че от студиото не биха дали пари, за да платят на изнудвачите, а по-скоро биха го изхвърлили. Казах на Ник, че аз ще се погрижа за всичко.

— Той вярваше ли ти?

— Разбира се — усмихна се Клодия. — Той има нужда от мен и знае това. Преспях с трима различни режисьори, за да му уредя първите пробни снимки. Аз измислих името Ник Тримейн. Аз започнах работа на щанда за закуски в „Улуъртс“ и свалях по баровете пътуващи бизнесмени, за да плащам наема. Правех всичко това, за да може Ник да се съсредоточи в работата си.

— Как стана негова лична секретарка?

— След пускането на „Море от сенките“ стана ясно, че жените много харесват Ник Тримейн. Отговорникът за рекламата в студиото искаше Ник бързо да се разведе. Така било по-добре за имиджа му.

Айрин не можеше да повярва.

— Нима с Ник Тримейн сте били женени? — попита тя.

— Толкова ли е трудно да повярваш?

— Не — рече Айрин. — Сега всичко започва да ми става много по-ясно.

— От студиото казаха, че ще ми платят шестседмичен престой в Рино, докато уредя развода. Срещу една нищожна сума трябваше да изчезна от живота на Ник.

— Платили са ти, за да се разведеш?

— Да, но не достатъчно, за да компенсира това, което щях да загубя в бъдеще и жертвите, които бях направила. Бях сигурна, че ако не направи някоя огромна грешка, само след няколко години Ник ще струва милиони. Като негова съпруга щях да получа част от тези пари.

— Но като негова бивша съпруга нямаше да получиш нищо.

— Не беше честно — каза Клодия. — Ник настояваше да се разведем. Заплашваха го, че ако не се разведе, ще анулират договора му. Накрая се съгласих, но му казах, че в замяна искам да измисли начин как да съм постоянно до него. Напомних му, че съм най-добрата му приятелка. Казах му, че сега, когато става известен, единствената, на която може да се довери, е тази, която му е била приятелка и любовница преди.

— Той обичаше ли те?

Клодия изсумтя:

— Арчи никога не е обичал друг освен себе си. Но ми беше длъжник и убеди хората от студиото да ме назначат като негова лична секретарка. Съгласиха се. Единственото нещо, което ги интересуваше, беше Ник Тримейн да не е женен.

— Значи ти отиде в Рино, разведе се, смени името си и стана лична секретарка на Ник Тримейн.

— Обикновена холивудска история — каза Клодия. — Но след това започна изнудването.

— Как разбра, че изнудвачката е Бети Скот.

— Не беше трудно. По това време режисьорът и Ралф бяха мъртви. Никой друг нямаше достъп до тези филми. Ясно беше, че „Нощи на острова“ и „В пиратски плен“ са у Бети.

— И ти реши да се отървеш от нея.

— Казах ѝ, че ще ѝ дам парите, и взех влака за Сиатъл. Уговорихме се да се срещнем в общежитието някоя вечер, когато всички останали излизат да се забавляват. Качих се до нейната стая и тя излезе в коридора. Когато разбра, че не нося парите, побесня. Опитах се да я вразумя. Казах ѝ, че и двете можем да изкараме много пари, ако изчакаме Ник да стане по-известен. Тя ми се изсмя в лицето и каза, че предпочита сигурните неща.

— Тогава ли я уби?

— Тази кучка ме нарече провалена актриса. — Клодия едва ли не викаше от гняв. — Когато се обърна да влезе в стаята си, аз грабнах вазата от масата и я ударих.

— Бети Скот беше намерена във ваната.

— Не беше лесно да я завлека до ваната, повярвай ми.

— Ами какво стана с филмите?

— След това претърсих стаята и намерих двете кутии с филмите. Клодия отново се овладя:

— Сега притежавам негативите на порнографските филми, в които участва Ник Тримейн. Те са опасни като динамит, защото и в двата има сцени, в които Ник Тримейн прави любов с Ралф.

— Това със сигурност може да съсипе кариерата на Тримейн.

— Определено — каза Клодия. — Но изборът на подходящ момент е много важен. Само след година, когато Ник стане новия Кларк Гейбъл, тези филми ще струват цяло състояние. Студиото ще плати колкото поискаш, за да получи негативите.

Айрин успя да отвори чантата си зад стола и бръкна в нея. Стисна малкия пистолет.

— Да се шантажира голямо студио е много опасно — отбеляза.

— Да не мислиш, че не зная? — отвърна другата жена. — Мисля да изчезна за известно време, преди да се захвана с някакъв бизнес.

— А Арчи — Ник Тримейн — вярва ли, че смъртта на Бети е случайна?

— Вярваше или искаше да вярва. Но вече започва да се съмнява. Понякога ме гледа така, сякаш вече не може да ми се довери. Онази репортерка от „Дочуто под секрет“ му мътеше главата.

— Уби Пеги Хакет, защото се беше добрала до случая с порнографските филми, нали?

— Трябваше да се отърва от нея. Проникнах в дома ѝ и я изчаках на горния етаж, скрита в един шкаф в коридора. Имах голям късмет, защото тя изпи няколко чаши мартини и след това реши да се изкъпе във ваната.

— Ръженът за камината липсваше. С него ли я уби?

— Тя ме чу в последния момент и вече нямаше време за губене.

— Защо уби Глория Мейтланд?

— Много се увърташе около Ник. Имаха връзка. Той веднъж се напи и направи грешката да ѝ разкаже за тези ранни филми. След като Ник я изостави, тя започна да го преследва и да му досажда. Огдън ѝ плати, за да се разкара, но тя продължи да тормози Ник.

— Защо дойде при Ник в Бърнинг Коув?

— Каза, че ще му даде последен шанс да възстановят връзката си. След това се скараха.

— За този скандал споменава икономът на хотела.

— Ник е избухлив. Вбеси се и каза на Глория, че повече не иска да я вижда. Аз внимателно я следях. Никой не забелязва личните секретарки на звездите. Тя прекара следващата вечер сама. Отдаде се на пиене във фойето. Това не беше типично за нея, тя обичаше да има хора около себе си. Когато си тръгна, я проследих. А щом влезе в спа центъра, знаех, че нещо ще се случи. Пресрещнах я, а тя ми се изсмя и ме увери, че ти ще дойдеш всеки момент. Каза ми, че ако ѝ дам повече пари отколкото ще ѝ дадат от „Дочуто под секрет“, ще си мълчи.

— С какво я удари?

— С камък от градината — каза Клодия.

— Натика я във водата, за да я удавиш, а след това се опита да убиеш и мене.

— Тогава още не знаех какво знаеш и какво си видяла. Не се сещах какво друго мога да направя. Когато успя да избягаш, се уплаших. На другата сутрин новината за удавянето на Глория Мейтланд беше на първата страница на „Дочуто под секрет“. Ти споменавах, че може би е замесен и Арчи. Огдън се обади и настояваше да разбере какво става.

— А на теб ти стана ясно, че си загубила контрол над ситуацията. Ърни Огдън се захвана да оправя нещата. Изпрати човек да претърси апартамента ми. Изгони ме и дори ме уволни.

— Това беше достатъчно да те накара да млъкнеш, но ти не се отказа — отбеляза Клодия. — Огдън каза, че няма за какво да се притесняваме, но аз знаех, че греши.

— И тогава ти скрой план да ме отстраниш при пожара. Огдън участва ли в този план?

— Не, той нямаше представа колко висок е залогът. Въобразяваше си, че след като уреди да те уволнят, статията за Мейтланд няма да излезе и положението е под контрол. Но аз бях сигурна, че ти няма да спреш.

— Страхуваше се, че рано или късно ще направя връзка между убийствата и тези порнофилми. Използва горката Дейзи Дженкинс, за да ме примамеш в онзи склад. Ти я уби. Щом Ърни Огдън не е замесен, как успя да изпратиш Спрингър и Далас да предизвикат пожара?

— В студиото не е тайна, че Огдън ползва услугите на един холивудски сводник, когато иска да отстрани някого със сила. Обадих се на сводника и му казах, че господин Огдън иска Спрингър и Далас да сплашат една нахална журналистка. Казах му, че знам точно къде ще бъдеш онази вечер, а също, че господин Огдън иска да запалят склада.

— Но не желаете да рискуваш, нали? Първо трябваше да се убедиш, че съм мъртва.

— Чаках те при стария навес за лодки, но всичко се обърка.

— Защото Оливър Уорд дойде пръв и ти знаеше, че сигурно е въоръжен.

— Сетих се, че щом те придружава, той се е усъмнил дали това не е клопка. Затова се скрих и чаках да пристигнат Спрингър и Далас. Мислех, че ще имам късмет двамата с Уорд да изгорите при пожара.

— Но това не се случи.

— Всичко беше тръгнало наопаки. — Гласът на Клодия се повиши от разочарование и гняв.

— Я да видим дали си изясних всичко — каза Айрин. — В началото уби Бети Скот, а след това още трима души, за да заличиш следите от това престъпление. Мисля, че това ми е достатъчно, за да напиша материала си. Утре сутринта ще бъдеш на първите страници, Клодия Пиктън. Честито.

— Я млъкни! — Секретарката направи рязко движение с пистолета си. — Хайде вън. По-живо.

Айрин погледна пръта в ръката на Клодия.

— По главата ли ще ме удариш и ще ме хвърлиш в плувния басейн? Сигурно се шегуваш? Как ще обясниш смъртта на горкия Хенри Оукс?

Клодия се усмихна:

— Пак сбърка. Всички ще си помислят, че това е пистолетът на Хенри Оукс. Ще предположат, че той те е застрелял, а след това сам се е гръмнал. Ще излезе, че всички убийства са извършени от един побъркан почитател.

— Възнамеряваш най-накрая да промениш сценария на убийствата.

— Това е последната сцена и трябва да е различна.

Айрин плъзна поглед край Клодия.

— Чухте ли достатъчно, детектив?

Клодия не си направи труда да погледне през рамото си.

— Не съм толкова тъпа, че да се хвана на този номер.

— Струва си да опиташ.

— Хайде мърдай.

— За да ме застреляш в гръб. Наистина ти е трудно да правиш тези неща лице в лице, нали?

— Казах да се обърнеш. Хайде вън! Веднага!

— Разбирам, че мислиш да ме застреляш и искаш да ме довършиш в басейна. Каж ми, защо обичаш да използваш вода? Дали защото така инсценира първото убийство, или това има някакво друго значение?

— Обърни се, по дяволите!

Клодия вече трепереше от гняв.

Айрин послушно започна да се обръща, сякаш се готвеше да излезе на терасата.

След това извади с рязко движение пистолета на Хелън от чантата си и залегна на земята зад креслото.

— Стани! — изкрещя Клодия.

Прикривайки се зад креслото, Айрин показа пистолета в ръката си.

— Махни се от тази къща — каза тя. — Бягай, докато не е станало късно.

Видът на оръжието сякаш парализира Клодия. Гледаше ужасено пистолета.

— Хвърли го или ще стрелям, кълна се — изрече Айрин, прикрита зад грамадното кресло. — Ти и да стреляш, ще уцелиш креслото. Обаче аз няма как да не те улуча от толкова малко разстояние.

— Да! — прошепна Клодия. — Върви по дяволите, няма да го хвърля.

Тя залитна назад и натисна спусъка.

Пистолетът изгърмя оглушително, но Айрин смътно осъзна, че не е мъртва. Куршумът се заби в дебелия тапицерия. Очевидно Клодия също не беше много опитна в стрелбата. Айрин пак се прикри зад креслото и натисна спусъка на пистолета на Хелън. Не си направи труда да се прицели, само се опитваше да изплаши Клодия до смърт.

Чу се щракване, но нищо повече.

„Засечка или нещо подобно“ — помисли си тя. Знаеше толкова малко за пистолетите, че дори не можа да предположи какво не беше наред. Оливър беше прав относно ненадеждността на огнестрелните оръжия.

Вече нямаше какво да губи и реши, че няма смисъл да клечи зад креслото и да чака Клодия да ѝ пръсне главата. По-добре беше да умре в битка. Скочи на крака и хвърли ненужния пистолет по Клодия. Тя инстинктивно се сниши и отново отстъпи. Този път се спъна в неподвижното тяло на Хенри Оукс и почти загуби равновесие.

Айрин грабна ръжена от желязната поставка до камината и замахна.

Това беше последното нещо, което Клодия беше очаквала.

Объркана и загубила чувство за ориентация, отново се спъна и погледна към земята, търсейки начин как да заобиколи тялото на Хенри Оукс. Изглеждаше хипнотизирана от вида на побеснялата жена, която приближаваше към нея с тежкия ръжен. Може би си спомни случаите, когато беше използвала подобно смъртоносно оръжие, за да повали жертвите си в безсъзнание, след което ги удавяше. Навярно просто се паникьоса. Олюля се назад и се удари силно в шкафа за алкохолни напитки. Конвулсивно натисна спусъка, но беше толкова паникьосана, че дори не се опита да се прицели. Пистолетът отново изтрещя, но куршумът се заби в тавана.

Айрин държеше ръжена като меч и го насочи право към корема на Клодия.

Тя залитна настрани в отчаян опит да избегне ръжена. Препъна се и се свлече на земята. Пистолетът падна от ръката ѝ. Айрин се завъртя и изрита пистолета на достатъчно голямо разстояние, така че другата жена да не може да го достигне. Айрин хвана ръжена с две ръце и застана над Клодия.

— Само да помръднеш, ще ти разбия главата точно както ти разби главата на Пеги — заплаши я.

Свита на пода, Клодия я гледаше втренчено:

— Ти си луда.

— Точно така, в момента наистина съм луда.

Вратата се отвори с трясък.

— Никой да не мърда — прогърмя гласът на Оливър. Гласът, с който навремето наелектризираше публиката.

За миг двете жени замръзнаха на местата си. След това погледнаха към Оливър. Той държеше пистолет.

— Вече може да оставиш този ръжен, Айрин.

Тя отстъпи встрани от Клодия. Дишаше тежко.

— Тя е убила Пеги — каза. — Убила е всички.

— Разбирам — отвърна Оливър. — Няма да убива повече. Остави ръжена.

Айрин погледна ръжена и осъзна, че още го стиска здраво в ръка. Пое дълбоко дъх.

— Добре — каза и постави внимателно ръжена на мястото му. — Охранителят. Мисля, че Хенри Оукс му е причинил нещо. Спомена нещо за бараката с градинските сечива.

Друг охранител се появи на вратата. Лицето му беше почервенияло от тичане. Той погледна Оливър в очакване на нареждания.

— Намери Ранди Сийтън — каза той. — Може да е ранен. Първо го потърси в бараката с градинските сечива.

— Да, господине.

Охранителят изхвърча навън.

Айрин коленичи до Хенри Оукс. Постапи два пръста на врата му и едва не се срина от облекчение, когато усети пулса.

— Жив е — прошепна.

— Прибери пистолета, Честър — тихо каза Оливър. — Ползвай носна кърпа. Сигурно има отпечатаъци.

— Да не мислиш, че не знам — промърмори той. Извади една кърпичка от джоба на гащеризона си и взе с нея оръжието.

Откъм вратата се чу глас.

— Какво става тука? — попита Ник Тримейн. Влезе и се закова на място. — Клодия, какво си направила?

Оливър го погледна:

— По-интересният въпрос в момента е ти какво правиш тука?

Ник отмести поглед към Айрин. Изглеждаше смаян.

„Сигурно си представя как кариерата му се сгромолясва“ — помисли си тя.

— Не можех да я намеря — обясни той с приглушен и сломен глас. — Никой не знаеше къде е. Това не е типично за нея. Обикновено стриктно се придържа към ежедневните си задължения. Отидох до приемната и попитах дали са я виждали. Казаха, че не са. Но телефонистката от централата на хотела каза, че напоследък са я търсили от Сиатъл. Това ме накара да се усъмня, че нещо не е наред.

— И затова дойде тук — каза Оливър.

Ник простена:

— Да. Страхувах се, че е решила да се разправя с госпожица Глейсън и може да извърши нещо ужасно.

Охранителят със зачервеното лице се появи запъхтян на вратата.

— Намерих Ранди — изрече задъхано той. — Вързан е в бараката. Не е ранен, но май му е зле. Каза, че дошъл някакъв работник и казал, че са го изпратили да отстрани повреда на водопровода. Ранди се усъмнил. Обърнал се да почука на вратата и да

провери дали някой е викал водопроводчик. Това е последното нещо, което си спомня.

— Върви да се погрижиш за него — нареди му Оливър. — Аз ще се обадя на детектив Брандън.

— Недей — изкрещя Клодия и с мъка се изправи на крака. — Не може всичко да свърши така.

— Грещиш — каза Айрин. — Наистина ще свърши така. И то веднага.

Клодия избухна в сълзи. Обърна се към Ник:

— Имаш нужда от мен, Арчи. Ние сме екип. От студиото знаят и ще ме защитят.

— Няма — заяви Оливър. — Няма да те защитят. Ти не си звезда, а само секретарка на Ник Тримейн. Лесно ще те заменят.

Клодия не издържа и отново избухна в сълзи. Никой не се опита да я утеши.

Оливър погледна Айрин, която чакаше да ѝ се обадят.

Очите му, обикновено безизразни, сега излъчваха силна емоция.

— Сигурна ли си, че се чувстваш добре.

— Не — каза тя. — Ще се почувствам добре веднага щом се добера до пишещата машина.

ШЕЙСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Айрин влезе в сградата на „Бърнинг Коув Хералд“ и спря пред приемната. На гишето имаше табелка с надпис „Триш Харисън. Обществени новини“.

— Може ли да говоря с редактора? — попита тя.

Жената зад гишето, която беше прехвърлила четирийсетте, спря да пише и извади цигарата от устата си.

— Вие сте... — започна тя с грубия си глас на пушачка. След това спря, а отегчението ѝ изчезна. — Дявол да го вземе, вие сте новото гадже на Оливър Уорд, нали? Познах ви. Виждала съм снимката ви в „Тайни от синия екран“.

— Ще ми покажете ли къде е кабинетът на редактора, или сама да се оправям.

Триш я погледна строго:

— Аз съм репортер на светски новини. Ако искате да съобщите нещо за хотел „Бърнинг Коув“, с мен трябва да разговаряте.

— Съжалявам — отвърна Айрин. — Вече не работя за клюкарски издания.

— В такъв случай кабинетът на Пейсли е ей там. — Триш посочи кабинет в дъното на залата. След това пъкна цигарата в устата си и продължи да пише.

Айрин мина покрай няколко бюра. Пишещите машини замлъкнаха и всички в залата впериха очи в нея.

Тя не обърна внимание на втренчените погледи и почука на вратата с табела „Главен редактор“.

— Отворено е.

Айрин влезе и затвори решително вратата. Стаята вонеше на дим от пури. Тя отиде направо до прозореца и го отвори.

Едуин Пейсли беше мъж на средна възраст, пълен и оплешивяващ. Приличаше на провалил се журналист, какъвто без съмнение беше.

„Може би преди много време е мечтаел да стане първокласен репортер — помисли си Айрин. — Но след време се е отказал от амбициите си. Вероятно прекалено дълго е издавал някакъв малък местен вестник, в който главни теми са били градински вечеринки, модни диети, официални обеда и дискретни намеци за различни звезди, появявали се в хотел «Бърнинг Коув».“

— Коя, по дяволите... — започна той, но млъкна и я погледна над очилата, кацнали на носа му. — Чакайте, познах ви, вие сте новото гадже на Уорд.

— Казвам се Айрин Глейсън и съм журналистка. Дойдох да кандидатствам за работа във вашия вестник.

— Няма свободни места. — Едуин я изгледа мрачно: — Попитайте Уорд дали иска да ви назнача. В такъв случай той ще трябва да дава парите за заплатата ви и да ви осигури бюро, офис и пишеща машина.

— Значи, ако Оливър настоява, ще ме назначите?

— Той е собственикът на хотел „Бърнинг Коув“, а Лутър Пел е най-добрият му приятел. Дватамата управляват голяма част от този град. Аз съм само редактор на местния вестник. Но не съм Уилям Рандолф Хърст. Тъй че, ако Уорд ме притисне да ви назнача, ще го направя.

— Но на вас не ви се иска.

— А на вас?

Тя се усмихна:

— Успокойте се, няма от какво да се притеснявате. Господин Уорд няма да ви притиска да ме назначите. Според мен той по-скоро се надява, че няма да го направите.

— Успокоявате ли ме? Вижте, не ми е нужен репортер за местното общество, което е горе-долу единствената тема на този вестник, ако не броим известията за новородени и покойници.

— Много добре ми е известно, че тематиката, която отразява „Бърнинг Коув Хералд“, е много ограничена.

Пейсли изсумтя:

— Тематика ли?

— Няма значение. — Тя остави чантата си на бюрото му. — Това, от което имате нужда, е добър криминален репортер. Такава работа търся.

Едуин я изгледа като ударен с мокър парцал.

— Престъпността в Бърнинг Коув не е голяма. Или поне не беше, докато вие не се появихте в града. Признавам, че напоследък ситуацията стана малко по-интересна.

— Това е добра новина, защото мисля да остана тук, господин Пейсли.

— Аз, разбира се, съм очарован, че сте решили да се установите тук, в това малко райско кътче. Но няма да ви назнача, освен ако Уорд не ме притисне сериозно или не направи така, че да изчезна. Понякога забравям, че е бил илюзионист.

— Не се притеснявайте, ще се погрижа да не ви притиска. Впрочем не ви моля да ме назначавате. Аз сама ще си го заслужа с моя пръв репортаж.

Айрин отвори чантата си и извади страниците, които беше напечатала същата сутрин на машината на Елена.

Едуин погледна страниците:

— Какво е това?

— Репортажът, който утре ще се появи на заглавните страници на всички вестници в Лос Анджелис, а също в един вестник в Сиатъл, защото съм обещала. Но ви го давам, за да го публикувате първи довечера.

Едуин взе първата страница.

— Коя е Клодия Пиктън?

— Една побъркана убийца, която уби четири жени, включително местна жителка — Дейзи Дженкинс. Нещо повече, тя щеше да продължи с убийствата, ако Ник Тримейн не беше проявил завиден героизъм.

— Тримейн? Актьорът ли?

— Точно така. Оказа се, че не само играе роли на герои на екрана, но също и в реалния живот. Госпожица Пиктън в момента е задържана в полицейския участък на Бърнинг Коув. Ченгетата очакват, че ще я обявят за невменяема.

— Значи сте подготвили репортаж за Ник Тримейн и някаква побъркана убийца? Защо не го занесете във вашия вестник „Дочуто под секрет“.

— Защото ме уволниха.

— Ах, да, чух за това.

— Не се притеснявайте, „Дочуто под секрет“ ще разполага с репортажа за сутрешното си издание както всички останали вестници в Лос Анджелис. Но ви го предлагам като ексклузивен материал днес. Можете да го пуснете в днешното вечерно издание.

— Нямаме вечерно издание.

— Отпечатайте извънреден брой. Единственото, което искам, е да се спомене името ми като автор на репортажа.

— И работа във вестника.

— Прочетете репортажа, господин Пейсли. — Тя постави машинописните страници на бюрото. — В него има цитати от самия Ник Тримейн, да не говорим за Оливър Уорд и Лутър Пел.

— Уорд и Пел никога не дават интервюта.

— Направиха изключение за мен. Хайде, прочетете репортажа и след това ми кажете дали ще го публикувате.

ШЕЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Защо не съм мъртва? — попита Айрин. — Клодия имаше пистолет и стреля два пъти. Трябваше да съм мъртва.

Четиримата бяха на терасата във вилата на Оливър — Оливър, Честър, Лутър и тя. Оливър непрекъснато ѝ хвърляше притеснени погледи и затова тя правеше всичко възможно, за да изглежда като хладнокръвна журналистка, която току-що е завършила успешно своето разследване.

На въпроса ѝ отговори Лутър. Очите му бяха мрачни, а в гласа му се чувстваше странно отчуждение.

— Вярно е, че Пиктън имаше пистолет, но е изненадващо трудно да уцелиш някого, който се нахвърля право върху теб — каза той. — Особено, ако нападателят е въоръжен със смъртоносно оръжие като ръжен. Освен трудността да се прицелиш в движеща се цел, има и допълнителен психологически фактор. Първата инстинктивна реакция е да се опиташ да избегнеш удара от острия предмет, насочен към теб.

Айрин го погледна, както и всички останали. Никой не коментира чутото, но тя знаеше, че всички си мислят едно и също нещо. Лутър не говореше теоретично. Спомняше си своите кошмари, в които нямаше сцени с ръжени, а пушки с байонети.

Оливър прекъсна краткото мълчание, което последва след обясненията на Лутър.

— Лутър е прав — каза. — Нападайки Пиктън с ръжена, си поела огромен риск, но същевременно си успяла максимално да отвлечеш вниманието ѝ и да я паникьосаш.

— Какво те накара да се усъмниш, че Клодия ме следи? — попита Айрин.

Все още беше напрегната. Знаеше, че няма да спи добре тази нощ. Сигурно още много време нямаше да може да спи добре. Никога нямаше да забрави дивото изражение на Клодия.

— Не се бях усъмнил — отговори Оливър. — До момента, когато отворих вратата и те видях надвесена над Клодия с ръжена в ръка.

Върнах се във вилата, защото една от камериерките беше забелязала в двора непознат работник, който на вид отговарял на описанието на Оукс.

Айрин се усмихна:

— Нали ти казваш, че предната линия на охраната в хотела са камериерките. На тях никой не им обръща внимание.

Лутър се облегна, загледан в Айрин.

— Какво ли е накарало Клодия Пиктън да те нападне точно днес? Сигурно е била отчаяна, за да поеме такъв риск на територията на хотела.

— Почувствала е, че трябва да действа — каза Айрин. — Бяха я предупредили. Обадих се на няколко души в Сиатъл тази сутрин, включително и на Филис Кемп, собственичката на пансиона. Пеги Хакет също ѝ се е обадила и след това я убиха. Днешният разговор с Кемп едва не ме уби.

Честър смръщи вежди:

— Искаш да кажеш, че Кемп се е обадила на Клодия, за да ѝ съобщи, че си телефонирала и си питала за Бети Скот?

— Да. Това явно е ужасило Клодия — рече тя. — Паникьосала се е. Сигурно е предположила, че шансовете ѝ са много добри поради отсъствието на Оливър през деня. Нали все пак е директор и е много вероятно през деня да е в кабинета си. Рискувала е да дойде във вилата и се е надявала да ме завари сама. Налетя на Хенри Оукс, който ме следеше, защото е мислел, че съм заплаха за Ник Тримейн.

— Способността ми да разгадавам характера на хора от публиката този път ми изневери — обади се Оливър. — Знаех, че Клодия Пиктън е нервна и много притеснителна жена. Отдавах това на желанието ѝ да запази работата си. Обаче никога и през ум не ми е минавало, че е способна да рискува живота си или да убива.

Честър поклати глава:

— За всичко са виновни парите. Мисля, че единственото нещо, което е виждала Пиктън, са милионите, които ще вземе някой ден.

— Не, не са виновни само парите — възрази Айрин. — Търсила е отмъщение. Мислела е, че жертва собствените си мечти заради кариерата на Ник Тримейн. Правилно си я преценил, Оливър, но не са ти били известни всички факти, както не бяха известни и на нас. Не

знаехме, че Клодия е била омъжена за Ник Тримейн и са ѝ платили, за да се разведе набързо.

— Този факт променя всичко — каза тихо Оливър. — Оказва се, че мотивите ѝ са много лични.

— Да — съгласи се Лутър. Той изглеждаше замислен. — Така е.

Оливър присви очи:

— Има само една причина Филис Кемп да се е обадила днес на Пиктън. Тя сигурно е замесена в нейната схема за изнудване.

— Така е — потвърди детектив Брандън, който тъкмо влизаше в хола от терасата. Погледна Оливър. — Камериерката, която охранява входната врата, ме пусна да вляза. Надявам се, че не възразяваш.

— Госпожа Тейлър е там, за да не допусне нито един нахален журналист да се промъкне през градината пред вилата — каза Оливър.

Айрин повдигна веждите си:

— С изключение на мене, разбира се.

Брандън се ухили и седна на един стол. Изглеждаше уморен, но доволен.

— В момента Кемп дава показания на полицията в Сиатъл — каза. — Оказа се, че е леля на Клодия Пиктън — единствената ѝ близка роднина. Кемп твърди, че е невинна, но Пиктън каза, че тя е замесена в тази схема още от самото начало. Именно Кемп е уредила Бети Скот да остане сама в пансиона през нощта, когато са се скарали с Пиктън по повод на заплахата за изнудване. Всъщност според Пиктън Филис Кемп ѝ е помогнала да организира сцената с ваната.

— Когато повторно се обадох на госпожа Кемп и зададох нови въпроси, тя разбра, че още един холивудски репортер е много близо до истината. След като затворих, веднага се е обадила на Клодия.

— А тя се е паникьосала — каза Оливър. — Грабнала е пистолета и пръта от багажника на колата си и е тръгнала да търси Айрин.

— Значи бившата жена на Тримейн е била негова лична секретарка? — каза Честър и изсумтя. — Това трябва да е било доста странна ситуация.

— В Холивуд се случват и по-странни неща — рече Лутър.

— Като стана дума за Холивуд, съобщиха ми, че студиото веднага се е отървало от Клодия Пиктън, както ти предположи, Оливър.

— Чудя се какво ли е знаела Дейзи Дженингс — замисли се Лутър.

— Много малко — поясни Брандън. — Знаем, че един път изкара кратък флирт с Ник Тримейн в градината на клуб „Парадайз“. Покъсно Клодия Пиктън ѝ предложи пари, за да подмами госпожица Глейсън в склада.

— Сигурно е разбрала, че се случва нещо опасно — каза Оливър.

— Може би — каза Брандън. — Както и да е, изглежда, че е взела парите и не е задавала много въпроси.

Честър се намръщи:

— Ами Ърни Огдън? Той какво е знаел?

— Според Клодия Пиктън, той не е знаел, че изнудват звездата му. Затова няма как да е разбрал защо жени, свързани с Ник Тримейн, имаха лошия навик да умират — обади се Айрин.

— Но сигурно се е притеснявал. Нещо повече, мисля, че Клодия е знаела. Вероятно затова постъпи толкова отчаяно днес. Ако студиото изхвърли Тримейн, нейната схема за изнудване отиваше по дяволите. Тя извърши няколко убийства, но още не беше постигнала никоя от целите си. Сигурен съм, че тази ситуация беше за нея източник на допълнителен стрес.

— Не е чудно, че винаги изглеждаше толкова нервна — отбеляза Честър.

— Сега изглежда много по-нervна — каза Брандън. — Прави се на луда и се справя много добре с тази роля. Предчувствам, че ще ѝ се размине заради невменяемост.

— Какво ще стане с Хенри Оукс? — попита Айрин. — Мисля, че е малко смахнат, но не е убивал.

Брандън изсумтя:

— Раната на главата му ще заздравее. Това е добрата новина. Лошата е, че той още си е луд. Въобразява си, че е специален приятел на Ник Тримейн и че трябва да го пази. Ще поговоря с него, преди да го изпишат от болницата, но ако това не помогне, студиото ще трябва да се погрижи за него.

— За това плащат на хора като Ърни Огдън — каза Лутър.

— Знаем — поклати глава Брандън. — Срещал съм такива луди и знам, че за тях няма лечение.

Айрин хвърли поглед на часовника си и стана:

— Наближава три часът. Моля да ме извините, господа. Имам среща с Ник Тримейн.

Мъжете станаха.

Честър изглеждаше изненадан:

— Нима Тримейн се е съгласил да даде още едно интервю?

— Не точно — каза Айрин. — Дължа му извинение и той великодушно се съгласи да го приеме. Ще прием заедно чай.

— Предупреждавам те да внимаваш — каза Оливър. — Там ще присъства и фотографът на студиото, а също и агентът по рекламата. Огдън ги прати тук с лимузина с шофьор.

— В такъв случай ще си сложа малко червило — отвърна Айрин.

Брандън се ухили:

— Мислех, че хотел „Бърнинг Коув“ има твърда политика, когато става дума за фотографи, журналисти и рекламни агенти, и не ги допуска на своята територия.

— Хотелът е мой — заяви Оливър. — Аз съм измислил правилата, аз мога да правя и изключения.

Лутър го изгледа с разбиране.

— Ти прикри голям скандал, в който е замесена бързо изгряваща звезда и уреди нещата така, че Тримейн излиза от тази бъркотия като истински герой. Студиото му ще ти бъде много благодарно.

— Разчитам на това — каза Оливър.

Лутър се усмихна:

— С други думи, представянето на Тримейн за герой е много полезно за бизнеса ти. Ърни Огдън ти дължи голяма услуга и това със сигурност ще бъде много полезно. На всичкото отгоре, журналистите от клюкарските рубрики ще се надпреварват да преразказват историята за героизма на Тримейн, а името на хотел „Бърнинг Коув“ ще се появи във вестниците из цялата страна.

— Няма нищо по-хубаво от добрата реклама — каза Оливър.

Брандън се наклони да тръгва.

— Това ми звучи доста сложно. Мисля да си остана в детективския бизнес. Моля да ме извините, но трябва да се върна на работа.

Той кимна учтиво на Айрин и изчезна в коридора. След миг вратата се затвори тихо.

Лутър погледна Оливър:

— Поправи ме, ако греша, но мисля, че има още една причина да направиш Ник Тримейн героя на твоята малка история. Тя ще доминира в новините. Никой няма да обърне внимание на незначително съобщение като автомобилната катастрофа, която отне живота на клиент от хотел „Бърнинг Коув“.

— Ние, илюзионистите, наричаме това пренасочване на вниманието — поясни Оливър.

ШЕЙСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Ник Тримейн подозрително огледа елегантно опакованата кутия.

— Какво има вътре?

— Филмови ленти — поясни Айрин. — Негативите от онези два филма, които си правил в Сиатъл. Намерихме ги в хотелската стая на Клодия. Не мога да гарантирам, че няма копия, но се съмнявам в това. Клодия беше абсолютно сигурна, че е единствената, която притежава „Нощи на острова“ и „В пиратски плен“. Предчувствах, че ги носи винаги със себе си. Бъдещето ѝ беше свързано с тези филми.

Ник я погледна внимателно:

— Ти ли ги намери?

— Да.

Нямаше защо да обяснява, че не тя, а Оливър откри фалшивото дъно в куфара на Клодия.

Най-после бяха останали сами в един ъгъл на чаения салон, фотографът на студиото направи няколко снимки, на които Ник имаше вид на скромен герой. Отговорникът по печата бързо записа няколко цитата от Айрин и от управата на хотел „Бърнинг Коув“, които потвърждаваха съвременната поява на Ник на мястото на престъплението. След това двамата тръгнаха обратно към Лос Анджелис.

Ник разглеждаше кутията така, сякаш в нея имаше кобра. Когато се обърна отново към Айрин, в очите му се четеше гняв и примирение.

— Колко искаш за тях? — попита той с тих глас.

— Нищо. Твои са. Това е най-малкото, което мога да направя, след като замесих името ти в репортажа с убийствата.

Ник недоверчиво я изгледа. В неговия свят към всичко имаше прикрепен етикет с цената.

Айрин взе каната и напълни двете чаши. Когато отново постави каната на масата, изражението на Ник беше преминало в предпазлива надежда. Той погледна кутията и след това отново нея.

— Знаеш ли какво е съдържанието на тези филми?

— Клодия ми каза.

— И двата филма могат да съсипят кариерата ми.

— Ако бях на твое място, щях да ги занеса на брега и да ги изгоря.

Ник бавно кимна и сложи ръка върху кутията.

— Ще го направя — каза той. — А аз си мислех, че ме обича.

— Може би в началото те е обичала.

— Нещо се случи, след като направих „Море от сенки“ и „Късметът на измамника“.

Айрин се усмихна:

— Разбира се, че се е случило. Ти стана звезда.

— Не трябваше да я моля за развод. Не биваше да позволя на студиото да я прати в Рино.

— Според мен това нямаше да промени нищо. За нея нямаше да е достатъчно, че е омъжена за теб. Тя искаше това, което имаш ти. Мечтаела е да стане звезда.

— Това вероятно няма да продължи дълго — каза Ник.

— Славата ли? Нищо не е вечно. Съветвам те да се забавляваш, докато можеш. И същевременно да внимаваш как инвестираш парите.

Ник се засмя. Калифорнийското слънце огряваше красивото му лице и проблясваше в тъмната му коса.

Атмосферата около малката масичка беше изпълнена с магнетична енергия. Хората се обръщаха, за да ги погледнат.

През тялото на Айрин премина лека тръпка. Тя пиеше чай с кинозвезда.

ШЕЙСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Извънредното вечерно издание на „Бърнинг Коув Хералд“ се появи по вестникарските будки малко след пет часа следобед.

Айрин чакаше на рецепцията в хотел „Бърнинг Коув“, когато вестникарчето дойде. Тя хвърли малко пари на момчето, грабна един екземпляр и прочете с удоволствие заглавието.

Побъркана убийца арестувана в хотел „Бърнинг Коув“.

Актьорът Ник Тримейн е герой, казват присъствалите на местопрестъплението.

На реда с името на автора пишеше *Айрин Глейсън*.

Една от администраторките се наведе към нея.

— Телефонистката от централата каза, че ви търсят, госпожице Глейсън. Може да приемете повикването от телефона във фойето.

— Благодаря. — Айрин забърза към телефона, който беше наблизко върху една конзола. Вдигна слушалката.

— Айрин Глейсън е на телефона.

— Първото издание вече е продадено — обяви Едуин Пейсли. Гласът му трепереше от вълнение. — Ще го отпечатаме отново. Трябва ми продължение на материала за сутрешното издание. Подготви ми още цитати от Тримейн. Искам да пусна информация, която вестниците в Лос Анджелис не могат да публикуват. Искам ексклузивен материал.

— Това означава ли, че съм назначена?

— Да, назначена си. Ще водиш криминалната хроника. Сега върви да подготвиш следващия материал.

— Веднага започвам, шефе.

Едуин затвори телефона. Айрин още веднъж погледна с възхищение заглавието и след това бързо се отпрати към кабинета на

Оливър. Елена тъкмо слагаше покривалото върху машината.

— Здравей, Айрин. Тъкмо се готвя да си тръгвам. Поздравявам те за страхотния репортаж.

— Видя ли го вече?

Секретарката се усмихна:

— Разбира се. Господин Уорд поръча да му изпратят екземпляр по специален куриер, веднага щом вестникът излезе от печат. Да ти кажа право, мисля, че беше малко изнервен. Нали знаеш какво му е мнението за репортерите и фотографите.

— Чувала съм — отвърна Айрин.

— Е, толкова за днес, тръгвам си — рече Елена. — Денят беше доста тежък. — Тя тръгна към вратата. — До утре.

— Довиждане, Елена.

Айрин изчака, докато външната врата се затвори зад Елена, а след това прекоси стаята към кабинета на Оливър и отвори вратата.

— Имам добри новини — каза тя. — Назначена съм.

Оливър се беше изтегнал в креслото, а здравия си крак беше протегнал върху бюрото. Държеше в ръцете си екземпляр от специалното издание на „Хералд“.

— Очаквах, че ще те назначат след този репортаж за побърканата убийца, дебнеща в двора на хотел „Бърнинг Коув“.

Свали крака си от бюрото и стана.

— В материала охраната ми е представена в лоша светлина, но си свършила страхотна работа за превръщането на Ник Тримейн в истински герой.

— Хората ще запомнят побърканата убийца и кинозвездата герой. Никой няма да се интересува от твоята охрана. — Заобиколи бюрото и обви ръце около врата на Оливър. — Благодаря за цитатите. Може би ще ми трябва още един.

— Така си и мислех. Разкажи ми нещо за работата.

— Запознай се с новия репортер, завеждащ криминалната хроника.

— Според местните власти в Бърнинг Коув няма много голяма престъпност.

— Може би това ще се промени, особено след като вече имаме действащ криминален репортер.

— Не знам защо, но това не ми звучи много успокоително — каза Оливър.

— Глупости. Няма нищо, от което да се притесняваш. Аз съм професионалистка.

— Не ми напомняй. — Радостта в очите му помръкна. — Това означава ли, че ще останеш в града?

Изведнъж кипящото усещане на радост и вълнение, което почти беше замаяло главата ѝ, изчезна.

— Да — каза тя. — Тук ми харесва. Чувствам се като у дома.

— Значи в Бърнинг Коув се чувстваш като у дома?

— Мисля, че да — повтори тя, като внимателно подбираше думите си. — При определени обстоятелства сигурно ще мога да се чувствам тук като у дома.

— Нека да попитам по-конкретно. Можеш ли да се чувстваш като у дома в „Каса дел Мар“?

Тя стана много внимателна и предпазлива. Бъдещето ѝ беше поставено на кантар. Искаше да се убеди, че разбира точно какво ѝ предлагаше Оливър.

— Да не би да ме каниш да живея постоянно при тебе?

— Ако това искаш.

— Не — каза тя. — Не искам това.

Погледът му помръкна:

— Разбирам.

— А ти искаш ли?

— Не. — Гласът му загубя от болка. — Искам да дойдеш да живееш при мен като моя съпруга, но си мисля, че още е много рано да ти предлагам женитба.

— Не е — отвърна тя.

Той я погледна сепнато:

— Искаш да кажеш, че не е рано да ти предложи да се оженим?

— Не е рано, ако ме обичаш.

— Защо, по дяволите, бих ти предложил да се оженим, ако не те обичах?

— Нямам представа, но искам да съм сигурна, защото аз те обичам.

— Айрин...

Тя се усмихна смутено.

— Всъщност името ми е Ана. Ана Харис.

— Айрин или Ана — както и да се наричаш. Обичам те и ще продължа да те обичам, независимо дали живееш при мен, или не.

Душата ѝ се изпълни с радост. Допреди малко се чувстваше замаяна от успеха и обещаната работа, която ѝ даваше повод да остане в Бърнинг Коув. Сега радостта ѝ беше безгранична. Почувства се въодушевена и опиянена от щастие, по-лека от въздуха.

Тя го притисна силно към себе си:

— Много искам да се омъжа за тебе и да заживеем заедно.

Той също я прегърна по-силно:

— Да, завинаги.

— Това звучи прекрасно. Всъщност идеално.

— Само още един въпрос.

— Да?

— Как да те наричам — Ана или Айрин?

Тя се усмихна:

— В Калифорния започнах нов живот като Айрин и ще си остана Айрин.

— Харесва ми.

— Освен това Айрин е и авторското ми име.

Оливър се засмя така, сякаш беше най-щастливият човек на земята. Той я целуна под златистата светлина на калифорнийския ден и за пръв път, откакто навърши четиринайсет години, почувства, че може да планира бъдещето си — бъдеще, когато ще има семейство, бъдеще, изпълнено с много любов.

ШЕЙСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Рейна Кърк прибра в голям плик осъвременените данни за убийството на Хелън Спенсър и написа адреса с красив почерк. Щеше да пусне плика в пощата по-късно.

Извади останалите папки от шкафа и ги сложи в куфарчето си. Папките не бяха единствените неща в куфарчето. Имаше и няколко хиляди долара в брой.

Тя затвори куфарчето и го заключи. Остави го на бюрото си и прекоси стаята, за да си сложи палтото и прелестната шапчица, която купи предишния ден. С обърнатата си периферия и високо дъно, украсено с дръзко перо, тази шапка беше последният писък на модата. Веднага щом я видя на витрината на универсалния магазин, разбра, че тази шапка е точно за нея.

Хвърли поглед на телеграмата върху бюрото си. Беше я получила предишната сутрин, преди Греъм Енрайт да дойде в кантората. За щастие беше там, за да я приеме.

Съжалявам да Ви информирам, че Джулиан Енрайт почина при автомобилна катастрофа в Бърнинг Коув, Калифорния. Тленните останки се съхраняват в местната морга. За повече информация се обадете на детектив Брандън, полицейски участък Бърнинг Коув. Съболезнования.

Тя взе телеграмата и огледа приемната за последен път. Всичко беше наред. Беше поляла цветето в ъгъла. По бюрата нямаше нищо. Пищещата машина беше покрита. Всяка секретарка би се гордяла с такова работно място.

Беше време да тръгва.

Прекоси стаята и отвори вратата на вътрешното помещение — светилището на работодателя ѝ. Греъм Енрайт беше в положението, в

което го остави, когато за последен път надзърна в кабинета — отпуснат неподвижно върху бюрото си. Чашата от фин порцелан, от която беше отпил последната си глътка кафе, беше разбита на парчета върху дъбовия паркет на пода.

Греъм Енрайт беше мъртъв от сутринта на предишния ден. Тялото беше съвсем изстинало.

Тя сложи телеграмата на бюрото. Беше доволна, че напуска кабинета, и както винаги затвори вратата съвсем тихо. Добре обучените секретарки никога не затръшват вратата. Сложи си ръкавиците, взе куфарчето, чантата и плика и излезе в коридора. При добро стечение на обстоятелствата щяха да открият тялото на Греъм Енрайт след доста време — може би няколко дни. Чистачи влизаха само когато Греъм Енрайт ги повикаше, и вършеха работата си под негово наблюдение.

Когато накрая някой все пак откриеше трупа, всички щяха да предположат, че покрусеният от мъка Енрайт сам е сложил край на живота си, научавайки за смъртта на своя единствен син и наследник.

При проверка на календара на секретарката щяха да установят, че малко преди смъртта си Греъм, щедрият работодател, ѝ е дал един месец отпуска, за да гостува на свои роднини в Пенсилвания. Тя нямаше роднини в Пенсилвания или където и да било другаде, но едва ли някой щеше да се сети да провери този дребен и незначителен факт.

Когато откриеш, че работиш за семейство от наемни убийци, научаваш, че детайлите са важни. Често те имат решаващо значение, от което зависят животът и смъртта. Тя беше решила да напусне фирмата от доста време и само чакаше удобния момент. Новината за смъртта на Джулиан Енрайт предишния ден я накара веднага да връчи предизвестието си за напускане. Направи го, поднасяйки чаша кафе с цианид.

Греъм Енрайт умря, без дори да види телеграмата. Но разбра, че секретарката му го отрови. Тя видя яростта, шока и недоумението в очите му, преди да се стовари върху бюрото. „Типично за семейство Енрайт“ — помисли си. И двамата, и бащата, и синът, мислеха, че са по-умни и по-безмилостни от хората около тях.

Слезе с асансьора до фоайето и след това напусна сградата. Новата кола, която купи с част от наличните пари на фирмата, беше

паркирана в една пресечка. Прибра куфарчето в багажника до куфара си и седна зад волана.

Спря колата до пощата и влезе бързо, за да пусне плика, в който беше папката за Хелън Спенсър. Беше адресиран до местния клон на ФБР. В плика имаше достатъчно материал, който да насочи ФБР към агента на едно чуждо правителство, който беше поръчал на „Енрайт и Енрайт“ да открият някакъв бележник...

От ФБР зависеше какво ще правят с тази информация.

Рейна излезе от пощата, качи се в новата си кола и напусна Ню Йорк.

Отдавна обмисляше къде да отиде. Накрая реши, че всеки град, който харесва на Джулиан Енрайт, е подходящ и за нея. Бърнинг Коув беше идеалното място, в което да започне своя нов живот.

Според картата пътят към бъдещето започваше в Чикаго. Магистрала 66 щеше да я заведе чак до Калифорния.

ШЕЙСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Двамата въоръжени охранители стояха на главния портал на комплекса. Беше три часът през нощта и се разсънваха с кафе и приглушени разговори за спорт и жени.

Нарушителят проучи плана на лаборатория „Солтуд“ по-рано през деня под прикритието на една горичка и установи, че най-слабо охраняваното място, през което можеше да проникне, беше товарната рампа. Катинарът изглеждаше много здрав, но за него това не беше проблем. Лесно се справяше с всякакви ключалки.

Носеше комплект ножици за рязане на тел, за да изключи алармената система, но не се наложи да ги използва. Просто отвори уреда и го изключи.

Премина през една странична врата, отвори още една ключалка, блокира още една аларма и влезе в тъмната сграда. Носеше със себе си фенерче. Около крушката му имаше метален екран, благодарение на който то хвърляше много тесен сноп лъчи.

Мина покрай няколко врати с табели „Само за персонала“. От любопитство отвори няколко и видя тъмни помещения с работни маси. На всяка маса бяха подредени различни инструменти и уреди. По закачалките на стената висяха бели лабораторни престилки и предпазни очила.

Той продължи по коридора и след като сви зад ъгъла, попадна в друго крило. Когато откри врата с табела „Изпълнителен директор“, отключи и влезе в приемната. Мина покрай бюрото на секретарката и спря, за да отключи вратата на кабинета. Кабинетът на доктор Реймънд Пери беше чист и подреден. Покрай една от стените имаше редица заключени шкафове за папки.

Той свърши това, за което беше дошъл, и тръгна да излиза от сградата, като заключваше вратите и включваше алармите. В далечния край на комплекса охранителите още пиеха кафе и разговаряха.

Той тръгна през горичката. Новата бърза кола го чакаше в гъстата сянка край пътя. Влезе в колата и седна на мястото до

шофьора. Айрин завъртя ключа на стартера и подкара колата по пустото шосе.

— Предполагам, че всичко е минало по план — каза тя.

— Никакви проблеми — отговори Оливър. — Оставих бележника върху бюрото на изпълнителния директор. Тази сутрин първо него ще види.

— И ще се чуди как е попаднал там.

— Разбира се. Но той и компанията му са заинтересовани да мълчат. Освен това няма начин да разбере как бележникът се е появил отново.

Айрин се усмихна:

— Магия.

— Да, магия.

— Не се забави много. Очаквах, че ще ти бъде нужно повече време, за да преминеш през всички заключени врати и алармени системи.

— Лаборатория „Солтуд“ е сключила държавен договор. Затова и охраната им е на нивото на повечето държавни органи. Явно договорът е с фирма, която им е предложила най-ниската цена.

— Разбира се. Значи вече можем да заминем на сватбено пътешествие.

— Имаш ли предвид някое конкретно място?

— Чух, че Бърнинг Коув е романтичен избор за меден месец.

— Аз също — каза Оливър. — Имаме много път до Калифорния, но не бързае. Можем да спираме на интересните места.

— Много ще се радвам — каза Айрин, като потупваше нежно кормилото. — Последния път, когато прекосих цялата страна, бързах много. Нямах време да разгледам забележителностите край пътя.

— Този път ще е различно.

— Да, ще бъде — съгласи се Айрин. — Този път се прибираме у дома.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.